DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

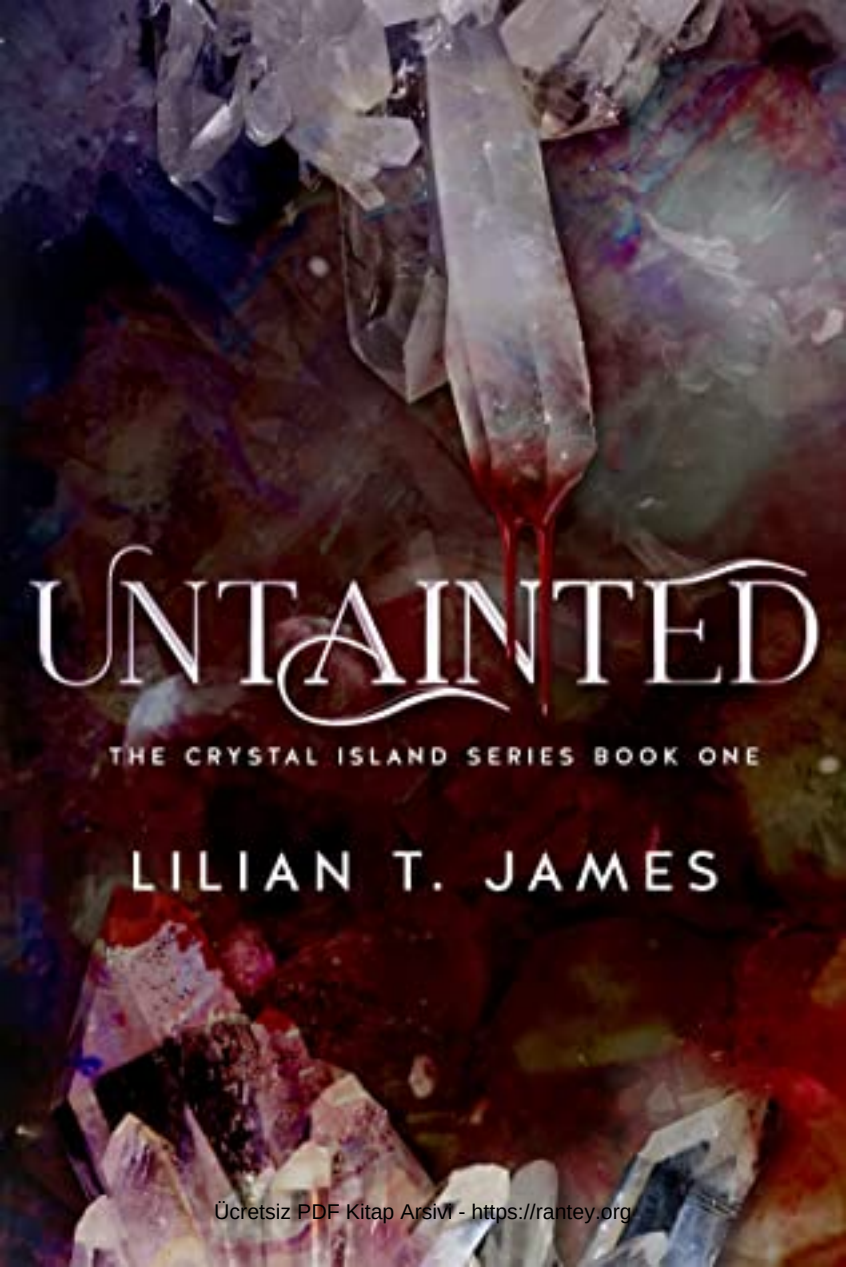

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lekesiz

Kristal Ada Serisi

Lilian T. James

Kristal Sayfalar Yayıncılık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif Hakkı© 2021 Lilian T. James

Crystal Pages Publishing, Aleron Books, LLC'nin bir baskısıdır
PO Box 520, Mt. Angel, OR 97362

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN-13: 978-1-7378899-1-5

Kapak Tasarımı : Murphy Rae
Editör : Paige Lawson
Harita Çizimi : Chaim Holtjer

Amerika Birleşik Devletleri'nde

basılmıştır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaygı ve kendinden şüphe duyan herkese. Önemli olmak için hedeflerinizden tek birini bile başarmak zorunda değilsiniz. Siz. Harikasınız. Harikasınız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

UNTAINTED

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

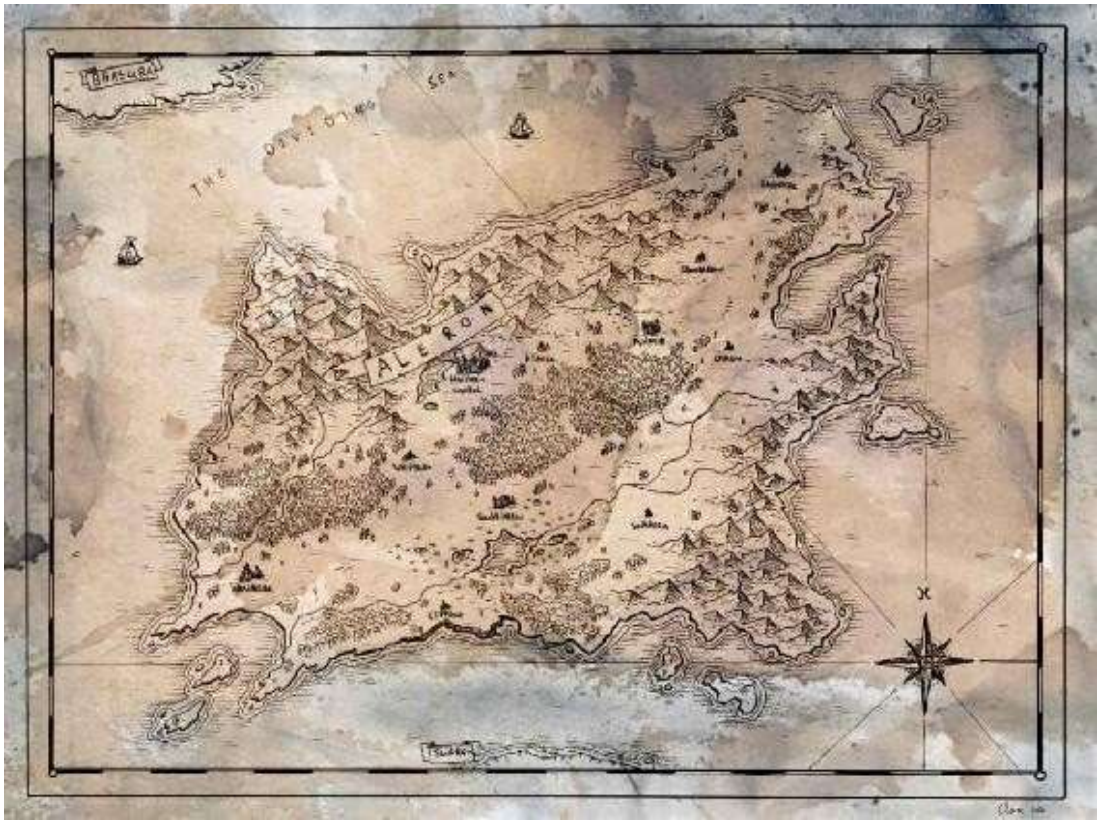

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz

VERALIE

Jaren?"

"Şşş..." Fısıldadı, "Konuşmamalısın, Veralie. Rüzgar gibi sessiz olmalıyız."

Ona baktı ve dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. Rüzgârın hiç de sessiz olmadığından emindi ama Jaren'a sesinin aptalca geldiğini söylemekten daha iyisini biliyordu. Böyle şeyler söylediğinde kendini bir yetişkin olarak görmeyi severdi ve biri aynı fikirde olmadığında huysuzlaşmaya meyilliydi.

Adam kızın ellerinden birini daha büyük olanın içine hapsetmişti, bu yüzden köşeden bakarken kız elini çekiştirmekle yetindi. Koridor karanlıktı ve duvarlardaki birkaç meşale tarafından zar zor aydınlatılıyordu. Genelde emirleri yerine getiren hizmetkârlardan sürekli bir uğultu gelirdi ama bu gece görünürde başka kimse yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jaren gizlice odasına girmiş ve onu kabaca sarsarak uyandırmış, kendisiyle birlikte gitmesini istemişti. Aslında şaşırmamıştı, sadece yorgun ve huysuzdu. Kimse yokken sık sık onun odasına gizlice girip kaleler inşa ediyor ve ona eğitimiyle ilgili hikâyeler anlatıyordu ya da bazen yalnız kaldığında ve bir arkadaş istediğinde.

Yine de bu gece farklıydı. Kız kalkmayı kabul eder etmez, adam bir parmağını dudaklarına götürmüş, elini kızın eliyle birleştirmiş ve onu kapıya doğru sürüklemişti. Hâlâ geceliğinin içindeydi ve gecenin sert soğuğundan onu korumak için hiçbir şey yapmamıştı.

"Jaren!" diye fısıldadı sertçe, "Bu saatte dışarıda olmamamız gerekiyor. Jaeros bizi yakalayacak ve ben-"

Arkasını döndü ve elini kızın ağzına kapattı. Yeşil gözleri Kraliçe Vaneara'nın tacındaki zümrütlerden daha parlak bir şekilde Veralie'nin içine dikilmişti. Veralie'nin duyma yetisi onunki kadar iyi değildi ama konsantre olunca bir şeyler duyabildiğini fark etti. Karıştırma.

Artık yalnız değillerdi.

Ana dillerini konuşan bir erkeğin çakıllı sesi, fısıltıyı biraz aşan ama yine de bir şekilde boş koridorda yankılanan bir şekilde geldi. "Orada bir şey duydum!"

Sessizlik botların gümbürtüsüyle bozuldu. Jaren elini çekip onu arkasına fırlattığında Veralie bileğinin patladığını hissetti. Derin ve titrek bir nefes alarak iki hançerini çıkardı. Nadiren onlarsız bir yere giderdi ama yine de onları kınlarından çıkardığını görmek Veralie'nin içinde bir huzursuzluk dalgası yarattı.

Onu sırtıyla duvar arasına sıkıştırdı; soğuk, sert taşlar giysilerinin arasından tenine sürtünüyordu.

İki erkek köşeyi döndü, ikisi de simsiyah giyinmişti ve etli ellerinde uzun kılıçlar tutuyorlardı. Gözleri Jaren ve ona kilitlendiğinde zalimce gülümsediler. Vücutları iriydi ve koridordaki meşalelerin alevleri beyaz-sarı saçlarında neredeyse kör edici bir şekilde parlıyordu.

Veralie dehşete düşmesi gerektiğini bilecek kadar sağduyu sahibiydi, özellikle de Jaren'ın davranışlarından sonra. Kılıçları ve acımasız gülümsemeleriyle bu adamların onlara zarar vermek istedikleri çok açıktı. Ama korkusu artmaya başladığında bile, erkeklerin birbirinin aynısı olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Daha önce birbirine bu kadar benzeyen birini hiç görmemişti.

"Bu ne sürpriz, yataktan kalkmışsın bile. Bunlarla ne yapmayı düşünüyorsun, evlat?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soldaki erkek güldü ve kılıcını Jaren'ın önünde durduğu yerden birkaç adım öteye kaldırdı. Kılıcın üzerindeki hareket gözüne çarptı ve ucundan damlayan kanla Veralie'nin kalbi hızla atmaya başladı.

Jaren'in titremesi ayak parmaklarının ucuna kadar vücudunu titretti. Sanki onu taşların arasına saklamayı umuyormuş gibi, ciğerlerindeki havayı neredeyse sıkarak onu duvara doğru daha da sert itmeye çalıştı.

"Daha fazla ," dedi hançerlerini kaldırarak.

Veralie parmaklarını onun tuniğinin arkasına geçirdi, her şeyden çok onun için korkuyordu. Ondan sadece beş yaş büyüktü ve o yıl on yaşına girdiğinde eğitime başlamıştı. Önlerindeki devlerle boy ölçüşemezdi.

"Bunu şimdi olduğundan daha az eğlenceli bulmadan önce yolumuzdan çekil evlat."

Erkek bir kahkaha daha atamadan Jaren sağ kolunu geriye savurdu ve bir hançer çıkardı. Hâlâ Veralie'ye o kadar yakındı ki, bileği ileri doğru uçmadan önce Veralie'nin başının üzerinde geriye doğru hareket ederken hava Veralie'nin yüzünü öptü.

Adamın hançeri nereye fırlatmak istediğini bilmiyordu ama hançer sadece erkeğin koluna saplanınca Jaren lanet okudu.

Erkek tısladı, bıçağa bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Buna pişman olacaksın." Kılıcını kınına sokarken yüzünü buruşturdu ve hançeri çekip çıkardı, kolundan kan akıyordu.

Jaren artık boş olan elini uzatıp parmaklarını onunkilerle birleştirdi, kaçmaya mı hazırlanıyordu yoksa sadece teselli mi ediyordu, bilmiyordu.

Kız bir nefes daha alamadan erkek kolunu öne doğru savurdu ve kanlı hançeri onlara doğru fırlattı. Yırtıcı bir hızla dönerek Jaren ona doğru hamle yaptı ve ikisini de yana savurdu.

Tam düştükleri sırada bıçağın taş duvara çarptığını duydu. Üzerine düşmemek için yana doğru yuvarlandı ama bu, başının acımasız zemine sertçe çarpmasını engelleyemedi.

Adam ondan uzaklaştı ve işgal ettiği alan soğuk ve boş bir hal aldı. Havayı içine çekerek görüşünü işgal eden siyah noktalara karşı savaştı. Yan tarafına yuvarlandı, görüşünü temizlemek için gözlerini kırpıştırdı ve ayaklarının dibinde Jaren'ın hançerini gördü.

İnleyerek dizlerinin üzerinde yerden kalktı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacaklarının işbirliği yapmasını sağlayamadı. Başı çarpıyordu ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dokunmak için geri uzandığında parmaklarında yapışkan bir ıslaklık hissetti. Yavaşça başını kaldırdı ve buz gibi bir dehşetin içine işlediğini hissetti. Erkek bir adım ötede durmuş, onun üzerinde yükseliyordu ama onu hasta eden şey arkasındaki manzaraydı.

Şimdiye kadar sessiz kalan ikinci erkek, kılıcının ucu kaburgalarına dayanmış halde inleyen Jaren'ın üzerinde belirirken, birinci erkek de onun donmuş haline bakarak alay ediyordu.

Çömeldi ve öne doğru eğildi. Duvara sırtını dayadı ve ayaklarının dibindeki hançeri iki eliyle kavradı. Kabzasından ellerine doğru damlayan kanın metalik kokusunu alabiliyordu. Alaycı bakışları kötü niyetli bir hal aldı ve sanki hançeri kullanması için ona meydan okurcasına hançere baktı.

Sağlam koluyla ileri uzandı ve Veralie anında paniğe kapılarak hançeri düşürdü. Nafile, çocukça bir saklanma çabasıyla ellerini başının üzerine attı. Adam gülerek ona doğru uzanmaya devam etti.

"Seni görüyorum."

Kalın, nasırlı parmaklarını çenesinin etrafına sararken nefesi sıcak bir şekilde tenine değdi. Morartıcı bir kavrayışla yüzünü kollarının kafesinden yukarı kaldırmaya zorladı.

"Sakın ona dokunma!" Jaren çığlık attı.

Onun geniş, yeşil gözlerine baktı. Orada yatarken çok korkmuş ve çaresiz görünüyordu. Ne için olduğundan emin olmasa da elini ona doğru uzattı. Tek bildiği onun kendisine, kendisinin de ona ihtiyacı olduğuydu.

Kolu havada asılı dururken -aralarında bir can simidi- göz göze geldiler ve göğsünde bir şey gerildi ve uğuldadı. Biri konuştu ama kulaklarındaki uğultudan kelimeleri duyamadı. Bir hareket oldu ve aniden yerden çekilerek gözlerini Jaren'dan ayırmaya zorlandı.

"Onu yakaladım. Ondan kurtul ve gidelim."

Tanrım, onu götüreceklerdi. Hayır, yapamazlardı, onu bırakamazdı. Avazı çıktığı kadar bağıran Veralie tekmelemeye ve çırpınmaya başladı, tırnaklarını ulaşabildiği her deri parçasına geçirdi.

Ayağı onu tutan erkeğe çarptı. Önemli bir şeye çarpmış olmalıydı çünkü tutuşu gevşedi ve adam ona kaba bir isim . Yere düştü, titreyen bacakları onu yakalayamadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çevresinde bir şey parıldadı ve tereddüt etmeden atlayıp minik parmaklarını ona doladı, tam o sırada erkek öfkeyle onu tekrar yakaladı. Adam onu ayak bileklerinden yakaladı ve kız, adamın tutuşu kemiklerini eziyormuş gibi hissettiğinde haykırdı.

"*Veralie!*"

Jaren'ın sesi acısını böldü ve vücudunu bükerek hançeri savurdu ve onu tutan bileği kesti. Erkek bir lanetle onu serbest bıraktı, sadece yüzüne ters bir vuruş yaptı.

Aldığı darbe kafatasını titretti ve bir an için kusacağını sandı. Adam üzerine eğilip hançeri çalmaya çalıştı ama kadın tüm gücüyle hançeri kavradı.

Bileğini kavrayıp sıkarken kaba alayları hiçbir yerde görünmüyordu, sadece saf nefret vardı. Bir kırılma hissetti ve nafile bir şekilde çekilmeye çalışırken çığlık attı.

Veralie bıçağı istemeden kendine doğru çektiğini çok geç fark etti. Parmakları kabzanın etrafından gevşerken dünya ağır çekimde hareket ediyor gibiydi ve hançer düştü; ateş boğazında patladı.

Tepesinde öfkeli bağırışlar çınlıyordu ama zihni artık kelimelere odaklanamıyordu. Dönüp Jaren'ı görmek istedi ama bedeni buna izin vermedi. Sağır edici bir kükreme havayı yararak kulaklarına saplandı ve altındaki zeminin sallandığına yemin etti.

Jaren.

Veralie'nin düşünceleri bulanıklaştı. Yakıcı acı arttıkça düşüncelerini kontrol etmekte zorlanıyordu. Çok üşüyordu.

Jaren'a ulaşması gerekiyordu. İhtiyacı vardı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

VERA

On beş yıl sonra

Bir elini göğsüne götüren ve soluk soluğa kalan Vera, onursuz bir yığın halinde yere yayılmıştı.

"Orada biraz daha uzanırsan uyuduğunu varsayacağım."

Kaşlarını çatarak, elinde bir kılıçla üzerine eğilen adama baktı. "Orada biraz daha durursan bana katılacaksın."

Adam karşılık vermek için ağzını açtı ama kadın ona bu zevki tattırmadı. Bacaklarını bükerek bir tekme savurdu ve adamın sağ ayağını altından çekti. Vücudunun büyük kısmı tarafından ezilmemek için yana yuvarlandı ve sırtı yere çarparken çıkardığı tatmin edici *uğultuyu* duydu. Ona doğru baktı ve yüzündeki ifadeye güldü.

"Bunun için çok yaşlanıyorum," diye homurdandı nefesini toparlamaya çalışırken. "Yaşlı değilsin Elric. Ben daha iyiyim." Sırıtarak ayağa fırlamaya çalıştı, ancak dünya döndüğünde kıçının üzerine geri düştü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Biraz.

"Sanırım son vuruşunla kafamı kopardın." Tekrar ayağa kalkmadan önce inleyerek şakaklarını ovuşturdu.

"Rakibinizin adil dövüşmesine çok fazla güveniyorsunuz. Beklenmedik darbeleri de beklemelisin." Ona sert bir şekilde baktı, "Yine de kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, yüzüne bir darbe indirdiğim için kendimi kafir gibi hissettim."

Vera onun kalkmasına yardım ederken kıkırdadı. Elric yaşlanıyordu ama hâlâ yarı yaşındaki birçok muhafızın kas gücüne ve becerisine sahipti. "Bir tur daha?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu.

"Hayır, zaten istediğimden daha geç oldu. İçeri dönüp temizlenmen gerek."

Elini başının üzerinde gezdirmek için hareket etti. Koyu renkli, kaba saçlarını kısa bir süre önce kafa derisine yakın bir yerden kestirmişti ve bazen hâlâ dalgın bir şekilde, hayalet örgüleri yüzünden uzaklaştırmak istercesine yukarı uzanıyordu. Durakladı, sanki içgüdüsel hareketi onu rahatsız etmiş gibi uzantısına baktı. Kadın sevgiyle başını salladı.

"Biliyorum, Elric. Sormaktan zarar gelmez." Küçük bir gülümseme sundu ve kılıçlarını kaparak avlunun bir tarafını çevreleyen cephaneliğe doğru yola koyuldu.

Sabah havası nemli, rutubetli tenine karşı keskin ve serindi. Kirli bir dükkânda tek başına çalışmanın en iyi yanı, hangi kokunun ekipmandan, hangisinin vücudundan geldiği konusunda endişelenmemekti.

Bileğinin arkasını zonklayan yanağına tekrar sürttü. Orada olduğu kesin olan morluk için bir şey yapamazdı ama en azından yüzündeki kiri yıkayabilirdi.

Cephaneliğin kapısını arkasından kapatan Vera, arkasına yaslanıp iç çekti. Dışarıda kalıp adamlarla eğitim yapmasına izin verilmesi için her şeyini verebilirdi ama bu umutsuz bir düşünceydi.

Gönderilmeyi bekleyen silah raflarının önünden geçerken ter ve metal kokusu duyularını azarlıyordu. Körelmiş, idman kılıçlarını namlularına yerleştirirken, sadece klostrofobik olarak tanımlayabileceği bir duyguya kapıldı. Gözlerini kapadı ve sert bir nefes vererek yanaklarını şişirdi.

Kendini bildi bileli burası onun sığınağıydı ama son zamanlarda kendini güvende hissetmekten çok hapsolmuş, duvarlar içine kapanıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sıkışık yaşam alanlarında dolanmadığı zamanlarda çalışma odasında silahlarla . Elric genellikle sadece sabahın ilk birkaç saatinde antrenman yapması için dışarı çıkmasına izin verirdi, bazen de öğleden sonraları bir konuda yardıma ihtiyacı olursa. Hiçbir zaman, hiçbir koşulda, eğitim alanından gözetimsiz ayrılmasına izin verilmedi.

Eskiden silah duvarlarıyla teselli bulurdu ama şimdi özgürlük eksikliği ve sınırlı güneş ışığı boğucu geliyordu.

Mutlu olmalıydı. Burada hayat kolaydı. Basitti. Vera kendisinden ne beklendiğini ve her günün ne getireceğini biliyordu. Cephaneliği ne kadar az terk ederse o kadar az dikkat çekerdi ve ne kadar az dikkat çekerse o kadar güvende kalırdı.

Elric'in vesayeti altına girmeden önceki hayatına dair çok az anısı vardı. Çok uzun zaman önceydi ve o zamanlar çok gençti. Sahip olduğu birkaç anı genellikle uyurken onu bombardımana tutuyor, neyin gerçek neyin hayal olduğunu ayırt edemeyene kadar birbirine karışıyordu.

Bazı geceler rüyasında güzel bir kadının bir sandalyeye kıvrılmış, hikayeler okuduğunu görüyordu. Hikâyelerin kendilerini asla hatırlayamazdı ama Vera sık sık kadının kahkahasının yankısının hâlâ kulaklarında çınladığını duyduğuna yemin ederek uyanırdı. Bazen rüyasında taş koridorlarda koştuğunu, yakalanmanın heyecanıyla damarlarında adrenalin pompalandığını görüyordu.

Ama bazı geceler o kadar gerçek kâbuslar görüyordu ki, kan kokusunu alıyor, kendisine bakan bir çift parlak yeşil gözün sıcaklığını hissediyor ve kalbi boğazına saplanmış bir şekilde uyanıyordu.

Elric onun fazla bir şey hatırlamamasının iyi bir şey olduğuna inanıyordu çünkü ne kadar çok şey hatırlarsa yeni hayatında tatmin olmak için o kadar çok mücadele edebilirdi.

Bu onu rahatsız etmedi. Gerçekten rahatsız etmiyordu. Bir yanı en azından ailesini hatırlayabilmeyi diliyordu ama hafızasının zayıf olmasının bir hediye olabileceğini de biliyordu. Olabilecekler üzerinde durmak istemiyordu. Olduğu *şeyle* uğraşmak yeterince zordu.

Çünkü o Matherin'in başkentinden değildi. Aleron'dan

bile değildi.

Hayır, sonuçta o anıları kaçırdığı için fazla üzülmüyordu. Bu sadece hayatı daha da zorlaştırırdı.

Vera şanslı olduğunu biliyordu. O yıl yirmi yaşına girmişti, yani Elric Lesta'nın vesayeti altına gireli yaklaşık on beş yıl olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İmparator Sulian Matheris'in Silah Ustası.

Elric, Matherin şehir muhafızlarını eğitti ve Aleron'un diğer bölgelerine gönderilmeden önce silahları denetledi. Sert bir adamdı ve çok saygı görürdü.

On beş yıl önce, elinde bir mektup ve minik bir Vera taşıyan bir ulak kapısını çalmıştı. Elric'e göre, yetimhanelerin nüfusunu azaltırken bedava iş gücü sağlamak için yetim çocukların şehir genelinde koğuşlara verilmesi yaygındı. Ama her ne kadar yaygın olsa da, Elric bunlardan biri için seçilmeyi hiç beklemiyordu.

Onun sadece bir Matherin yetimi olmadığını değil, aynı zamanda bir insan da olmadığını keşfetmesi uzun sürmedi. Bugüne kadar, neden onu tutmayı seçtiğini bilmiyordu, ama ona verdiği her şey için minnettar olmayı asla bırakmayacaktı.

Vera başkente yaptığı yolculuğu hatırlayamıyordu. Bir yanı bunun bilincinde olup olmadığını bile merak ediyordu. Ama Elric ona hikâyeyi o kadar anlatmıştı ki ilk karşılaşmalarını neredeyse hatırlayabileceğini hissetti.

Haftalardır konuşmayı reddettiğini ama sessizce dinlediğini ve emirlere uyduğunu söyledi. Sık sık ani seslerden ürküyor ve bıçaklardan kaçıyordu, öyle ki onu göndermeyi düşünüyordu. Ta ki bir gün gözlerinde ateşle uyandığına ve çalışma odasında ona yardım etmek için sessiz, inatçı bir kararlılık gösterdiğine yemin edene kadar.

Yaklaşık üç gün sonra nihayet onun yanındaki çalışma masasını temizlerken "Ben Veralie," diye fısıldamıştı.

"Bana daha çok Vera gibi görünüyorsun" diye cevap vermişti ve o zamandan beri bu şekilde devam ediyordu.

Bir kadın koğuş üyesi olarak ondan sadece temel hizmetçilik görevlerini yerine getirmesi beklenirdi ama silahlarla ilgilenmek istediğini söylediğinde Elric ona öğretmeyi kabul etmişti. Elric bunu hiçbir zaman itiraf etmemişti ama Vera onun silahlara olan sevgisini, cinsiyeti ne olursa olsun biriyle paylaşmaya hevesli olduğunu hissediyordu.

Onun sabah egzersizlerini izlemek için sabahları gizlice dışarı çıkmaya başladığında birkaç yıldır kılıç öğreniyor ve çalışıyordu. Görülmeye değer biriydi. Hareketleri ona açıklayamayacağı bir şekilde hitap ediyordu. Tek bildiği, kendisinin de öğrenmek istediğiydi.

Onu ilk yakaladığında çok öfkelenmişti. "Bir kızın savaşla ilgili herhangi bir şeye tanıklık etmesi yakışık almaz," demişti hoyratça. Onu yere yatırmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ellerini masaya dayadı ve parmaklarının üzerine bir idman kılıcının yassısını indirdi - itaatsizlik için tipik cezası.

Ama o yılmadı ve ertesi sabah onu tekrar izlemek için sessizce dışarı çıktı. Tabii ki, adam onu yakalamıştı.

"Bu sana öğretebileceğim bir şey değil kızım. Oyalanmayı bırak ve içeri gir."

Yine de ısrar etti. Nedenini açıklayamıyordu ama silah kullanmayı öğrenme arzusu o kadar güçlüydü, o kadar derine işlemişti ki buna karşı koyamıyordu.

Sonunda Elric bağırma zahmetine girmeyene kadar vazgeçmeyi reddetti. Arkasını dönüp "Bir kılıç kap" demeden önce uzun bir süre ona baktı.

On yıldan fazla olmuştu ve hâlâ ilk günkü kadar seviyordu. Ama Elric'le her gün, her yıl dövüşmek artık ona aynı heyecanı ya da mücadeleyi vermiyordu.

Diğer muhafızlarla -hem güçlü hem de dayanıklı genç adamlarla- antrenman yapmasına izin verilmesi için neler vermezdi. Sınırlarını zorlayacak ve yeteneklerini gerçekten test etmesine izin verecek biriyle dövüşmek istiyordu.

Ama gerçeği kabul etmek zorundaydı. Başkentteki kadınların muhafızlara katılmasına ya da silah kullanmasına izin . Bunu her düşündüğünde sinirlerini bozan bir gerçekti bu. Herkesin kendini savunmayı öğrenmesine izin verilmeliydi ama onun silahlarla çalışması bile tabu olarak görülüyordu.

Muhafızlar onu etrafta görmeye alışkındı ama Elric onlar varken dışarı çıkmasına nadiren izin veriyordu. Çoğu onun varlığını görmezden gelmeyi tercih ediyordu ama bazıları onu kılıçları tutarken gördüklerinde dudak büküyorlardı.

Bundan nefret ediyordu ama bu yüzden onları çok sert bir şekilde yargılayamazdı. Böyle bir davranışı uygunsuz bulacak şekilde yetiştirilmişlerdi, aksini kanıtlamaya çalışan tek kanıt da kendisiydi.

Düşüncelerinden sıyrılan Vera döndü ve çalışma odasına doğru ilerledi. Cephaneliğin en arka tarafına bitişik yaşam alanları vardı
-Bir küçük yatak odası ve ancak basit bir mutfak, bir banyo küveti ve bir masa için yeterli büyüklükte bir ana oda.

Elric sonunda ona yatak odasını vermiş ve kendisi için basit ocağın yanına sıkıştırılmış bir karyola kurmuştu.

Gerçek bir banyo için vakti olmasını dileyerek köşedeki küvete özlemle baktı. Onun yerine, yatağının yanında duran lavaboya yöneldi. İçini temiz suyla doldurup yüzüne sıçrattı ve dişlerini sıkarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

soğuğun keskin ısırığından nefes nefese kalmaktan kaçındı. Yüzünü kuruladı ve duvarda asılı duran çizik aynaya baktı.

Bugün Elric'i yenmesine şaşmamalı. Sadece görünüşü bile zavallı adamı korkutmuş olmalıydı. Bitkin görünüyordu. Koyu renk buklelerinden bazıları kaçmış ve sarmal yılanlar gibi başının her tarafına yapışmıştı. Bu manzara karşısında yüzünü buruşturdu. Bazen kadın olmak için yaratılıp bile sorguluyordu. *Kendini* gibi *hissediyordu* ama nadiren öyle görünüyordu - en azından gördüğü birkaç Matherin kadınına kıyasla. Onda narin ya da yumuşak tek bir şey bile yoktu. Onunla savaşmak için geri uzandı buklelerini sıkı bir örgü haline getirerek yansımasına kaşlarını çattı.

Gözleri donuk gri renkteydi ve küçük burnu çillerle kaplıydı ve yüzüne aldığı çok fazla darbe nedeniyle biraz çarpıktı. Sık sık çatlayan ya da şişen dolgun dudakları vardı ve çenesi hafifçe sivrilerek kalp şeklindeki yüzünü vurguluyordu.

Vera saç örgüsünü bitirdi ve düz, gri tuniğinin arkasına sıkıştırdı. Zaten sürekli arkadan bağladığı için sık sık saçlarını kestirmeyi düşünmüştü ama her seferinde kendini bundan vazgeçirmişti. Güzel olduğunu düşündüğü tek özelliği buydu.

Ayrıca kalın buklelerin kulaklarını en azından bir şekilde örtmesine de yardımcı oldu. Kulaklarına baktı, önlerindeki birkaç kahverengi bukleyi gevşetmeden önce parmaklarını üstlerindeki yara izlerinin üzerinde gezdirdi.

İç geçirerek dışarı çıkmadan önce kendine son bir kez baktı. Hâlâ yapması gereken koca bir günlük işi vardı ve bunu kesinlikle odasında saklanarak başaramazdı. Elric içeri girip de onu kendini beğenmiş bir asilzade gibi aynada kendini süzerken yakalarsa bunun sonunu duymasına asla izin vermezdi.

Bu düşünce karşısında homurdandı. Bir soylu gibi davranmaya başladığı gün, Elric'in sonunda emekli olmaya karar verdiği gün olacaktı. İkisi de asla gerçekleşmeyecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

VERA

Günün geri kalanı hızla geçti. Vera kendini işinin ritmine ve metodik hareketlerine bıraktı; çelik ve derinin sesleri ve kokuları kendi rahatlıklarını sağlıyordu.

Sabah işlerini bitirmek üzereydi ki dış kapıdan yüksek bir ses duyuldu. Kapının çalınmasının Elric'in ona ihtiyacı olduğunu ve dışarı çıkmasına izin verileceğini gösterdiğini bilerek gülümsedi.

Örgüsünün hâlâ tuniğinin arkasına sıkıştığından emin olduktan sonra, her zaman taşıdığı kumaş parçasını almak için cebine uzandı. Onu boğazının etrafına bağlayarak saçlarını etkili bir şekilde örttü ve ensesine sabitledi. Tuniğinin yakasını olabildiğince yukarı çekerek yüzünün alt yarısına siyah bir maske taktı.

Tüm Matherin muhafızları ve askerleri maske takardı. İmparator, bunların erkeklerin korkutucu görünürken odaklanmalarına yardımcı olduğuna inanıyordu. Bu sadece adamları rakiplerinin tüm yüzünü görmeden savaşmaya zorlamakla kalmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama aynı zamanda kendi ifadelerini de gizliyor ve bağlılık kurmalarını engelliyordu.

En azından teori buydu. Ama Vera muhafızların birbirleriyle nasıl konuştuklarını ve güldüklerini görmüştü ve maskelerini çıkardıklarında birçoğunun eğitim dışında da arkadaş olduklarını biliyordu.

Kişisel olarak, bir tane takmaktan nefret ederdi. Tam gözlerinin altına oturuyor ve çene çizgisinin üzerinden aşağı uzanıyor, burnunu ve ağzını etkili bir şekilde örttükten sonra kulaklarının üzerinden geri uzanıp başının arkasına kilitleniyordu. Yüzünü kaşındırıyor ve terletiyordu.

Erkeklerin bu sıcakta saatlerce bunları nasıl giydiklerini anlayamıyordu. Sefil bir durum olmalıydı ve altlarındaki potansiyel bronzluk çizgilerini düşünmek en hafif tabirle komikti.

Neyse ki Vera nadiren maske takmak zorunda kalıyordu, bu yüzden şikayet etmemeye çalışıyordu, özellikle de Elric'in eğitim saatlerinde cephanelikten çıkmasına izin vermesinin tek yolu maske takmak olduğu için.

Bir *kadın* olduğu için Elric -aptalca bir endişeyle- antrenman yaparken onu aralarında yürürken görmenin erkeklerin dikkatini dağıtacağından endişe ediyordu. Onun aralarına karışmasını istiyordu. Zaten son birkaç yıldır sadece eğitim saatlerinde dışarı çıkmasına izin vermeye başlamıştı.

Şimdiye kadar, maske taktığı sürece kimse ona şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmamış ya da özel bir ilgi göstermemişti. Bildikleri tek şey, onun yüzsüz bir muhafız olduğuydu.

Kapıyı araladı ve dışarı baktı. Eğitim avlusu, saray duvarları ile onları izleyen Uyuyan Tepeler arasında yer alan geniş bir açık alandı. Gözlerden uzaktı ve adamların tek tük bağırış ve homurtularını duymazdan gelirseniz neredeyse sakin sayılabilirdi.

Vera, çoğunun arkalarında yükselen dağların sunduğu gölgede oturup mataralarından bir şeyler içtiğini, diğerlerinin ise kısa molanın tadını çıkararak kendi aralarında gülüştüklerini gördü.

Yüzlerinin yarısı kapalı olsa bile çoğunu tanıdı. Boyları, vücut yapıları, göz ve saç renkleri ve genel tavırları onları kolayca ayırt etmesini sağlıyordu.

Tamam, kolayca değil ama yıllar boyunca onları en azından yakınlarındayken tanıyabilecek kadar gözlemlemişti. Ayrıca Elric'in onlara bağırdığına tanık olduğu birkaç seferden birkaçının adını da biliyordu. Henüz isimlerini bilemediği birkaçını ise kendi uydurduğu isimlerle anıyordu ki zaten bu isimler muhtemelen daha uygundu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boulder Shoulders gibi, konuştuğunu hiç duymadığı ve genellikle içine kapanık, dev gibi bir adam. Ya utangaçtı ya da herkesten nefret ediyordu. Her iki durumda da Elric'in kötü tarafına hiç geçmemişti, bu yüzden adını henüz duymamıştı. Onun kafasını çıplak ellerinin arasında ezebileceğinden emindi.

Sonra Snake ve Serpent vardı. Kel kafalarından dövüş sırasında vücutlarını nasıl hareket ettirdiklerine kadar aynı madalyonun iki yüzü gibiydiler. Dövüştüklerinde hızlı ve acımasızdılar, dövüşmediklerinde ise birbirlerine kenetlenmişlerdi; kendilerini diğerlerinden üstün görüyorlarmış gibi alay ediyor ve fısıldaşıyorlardı.

Ayrıca onu maskesiz gördükleri her seferinde ona bakmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Bu çok sık olmuyordu, özellikle de son yıllarda, ama yine de onu ürkütmekten geri kalmıyorlardı.

Kimsenin dikkatinin cephaneliğe yönelmediğinden emin olunca Vera dışarı süzüldü ve kapının yanında, Elric'in yanında durdu. Derin bir nefes aldı. Hava ter kokusundan neredeyse keskinleşmişti ama dışarıda olduğu için mutlu bir şekilde nefesini içine çekti.

Başını ona doğru eğerek, "Beni şimdiden özledin mi?" diye sordu.

"Eğer bir şansım varsa bile, o da ağzını açtığın anda gitti."

"Üzülme, Elric."

Ona yüklü bir bakış attı, cevap vermek üzereydi ama tüm erkeklerin dikkatinin avlunun uzak tarafına yöneldiğini fark edince sözünü kesti.

İkisi de dönüp tanımadıkları bir muhafızın eğitim alanına girmesini izlediler. Vera'nın seçebildiği kadarıyla, ki mesafeye ve maskesine bakılırsa pek de bir şey sayılmazdı, onu tanıdığını sanmıyordu.

Elric gözlerini kısıp kendini yukarı çekti, tam seslenecekti ki muhafız kollarını göğsünde kavuşturup sertçe konuştu. "Kendimi iyi bir dövüşe ihtiyaç duyarken buldum."

Durakladı, görünüşe göre dramatik etkinin hayranıydı. "Beni yenebilecek her erkeğe bir akşam içki ısmarlayacağım." Kollarını açarak bir elini kılıcının kabzasına koydu. "Çekinmeyin. İlk kim olmak ister?"

Vera onu hâlâ tanıyamamıştı ve sesi de hiç tanıdık gelmiyordu. Sarı saçları ensesinde toplanmıştı, geniş omuzları ve sivriltilmiş bir beli vardı. Adam avlunun diğer tarafında durduğu için Vera ayrıntıları seçemiyordu ama rahatlamış görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ancak Elric öyle değildi. Muhafız ağzını açtığı andan itibaren onun yanında gerilmiş, tedirgin ve temkinliydi. Bu onun yapacağı bir şey değildi ve onu anında alarma geçirmişti.

Tam sorunun ne olduğunu soracaktı ki, adam nefesinin altından "İçeri gir," diye tısladı ve onu orada tek başına bıraktı.

Birkaç muhafız çoktan öne çıkmıştı. Bedava bir içki gecesinin cazibesi çoğu kişiyi bir müsabakada şanslarını denemeye ikna etmek için yeterliydi. Her zamanki eğitim egzersizlerinden daha eğlenceli olacağı kesindi.

Vera kaşlarını çattı. Yeni gelen dövüşçüyü izlemek istiyordu, özellikle de Elric tek kelime bile etmeden buna izin verdiğine göre. İlgisini çekmişti ve merak ettiği zaman aptalca seçimler yapmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Bunun yerine olduğu yerde kaldı ve onun emrini duymamış gibi davrandı. Elric fark ederse, masum numarası yapacak ve bir dahaki sefere daha yüksek sesle konuşmasını söyleyecekti. Zaten kimse ona bakmıyordu, görünmez olmanın avantajlarından biri de buydu.

Vera sırıttı. En son iyi bir müsabakaya tanık olalı uzun zaman olmuş gibi geliyordu ve gardiyanın ilk rakibine saldırmasını izlerken, hayal kırıklığına uğramayacağını hissediyordu.

JAREN

Ter ensesinden aşağı dökülüyor, alnında parlıyor ve gözlerine damlamakla tehdit ediyordu. Etrafta korunmasını sağlayacak hiçbir ağaç veya yapı olmadığından, yakıcı güneş acımasızdı. Aleron'daki iklimin Bhasura'dakinden ne kadar farklı olduğuna alışıp alışamayacağını merak ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kolunu alnına silme isteğiyle savaştı, bunu yaparsa muhtemelen terin yerini kan lekesinin alacağını biliyordu.

Kendi kanı olmayan bir kan.

Jaren hançerini daha sıkı kavradı ve birkaç metre önünde diz çökmüş titreyen genç adama kayıtsızca baktı. On sekiz yaşından büyük . Jaren onun korkusunun kokusunu alabiliyordu ve altına işemek üzere olduğundan oldukça emindi.

Bunun nedeni Jaren'ın adamın sağ elini çoktan kesmiş ve diğer elini de kesmekle tehdit etmiş olması olabilir. Kopan uzvunu bir kayan yıldız gibi yakındaki uçurumdan aşağı fırlatacak kadar gücünü topladı. Adamın gözleri neredeyse kafasından fırlayacaktı.

"Sana söyledim... Burada sadece ben varım. Ben sadece... sadece bir izciyim, bir hiçim!" Adamın kafasını zorla ileri geri sallarken ter akıyordu. Dizlerinin dibinde kopan bileğinden akan kan gölünün boyutu hızla büyüyordu ve Jaren adamın bayılmasına fazla zaman kalmadığını biliyordu.

"Sulian neden aniden bu kıyılara gözcüler gönderiyor? En yakın medeniyet buradan yürüyerek en az bir günlük mesafede."

Jaren son birkaç yıl içinde Aleron'a saymak istemeyeceği kadar çok seyahat etmişti. Gemisini her zaman doğu kıyısına demirlerdi çünkü Aleron'un tamamı İmparator Sulian Matheris'in egemenliği altında olmasına rağmen, doğu kısmında büyük ölçüde zararsız çiftçiler yaşardı.

Sahile en yakın şehir olan Eastshore'da kimse ona ikinci bir bakış atmazdı, yeter ki kendi halinde kalsın ve parası iyi olsun. Bazılarının nereden geldiğini tahmin edebileceğinden oldukça emindi, ancak hiçbir soru sorulmadı.

Daha önce şehirden bu kadar uzakta bir askerle hiç karşılaşmamıştı. Genellikle kan dökmeden önce en az bir gün yol alması gerekirdi. Sulian şimdi bu bölgeyi izliyorsa bu Kral Vesstan'ın planları için iyiye işaret değildi. Belki de önemsiz bir şeydi ama Jaren tesadüflere inanmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Sulian ya bir şeyler planlıyor ya da şüpheleniyordu.

"Bilmiyorum! Sormak benim işim değil! Ben sadece devriyemi gezer ve cevap veririm. Ama yemin ederim! Yemin ederim, seni gördüğümü söylemeyeceğim!" Adam resmen feryat ediyordu.

Jaren'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı. *Tsiw*. Acınası. Ne büyük bir hayat kaybı. Sulian'ın en yeni acemileri çatışma ihtimalinin en az olduğu doğuya göndermesi taktiksel açıdan mantıklıydı ama bu adamın gençliği ve deneyimsizliği zavallı miyavlamaları için bir mazeret olamazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni serbest bırakırsam, komutanının ellerinin nereye kaybolduğunu sorgulayabileceğini düşünüyorum." Bir kaşını kaldırdı ve sözlerinin ardındaki niyet karşısında adamın gözlerine korku girmesini izledi. Aptal, sanki bu sonucu değiştirebilirmiş gibi kalan elini arkasına saklamaya çalıştı.

Jaren boynunu kırdı ve keskin köpek dişlerini ortaya çıkaran zalim bir gülümseme takındı ve pis bir koku duyularını işgal etti. Adam sonunda altına işemişti.

"Senin gibi zayıf iradeli bir adam, Matherin olsun ya da olmasın, hiçbir orduya kabul edilmemelidir. Ve benim zayıflığa hiç sempatim yok." Jaren ona tekrar yalvarma şansı vermedi. Kolunu ileri doğru savurdu ve hançerinin adamın göğsüne doğru uçmasını izledi.

Hançer doğru uçup kabzasına kadar saplanınca gözcünün ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Kolları öne doğru geldi, kalan eli sanki gerçekten orada olduğunu onaylamaya ihtiyacı varmış gibi kabzanın etrafını sardı.

Öne doğru yığıldı, yüzüstü düşmek üzereydi ama Jaren omzuna bir tekme atarak onu durdurdu. Aşağı uzandı ve homurdanarak hançerini çıkardı. Bıçağından ve ellerinden arta kalan kanı adamın tuniğine silen Jaren onu aniden bıraktı ve bedeninin yere yığılmasına izin verdi.

Hançeri önünde tutarak, başparmağını sapında gezdirirken ona baktı. Görevinin, *aitanta'sının* ve olgunlaşamadan kendisinden vahşice koparılan ruh bağının hikâyesini işaretlerle kaplıydı.

Jaren'in babaları Dedryn ve Jaeros Barilias, aralarındaki bağ ortaya çıktığında o kadar gururlanmışlardı ki özel olarak iki hançer yaptırmışlardı. Eğitim alma yaşına geldiğinde bunları ona hediye etmişlerdi. Ama başarısız olduğu o geceden sonra geriye sadece bir hançer kalmıştı.

İkinci hançeri kullanılmış-

Jaren ürperdi ve kılıcı kınına soktu. Onu hatırlamadan asla görecek gibi görünmüyordu. Ama ikinci hançer de kadın gibi gitmişti. Onu neden hâlâ böyle etkilediğini, neden hâlâ bu kadar yaktığını bilmiyordu.

Hırladı. Evet, biliyordu. Onun en iyi arkadaşı, eşi, ruhunun diğer yarısı olmuştu. Çocukken bile, hayatını onun için takas edebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir kalp atışında onun. Ama başarısız olmuştu. O geceki dehşetiyle hem onu hem de halkını hayal kırıklığına uğratmıştı.

Yumrukları sıkılaştı, tırnakları avuçlarına hilal şeklinde battı. Her şey yoluna girecekmiş gibi ona attığı son bakışı asla unutamayacaktı. *Zayıf düşmüştü*. Bunu düşünmek Jaren'ın yeniden birini bıçaklamak istemesine neden oldu.

Derin bir nefes aldı ve tüm duygularını bastırarak .
Bunların ona bir faydası yoktu. Odaklanması gerekiyordu.

Yaklaşık beş yıl önce, Kral Vesstan ve Jaren'in babası Dedryn'in de aralarında bulunduğu danışmanları, Bhasura'nın halkı Magyki için Aleron'un doğu kısmını ele geçirmek amacıyla Matherin İmparatorluğu'na karşı savaş açmayı daha ciddi bir şekilde konuşmaya başlamışlardı.

Toprakları kirlenmeden önce bile Magyki'ler adayı aşırı derecede dolduruyordu. Arazi, sürekli artan nüfuslarını barındıracak kadar büyük değildi. Ancak şimdi, kirliliğin ilk belirtilerinden on yıldan fazla bir süre sonra, Bhasura'yı terk etmeyi düşünmeleri her zamankinden daha zorunluydu.

Anavatanlarını terk etmeleri halinde halklarının başka sonuçlara maruz kalmayacağının garantisi yoktu. Yine de son bir yıl içinde Kral Vesstan olumlu yönlerin olumsuzluklardan çok daha ağır basacağı konusunda daha ısrarcı olmaya başlamıştı. İsyan ellerini zorlamıştı ve kaderin onlara bıraktığı şeyle çalışmak zorundaydılar.

Jaren'ın umurunda bile değildi. İsyan ondan her şeyini almıştı ve hiçbir toprak parçası bunu değiştiremeyecekti. Ama kralına bağlılık borcu vardı, onu yüzüstü bıraktığı için asla ödeyemeyeceği bir borcu vardı. Bu yüzden her yıl keşif yapmak ve rapor vermek için bu sefil kıtaya geri dönüyordu.

Gözcünün buruşmuş haline baktı ve yine bir önsezi hissetti. Sulian bir şeylerin peşindeydi. Belki şehre doğru yola çıkarsa, yerel bir tavernada biraz bilgi toplayabilirdi. Birkaç kadeh alkol alınca insanlar dillerinin kontrolünü tamamen kaybediyordu. Acınası ama kullanışlı.

Cesedi bacaklarından tutarak denize bakan uçurumun kenarına doğru çekmeye başladı. Başka bir izcinin bu tarafa gelip gelmeyeceğinden ya da ne zaman geleceğinden emin değildi ama kanıt bırakma riskini göze alamazdı. Cesedi acımasızca tekmeleyerek üzerinden attı ve düşüp dalgaların altında kaybolmasını izledi. Kılıcın ağırlığı bile cesedi gözden uzak tutmaya yeterdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonunda kolunu yüzüne silmeye cesaret eden Jaren, siyah saçlarının dağınık tellerini gözlerinden uzaklaştırdı ve iç bölgelere doğru döndü. Tanrım, uzun bir gün olacaktı. Akşam olmadan Eastshore'a varması gerekiyordu ve şimdiden gün ışığından mahrum kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3

VERA

Kesinlikle hayal kırıklığına uğratmamıştı. Yeni muhafız öne çıkan her rakibi hızlı ve etkili bir şekilde yenmişti. Vera tamamen şok olmuştu. Matherin muhafızları tembel ya da yeteneksiz değildi, bu yüzden onun her birini yenmesi gerçekten inanılmazdı.

Etkilenmek istiyordu -tamam, kesinlikle etkilenmişti- ama her rakibine sözlü olarak saldırmaya özen gösterdiğinde ona saygı duymak zordu. Yenmek için çok çalışmak zorunda kaldığı adamlar bile onun hakaretlerinden kurtulamamıştı.

Annelerine küfretmedi, tükürmedi ya da iftira atmadı, bunun yerine yeteneklerini eleştirdi ve küçümsedi ki bu neredeyse daha kötüydü. Tüm antrenman sahası bir yay kirişi kadar gergindi ve adamların hiçbiri artık mutlu görünmüyordu.

Vera, yeni gelenin imparatorun muhafızlarına bu kadar aleni bir şekilde saygısızlık etme cüretine inanamıyordu. Kendisinin de üyesi bir muhafız. Kadın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

teknik olarak bir yabancıydı ve o bile giderek sinirlenmeye başlamıştı.

"İmparatorluğumuzun gücü bu mu? Başkent kuzeyden saldırıya uğrarsa, savunmamız *bu* mu olacak? Muhafızlarımız sadece çocuklardan ve güçsüz adamlardan mı oluşuyor?" Etrafındaki muhafızları buz gibi bir bakışla süzdü.

"İtiraf etmeliyim ki elimizdeki en iyi beceri buysa ya doğudan yeni askerler getirmeliyiz ya da belki de..." kılıcını kaldırıp Elric'e doğru tuttu. "Belki de sadece yeni bir Silah Ustasına ihtiyacımız vardır."

Maskenin altından adamın yüz ifadesini seçemiyordu ama sözlerinin ardındaki küçümseyici tonu duyabiliyordu ve göğsünde aşırı bir öfkenin birikmeye başladığını hissetti. Buna nasıl cüret ederdi? Hiç kimse Elric'in yerini tutamazdı. Elric'i Elric yapan sadece kılıç kullanma becerisi değil, bilgisi, sevgisi ve her kılıca gösterdiği özendi. Onları çok sıkı eğitmişti ve biraz saygıyı hak ediyordu.

Söz konusu Silah Ustası kendisini savunmak için tek kelime etmedi. Sadece dik durmaya devam etti, sessiz ve tedirgin değildi. Vera'nın yüzü kızardı ve ellerini öyle bir sıktı ki kolları titredi.

"Ne? Başka meydan okuyan yok mu?" Kollarını iki yana açıp yavaşça bir daire çizerek etrafındaki adamları incelerken sordu. "O zaman belki de büyük Elric Lesta'ya meydan okumam gerekecek?"

O konuşurken adamların yer değiştirdiğini ve duruşlarına örtülü bir tedirginlik duygusunun yerleştiğini gördü. Her fırsatta onları aşağılıyor, hakaretler yağdırıyor ve morallerini bozuyordu. Bu adamlar gayretle çalışıyorlardı. Her gün buraya geliyorlar ve her şeylerini veriyorlardı ve zihinsel olarak Kibirli Eşek adını verdiği bu adam onları kendinden aşağı görüyordu. Herkesin bu işin bu kadar kontrolden çıkmasına neden izin verdiğini anlayamıyordu ve çok öfkeliydi. Kimse bir şey söylemeyecek miydi?

"Buna ne dersin, Lesta-"

Ne yaptığını anlamadan önce maskesini iki kez kontrol ediyor ve bir antrenman kılıcı kapıyordu. Birkaç adım sonra onun görüş alanına girmiş ve cümlesinin ortasında onu durdurmuştu.

Adamın soluk mavi olduğunu şimdi gözleri, maskesinin üzerinden onun çerçevesini incelerken görebildiği tek şeydi. Vera onun ne gördüğünü biliyordu: kısa boylu, sırık gibi bir adam. Muhtemelen onun bir delikanlıdan fazlası olmadığını düşünüyordu. Onun bunu göremeyeceğini bildiği için sırıttı. Bırakın onu genç ve aptal sansın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüksek sesle güldü. "Bir meydan okumaya ihtiyacım olduğunu söyledim, kürdana değil." Etraflarını saran adamlardan birkaçı onun gözüne girmek için kıkırdadı, ama geri kalanı çatık kaşlarla ona bakıp ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Umursamadı, öfkesi ihtiyatını gölgede bıraktı.

Vera hiçbir şey söylemedi. Çevresindeki bir hareket gözüne çarptı ve Elric'in seyircilerin önüne çıkmasını izledi. Öfkesi o kadar belirgindi ki, yeterince dikkatli bakarsa kafa derisinden buharlaştığını görebileceğini düşündü. Onun varlığını daha fazla kabullenmeyi reddederek kılıcını kaldırdı ve duruşuna geçmeden önce doğrudan mavi gözlü muhafıza doğrulttu.

"Cesursun, hakkını vermeliyim." Kılıcını kaldırarak ağırlığını değiştirdi ve onun duruşunu yansıttı. "Bakalım ne kadar büyükler."

Getir onu pislik.

Cevap verip vermeyeceğini beklemeden küstah herif ilerledi. Onu gafil avlayacağını düşündüğünü biliyordu ama her dövüşünü yakından izliyordu. Onun hızını bekliyordu ve ona karşı hazırdı.

Adamın kılıcını kendi kılıcıyla yakaladı ve güçlü bir blokla adamın vücuduna doğru geri itti. Adamın gözleri hafifçe irileşti ve taktiğini değiştirip tekrar saldırmadan önce geri çekiliyormuş gibi yaptı.

Her ikisi de savunma ve saldırıyı değiştirirken kılıçları tekrar tekrar vuruyordu. Ne kadar süredir dövüştüklerinden emin değildi ama dayanıklılığı henüz azalmamıştı ve kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Öfkesi, bir dövüşün saf mutluluğu karşısında duyduğu heyecana dönüşmüştü.

Kibirli Eşek inanılmaz derecede yetenekliydi. Gücünün onu geriye itmeye yeteceğini, sanki vuruşlarının şiddetiyle kollarının kendi üzerine katlanacağını varsaydı. Tamamen yanılmamıştı; vuruşları güçlüydü ve her karşılaştıklarında her iki koluna da şok dalgaları yayılıyordu. Bu işe yaramadığında, daha çok hıza odaklanmaya başladı. Gerçekten de çok hızlıydı.

Ama o daha hızlıydı.

Vera, adamın kendisine doğru tekrar hamle yapmasını izlerken maskesinin altından sırıttı. Kılıcını savurmadan önce mümkün olan son saniyeye kadar bekledi. Adam hızını yeniden kazanamadan, Vera yıldırım hızıyla ileri atıldı.

Dönüp bacaklarını çekmeden önce kılıcının düz kısmını sertçe koluna indirdi. Bu neredeyse tam olarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elric'e daha o sabah yapılmıştı. Elric'in sırtı yere değdiğinde, kadın onun üzerinde durdu ve silahını göğsüne doğrulttu.

Kaşları kalkık ve ağzı açık bir şekilde uzun bir süre öylece durdu. Geleceğinden emin olduğu iğneleyici bir yorum, kötü bir küfür ya da kaybetmek için uyduruk bir bahane bekledi. Ama hiç öyle bir şey olmadı. Adam bir kahkaha patlattığında hafifçe sıçradı. Derin, bariton bir kahkahaydı bu ve onu biraz telaşlandırmaktan fazlasını hissettirdi.

"Lesta!" diye bağırdı yerden, "Birkaç kürdana daha ihtiyacımız olacak!"

Kolunu ovuşturup doğrulmaya çalışırken kahkahaları devam etti. Verdiği tepki karşısında şaşkına dönen Vera sessizce kolunu uzattı. Adam onun uzattığı eli sıkıca kavradı, parmaklarının gücü eldivenin içinden bile belli oluyordu.

Onu kaldırdı, ağırlığıyla hafifçe tökezledi. Elric omzuna sert bir şaplak atarak onu sabitledi ve kız, antrenmanın adrenalini ile birlikte vücudunda bir gurur dalgası hissetti. Bir saniye sonra Elric'le göz göze geldiğinde gerçekle yüzleşti. Yüzündeki dehşet kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu ve kız istemeden de olsa Kibirli Kıç'tan bir adım uzaklaştı.

Elric onu yerde öldürmeden önce aceleyle kaçmayı planlarken, aniden durmak için arkasını döndü. Maskesinin altından çenesi düştü ve karşısındaki adamın yüzüne bakarken gözleri yuvalarından fırladı.

Kibirli Eşek maskesini çıkarmıştı ve onun yerine iyi biçimlendirilmiş bir ağız çarpıcı bir gülümsemeye dönüşmüştü. Bu gülümseme gözlerinin kenarlarının kırışmasına ve küçük gamzelerinin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Saçları hâlâ arkadan bağlıyken, kadın onun sıkı tıraş edilmiş, kare şeklindeki çenesini görebiliyordu. Adam çok güzeldi. Bir anlık ilgisi için herkesi kendine aşık edebilecek türden bir güzellik. İnsanların tam olarak bunu yapmasına neden olan türden bir güzellik.

Veliaht Prens Eithan Matheris'ten beklenecek türden bir güzellik.

Vera'nın tüm vücudu dondu, tüm adrenalini aniden midesinde aside dönüştü. Konuşmaya kalkışırsa adamın çizmelerine kusacağından hiç şüphesi yoktu. Adam onun bariz şokuna kıkırdadı. Evet. Kusma şenliği için yüzde yüz şans. Tanrım, tam bir aptaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Varian!" Elric bağırarak onlara doğru ilerledi ve maskeyi her taktığında kullandığı takma adı kullandı.

"Cephaneliğe geri dönün." Öfkeyle kapıyı işaret etmeden önce parmaklarını şıklattı. Zihinsel olarak donmuş ayaklarına küfrederek onları hareket etmeye zorladı.

"Özür diliyor ve affınıza sığınıyorum majesteleri. Varian genç ve aptal olduğu kadar dilsiz de. Burada bulunmaya hakkı yoktu ve derhal cezalandırılacak," dedi Elric içine düştüğü derin yaydan.

Prensin sözleri onu kör dehşetinden kurtardı ve Vera'nın bacakları canlanarak onu olabildiğince hızlı bir şekilde cephaneliğe doğru taşıdı. Prens onun aptal olduğunu düşünsün, yeter ki onun aptal bir adam olduğuna inansın. Prensin cevap verdiğini duydu ama kulaklarındaki uğultudan kelimeleri seçemedi.

Kapıya vardığında tek bir saniyesini bile boşa harcamadı. Kapıyı hızla açtı ve sanki ölüm peşindeymiş gibi hızla içeri daldı. Öyle de olabilirdi.

Veliaht Prens'e vurmuştu. Sadece vurmakla kalmamış, göğsüne bir silah doğrultmuş ve onu alenen aşağılamıştı. Bir erkek olsaydı bile bu aptalca olurdu, ama bir kadın olarak? Maskesini çıkardı ve bir elini yüzünde gezdirdi. Terli parmaklarını dudaklarının üzerinde tutarak düzensiz nefes alış verişini, inip çıkan midesini ve aptal aklını sakinleştirmeye çalıştı.

Elric'in böyle tepki vermesine şaşmamalı. O biliyordu. Tanrılar, elbette biliyordu, prensi kendisi eğitmişti.

Öfkesi artık onu kontrol etmediğinden, ne kadar kötü bir şekilde çuvalladığını fark etti. Prens geri dönmesini talep etmese bile, muhafızlardan herhangi biri onun kim olduğunu tahmin edebilir ve konuşabilirdi.

İçlerinden birinin, Elric'in sadece bir gardiyanı olduğunu anlaması fazla zaman almazdı. Elric'in hayatından bahsetmiyorum bile, onun hayatı da kaybedilebilirdi.

Vera birkaç dakika boyunca kıpırdamadı, birinin geri dönmesini ve sonuçlarıyla yüzleşmesini talep etmesini bekledi ve dinledi. Dudağının içini kemiriyor, çılgınca Elric'i suçlamayacak bir açıklama bulmaya çalışıyordu. O kadar çok şey yapmış ve yıllarca ona katlanmıştı ki, ona borcunu böyle ödüyordu.

Birden ağlayacak gibi oldu ama gözyaşlarının düşmesine izin vermedi. Yanan gözlerini görmezden gelerek arka tarafa doğru yürüdü. Belki şanslıysa,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

teriyle birlikte aptallığının bir kısmını da .

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 4

VERA

Bacaklarını onu çalışma odasına geri götürmeye zorlamadan önce sadece hızlıca yıkanmasına izin verdi. Zaten kızgın olan Elric'in geri dönmesi ve işinde kaytardığını görmesi onun için oldukça kötü bir son olacaktı. Bu yüzden istediği gibi yatağına saklanmak yerine kendini işine verdi.

Bıçak bilemenin hassas, tekrarlayan eylemleri zihnini sakinleştiriyor ve ona bir amaç veriyordu. Meditasyonun en iyi şekliydi. Sonucun ne olacağını her zaman biliyordu, buna güvenebilirdi. Biraz sevgi ve dikkatle, , kullanılmış ve dövülmüş bir şeyi alıp eskisinden daha iyi hale getirebilirdi.

Özellikle şu anda üzerinde çalıştığı kılıç için odaklanmak, özen göstermek ve sabırlı olmak gerekiyordu. Uzun bir kılıcı bilemek ile örneğin bir hançeri bilemek arasındaki fark, tüm kılıcı bileme taşından geçirmek yerine her seferinde bir bölümü bilemeyi gerektiriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu bölümler halinde yapınca, kılıcın biraz düzensiz çıkma riski vardı, bu yüzden Vera'nın yavaş ve titiz çalışması gerekiyordu. Genellikle her kılıç için birkaç saatlik bir çaba gerekiyordu.

İşin püf noktası, bıçağı fazla çalıştırmadığından emin olmaktı. Aşırı bilenmiş bir kılıç kulağa ölümcül ve acımasız gibi gelse de gerçekte genellikle daha az hasar verirdi. Çok keskin ve ince kılıçlar bir uzvu tamamen koparmak yerine kemikten sekme ve kırılma eğilimi gösterirdi. Neyse ki uzun zamandır tekniğini mükemmelleştirmişti.

Vera, Matherin şehir muhafızlarının kılıçları üzerinde pek çalışmazdı, zira muhafızlar eğitim bahçesinde körelmiş bıçaklarla pratik yaparlardı ve görev başındayken nadiren gerçek silahlarını kınlarından çıkarmak zorunda kalırlardı. Başkentte, dağıtmak için kaba kuvvetten fazlasını gerektiren bir olayın meydana gelmesi nadiren görülen bir durumdu.

Ancak imparator, Aleron'un doğu ve batı bölgelerine daha fazla silah gönderilmesini talep etmeyi hiç bırakmadı ve bu da Vera'yı meşgul etti.

Elric'in çocukken ona okuttuğu tüm tarih bilgilerini hatırlamak Vera'nın güçlü olduğu biri değildi. Yine de nesiller önce, Matherin İmparatorluğu'nun yükselişinden önce, Aleron'un farklı bölgelerinin sürekli bir huzursuzluk içinde olduğunu biliyordu.

Aleron tarih metinlerine göre, bir Kuzeyli olan ilk Matheris bir ordu kurup Batı ile savaşa girene kadar hepsi kaçınılmaz olarak tek bir sancak altında toplanmıştı. Matheriler Batı'yı ele geçirdiğinde Doğu ve Güney bölgeleri sayıca çok üstündü, bu yüzden hayatlarını kurtarmak için savaşmadan teslim oldular. Ve böylece Matherin İmparatorluğu doğdu.

O zamandan beri gerçek bir huzursuzluk ya da çatışma yaşanmamıştı ama bu mevcut hükümdar İmparator Sulian Matheris'i caydırmadı. Paranoyası her geçen yıl daha da artıyor gibiydi. Bölünmüş Deniz'in kuzeyinde kimin - daha doğrusu *neyin- olduğu* düşünüldüğünde, çoğu Aleronialı onu suçlamıyor; bunun yerine onun bir tür büyük koruyucu olduğuna inanıyordu.

Paranoyası sayesinde Vera'nın işleri akmaya devam ediyordu. Vera dışarıya gönderilecek kılıçlar üzerinde çalışan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Aptal değildi, ne kadar özenle çalışırsa çalışsın bir kişinin tüm orduya kılıç tedarik edemeyeceğini biliyordu. Ama askerlerin silahlanmasına ve Aleron'un korunmasına yardım eden sadece kendisiymiş gibi davranmayı seviyordu. Gerçek ne olursa olsun, egosunun yükselmesini takdir ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İşini yeni bitirmişti, işlenmiş metal kokusunun ve yorgun kollarındaki sancıların tadını çıkarıyordu ki kapı nihayet açıldı. Elric içeri girip kapıyı arkasından iterek kapatırken tek kelime etmedi. Anında gerildi, endişeleri sanki hiç gitmemişler gibi zihninin ön saflarına çarptı.

Ona kısa bir süre baktıktan sonra gözleri yanındaki bitmiş kılıçların üzerinde gezindi. Onaylarcasına homurdandı ve Vera'nın vücudu hafifçe gevşedi, göğsünden küçük bir ağırlık kalktı.

Ona bir düzine sorusu vardı. Prens kızgın mıydı? Kim olduğunu sordu mu? Muhafızlardan biri bunu anladı mı? Kaçmalı ve asla geri dönmemeli miydi?

Ama onun yerine en önemli soruyu, en çok korktuğu soruyu sordu. "Cezalandırılacak mısın, Elric?" Dudağının içini ısırdı ve onun cevabını beklerken bir o yana bir bu yana kaymaktan kendini alamadı.

"Hayır."

Tuttuğu nefes bir anda kesildi. Elric'in başını derde soksaydı ne yapacağından emin değildi. Sahip olduğu tek şey oydu. "Tanrılara şükürler olsun. Yani..." Sorusunu bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu. Ne sormak istediği belliydi.

Elric kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aleron hakkında ne düşünüyor olabilirsin ki Vera? Kahretsin, sen daha iyi bilirdin." Sesini yükseltmedi ama sözlerini kaplayan hayal kırıklığı bir şekilde daha kötüydü.

"Biliyorum, sadece sinirlendim. Bunu gerçekten düşünmedim... belli ki," diye ekledi, adamın ona bakışıyla. "Adamlara hakaret etti ve sana açıkça saygısızlık etti. Onun sadece bir muhafız olduğunu varsaydım ve yapmadım-" diye iç geçirdi. "Hareketlerimi aklım yerine duygularımın belirlemesine izin verdim. Özür dilerim Elric."

Kendi kendine homurdanarak kollarını kavuşturdu ve sonunda kapıdan uzaklaştı. "Sözel mahmuzlarla başa çıkabilirim, Vera. Ben yeni doğmuş bir bebek değilim. Savunulmaya ihtiyacım olduğunu düşünmen beni daha çok yaraladı. Ve o adamlar onun yorumlarını hak ettiler."

" fikirde değilim. O bir pislikti."

"İyi bir sebepten dolayı. Yeteneklerini denetlemeye geldi ve başarısız oldular. Bu adamlar rehavete kapılmışlardı ama şimdi iki kat daha fazla çalışacaklar. Yaralı gurur ağır bir motivasyon kaynağıdır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çalışma masasının üzerindeki aletlerle oynadı. "Peki, ben gittikten sonra ne oldu? Kızdı mı?"

Alay etti. "Hayır. Majesteleri bunu her şeyden çok eğlenceli buldu. Geri dönmeni istedi ama ben onu, işinden kaytardığın için ceza olarak seni görevlerinle baş başa bırakmaya ikna edebildim." Ona sertçe baktı. "Veliaht Prens'le tartışmak yerine yapman gereken iş."

Vera kendi içine kapanmak istedi. Belki de utancından güzel bir kabuk yapıp içine girmek ve asla dışarı çıkmamak. En azından prens Elric'in açıklamasını kabul etmiş ve onu yalnız bırakmıştı.

"Ama bir dahaki sefere muhafızları teftişe geldiğinde, muhtemelen seni işe almak için, seninle tekrar antrenman yapmak istediğini belirtti."

Bir adım geri çekildi ve onun sözlerine karşı kendini korumak istercesine ellerini kaldırdı.

"Ama-"

"Reddedecek durumda değildim, *Varian*," dedi sertçe. "Ancak Prens önümüzdeki birkaç günü Midpath'e gidip orada konuşlu filoyu teftiş etmek için hazırlık yaparak geçirecek. İmparator, majestelerinin kuvvetlerini denetlemekle daha fazla ilgilenmesini talep etti ve Prens Eithan da benim ona katılmamı istedi."

Ona dikkatle baktı, "Biz gidene kadar birkaç gün, dönene kadar da birkaç gün daha geçecek. Yani, bir süreliğine rahatlayacaksın ve eğer şanslıysan, döndüğümüzde seni unutmuş olacak. Aksi takdirde, kendinizden başka suçlayacak kimseniz olmayacak."

Vera tekrar özür dileyip konuyu kapatması gerektiğini biliyordu ama "Midpath" Elric'ağzından çıkar çıkmaz diğer tüm sözleri bir anda önemsizleşerek kulaklarının dibinden geçti. Başkentin dışına hiç çıkmamıştı, en azından hatırlayabildiği kadarıyla, ama muhafızların Midpath'in hoş sohbetleriyle ilgili hikâyeler anlattıklarını duymuştu.

Burası başkent ile uzak doğu şehri Eastshore arasında bir durak noktasıydı ve adı da buradan geliyordu. Askerler, gezginler ve tüccarlar dinlenmek ve erzak stoklamak için burada dururlardı. Midpath'in popülaritesi sadece elverişli konumundan değil, sunduklarından da kaynaklanıyordu. Günlerce yolda uyuduktan sonra rahat hanlar, satıcılar, barlar, genelevler, eğlence, yemek-Midpath'te her şey vardı.

Vera bunu duyduğu andan itibaren gitmek istemişti ama Elric başkentten nadiren ayrılıyordu ve kesinlikle yalnız gitmesine izin verilmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne soracağını biliyorum, gözlerinin arkasında dönen çarkları görebiliyorum. Ne yapacaksın? Veliaht Prens'in yanına binip senin erkek olmadığını fark etmemesini mi umacaksın?"

Ona, karşısında durabilecek en aptal insanmış gibi baktı. "Mantığını kullan kızım."

Dudağını çiğnedi. Gitmesi için bir yol olmalıydı. Adam haklıydı, prensin özel muhafızlarının arasına karışamazdı. Onlar seçilmiş birkaç kişiydi ve yuvalarına giren bir guguk kuşu gibi onu anında fark ederlerdi.

"Ya Varian yerine Vera olarak gidersem?" diye ağzından kaçırdı, Elric'in odalarına doğru yürüyüşünü izlerken.

Durma zahmetine girmedi. "Buna cevap vermemi mi bekliyorsun?"

"Cephanelikte bulunabileceğim iyi bilinir. Bu çok yüksek olabilir ama bir kadın koğuşunuz olduğu sır değil."

Heyecan ve çaresizlik karışımı bir duyguyla hafifçe kızardığını hissetti. "Herkes senin buradan hiç ayrılmadığını biliyor, adeta bir münzevisin. Yani beni daha önce hiç terk etmediğini öğrenmeleri onlar için sürpriz olmayacak. Dışarıdaki tüm erkeklerin yalnız olduğumu *bileceğini* bilerek beni gerçekten yalnız bırakmak mı istiyorsun? Ben sadece savunmasız bir kadınım, Elric. Güvenliğimi riske istemezsin." Kirpiklerini kırpıştırdı. O bir dahiydi.

"Bir günde iki kez aptallık etme," diye arkasından çıkıştı. Başka bir şey söyleme zahmetine girmeden ana odalarına girdi ve konuşmayı kasıtlı olarak sonlandırdı.

Odasına gitmek için onun yanından geçmesi gerektiğini bilen Vera, yol boyunca tepinmeyi ihmal etmedi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Bir çocuk gibi davranıyordu ama umurunda değildi. İyi bir hayatı vardı, işini seviyordu ve Elric'i örnek alıyordu ama daha fazlasını istiyordu.

Burası bildiği tek evdi ama bu sonsuza kadar orada kalmak istediği anlamına gelmiyordu. Elric kalmaktan memnundu çünkü zaten Aleron'da yaşamış ve seyahat etmişti. O da aynı fırsatı, seyahat etme, başka şehirler görme ve insanlarla tanışma özgürlüğünü istiyordu. Hayatının geri kalanında cephanelik duvarlarından başka bir şey göremeyeceği düşüncesi onu kapana kısılmış hissettiriyordu.

Kirli kıyafetleriyle yatağına geri döndü. Kapıların ardına kapatılmaktan ve bacaklarının arasında yanlış ekipmanla doğduğu için sessiz kalmasının söylenmesinden bıkmıştı. Erkeklerin kırılgan aletleri gurur duyulacak bir şey değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vera'nın vücudu bir prensi kıç üstü *yatırıp* yeni bir hayat doğurabilirdi. Aleron'daki hiçbir erkek aynı şeyi iddia edemezdi. *Bu* gurur duyulacak bir şeydi.

Erkekler kendilerini o kadar önemli görüyorlardı ki, kendilerini bir kaidenin üzerine koyuyorlardı, ancak onları doğuran, büyüten ve onlara bakan kadınların gücü, değerli kaidelerinin parçalanmasını engelliyordu.

Gerinirken midesi yüksek sesle guruldadığında inledi. Henüz akşam yemeği yememişti ama kadar huysuz ve bitkin durumdaydı. Elric yetişkin ve yetenekliydi. Eğer yemek için acelesi varsa, kendi yemeğini hazırlayabilirdi. Birkaç dakikalığına gözlerini kapar ve sonra özür dilerdi.

ꕥꕥꕥꕥꕥ

Vera, destek için yatağının kenarlarına tutunurken hâlâ yarı uykulu bir halde sarsılarak doğruldu. Gözlerindeki uykuyu silmek için uzandığında kapısının çalınması onu irkiltti. Onu uyandıran şeyin muhtemelen bu olduğunu fark ederek ayaklarını yataktan aşağı attı. Dışarıdaki ışık eksikliğine bakılırsa birkaç saattir dışarıdaydı. Sırıttı, Elric muhtemelen açlıktan ölüyordu.

Ayağa kalktı, temiz bir tunik giymeden önce uzuvlarını gerdi ve ana odaya doğru yürüdü. Kapıyı bir daha çalmamıştı, muhtemelen onun sonunda kalkıp geldiğini duymuştu. Adam küçük masalarında oturmuş, beklentiyle ona bakıyordu. Biri hâlâ dolu ve köpürmekte olan iki kupa masanın üzerinde duruyordu.

Karşısındaki boş sandalyeye oturarak bacaklarını göğsüne çekti ve dolu içkiyi alıp derin bir nefes çekti. Çenesini dizlerine dayamadan önce "Birayı yaratana şükürler olsun," dedi.

Elric'le ilişkisinde en sevdiği şeylerden biri de buydu. Birbirlerine ne kadar kızarlarsa kızsınlar, her zaman masaya gelip içki eşliğinde konuşabiliyorlardı. Vera küçükken bira yerine baharatlı çay içerlerdi. Çayı severdi ama birayı da severdi.

Adam homurdandı ve kadın, adam elindeki kupayla gülümsemesini örtmeden önce bir gülümseme kırıntısı yakaladığını düşündü.

"Gidebilirsin."

Avcısını yeni görmüş bir hayvan gibi donakaldı ve ağzının açık kaldığını hissetti. Özür dileyip dilemeyeceğine karar vermek için söyleyecekleri üzerinde kafa yoruyordu ve şimdi fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı bırakın konuşmayı, düşünemeyecek kadar korkuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun yüz ifadesini gören Elric başını arkaya eğdi ve içten bir kahkaha attı. Kızın nutkunun tutulması pek sık rastlanan bir durum değildi ve eşek bunun her saniyesinden keyif alıyordu. Bir yudum daha aldıktan sonra fincanını masaya bıraktı ve sırıtışı yüzünden silinerek masaya doğru eğildi.

"Sizi yanımda getirmeye çalışacağım, ancak herhangi bir nedenle bu konuda kendimi huzursuz hissedersem, tartışmadan ayrılacaksınız."

Vera başını salladı, dudaklarının arasından çıkmaya çalışan ciyaklamayı dizginlemeye çalışıyordu. Eğer kendisini de getirmeye ikna ederse ağzını bantlamayı ve koyduğu her kurala uymayı kabul edecekti ama bunu ona kesinlikle söylemeyecekti.

Masanın üzerinden atlayıp ona sarılırsa nasıl tepki vereceğini merak etti. Muhtemelen en iyi fikri bu değildi. Muhtemelen ona kalp krizi geçirtecekti.

"Bu bir garanti değil kızım. Prens Eithan muhtemelen isteğimi reddedecektir. Koğuşta olsun ya da olmasın, bir kadının şehir dışında eşlik etmesi alışılmadık bir durum olur, özellikle de silahlı kuvvetleri teftiş etmek için ayrıldığına göre. Hayır demesine hazırlıklı olmalısınız."

Arkasına yaslandı ve birasının kalanını içti. "Ama deneyeceğim çünkü haklısın, seni burada bırakma düşüncesi hoşuma gitmiyor. Bu adamlara imparatorlarını korumaları için güveniyorum. Ancak senin yanında onlara güvenmiyorum."

Bacaklarını tekrar yere indirdi ve elindeki fincanı itti. Parmaklarını masaya vurarak, kendisini Vera olarak görmesinin prensi tanıştığı Varian'dan şüphelendirip şüphelendirmeyeceğini merak etti. Fikrini değiştirmesinden korktuğu Elric'e ihtiyatla dile getirdi ama Elric sadece başını salladı ve akşam yemeği yapmayı planlayıp planlamadığını sordu.

Karnı guruldadı ve sandalyesinden fırladı. Yanından geçerken omzuna hafifçe vurarak, neredeyse seke seke minimal mutfağa doğru ilerledi. Hiçbir şekilde en iyi aşçı değildi ama yıllar geçtikçe bundan zevk almaya başlamıştı. Hızlı bir yemek yapmak için rastgele birkaç şeyi bir araya getirirken sorusunu tekrar düşündü.

Sormasına gerek yoktu. Hiçbir Matherin kadını, kılıç kullanmayı bilmek şöyle dursun, bir muhafız maskesi takarken yakalanma riskini göze almazdı. Aleron'da bu sadece inanılmaz değil, gülünçtü de. Prens Eithan bunu asla sorgulamazdı çünkü böyle bir şey yapmak, imkânsız olduğunu iddia eden bir şehrin kalbinde bir kadının onu alt ettiğini kabul etmek anlamına gelirdi.

Adamın ona ikinci bir bakış atacağından bile şüpheliydi, muhtemelen Elric de bu yüzden gitmesine izin vermişti. Ortasında bir kıpırtı hissetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

her şey yerine oturmaya başlamıştı. Midpath'i gerçekten ziyaret edebilirdi! Yüzünde şiddetli bir gülümseme belirdi.

En kötü gün gibi görünen gün, en iyi günlerden birine dönüşüyordu. Gerçek bir rakiple dövüşme fırsatı bulmuştu ve şimdi başkentten ayrılabilirdi.

Heyecanlı düşünceleri Elric'in yanına gelip tezgâha yaslanmasıyla yarıda kesildi. Ona doğru baktı ve yüzündeki ifadeden dolayı endişeyle yutkundu. Bir kemirgeni köşeye sıkıştıran bir kediye benziyordu.

"Biliyorsun Vera, Veliaht Prens ile seyahat etmek uygun giyinmen gerektiği anlamına geliyor." Gözleri neredeyse parlıyordu. "Bir elbise giymek zorunda kalacaksın."

Tüm tanrıların aşkına.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 5

VERA

Kıpırdandı ve o sabah yüzüncü kez elbisesini çekiştirdi. İnsan bunu nasıl giyerdi? Tek başına bağlamak zorunda kaldığı için, deneyimsizliğiyle de birleşince, muhtemelen kendini hissettiği kadar gülünç görünüyordu. Elbisenin korsajı alışkın olduğu tuniklerden çok daha dardı ve kendini bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyordu. Normalden daha sert bir duruş sergilemesini gerektiriyordu ki ata binerken bunun son derece rahat olacağı kesindi.

Elric yıllar önce her ihtimale karşı yanında bir elbise bulundurmasını istemişti ama onu daha önce hiç giymemişti. Donuk, soluk bir kahverengiydi ve son birkaç yılda belli ki büyüdüğü için dar geliyordu. Ancak dar olmasına rağmen korsaj yakasına kadar uzanıyor ve önemli kısımları örtüyordu. Yine de seyahat pelerini için minnettardı.

Ancak etek sorun yaratacaktı. Çok uzundu ve etek , aktif olarak tutmadığı her an ona çelme takmakla tehdit ediyordu. Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Muhtemelen ileri geri yürürken kumaşa takılan bir çift sert çizme giymeyi seçmiş olması da yardımcı olmamıştı.

Neredeyse fikrini değiştirip eğitim alanına geri dönecekti. Ama kalırsa, şafaktan alacakaranlığa kadar cephaneliğin içinde mahsur kalacak, bölgeyi hâlâ talim için kullanan muhafızlardan kaçacaktı. Zaten son birkaç gündür Elric'in ayrılışlarını duyurmasını beklemekten perişan olmuştu. Kalmak bir seçenek değildi.

Bir soru sormak ne kadar sürdü? Elric şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Vera nefesinin altında küfretti. Bu aletin içine sebepsiz yere sıkıştıysa, bu sefer prensi bayıltabilirdi.

Saçına takmak zorunda kaldığı tokaların kafa derisini ısırmasından bahsetmiyorum bile. Saçlarını özenle iki örgü haline getirerek başının etrafında bir taç gibi sarmış ve yüz yapısını vurgulamıştı. Her iki kulağının önündeki birkaç küçük bukleyi gevşetmiş ve *Varian* diye bağıran hiçbir şey olmadığından emin olmuştu.

Elric nihayet ortaya çıktığında tam da hazırlık yapan partiye göz atma riskini göze almak üzereydi. Adamın yüz ifadesini inceledi ama iyi haber mi yoksa kötü haber mi vermek üzere olduğunu anlayamadı. Çoğu zaman olabileceği gibi sinir bozucu bir zalim olan Elric, sonunda ona acımadan önce birkaç acı dolu an boyunca sessizce bekletti. Yan tarafa, diğerlerine doğru başını salladı ve onun takip edip etmeyeceğini beklemeden döndü.

Vera bir an için zıplamayı düşündü ama bir sinir dalgası onu ele geçirdi ve uzuvlarını durdurdu. Onca insanın arasından Veliaht Prens'le birlikte şehirden ayrılıyordu. Bu çılgınlıktı. O deliydi. Ama şimdi kesinlikle geri dönmeyecekti.

Elric'in izlediği yolu takip ederek, grubun son hazırlıklarını tamamlamakta olduğu ahırlara gitti. Biraz kenarda beklerken, kendisine kendi atının verileceğini öğrenince memnun oldu.

Tam Elric'e teşekkür edecekti ki Elric ona konuşulmadığı sürece sessiz kalmasını ve gereksiz dikkat çekmemesini hatırlatarak o anı mahvetti. Bakışları yeni işlenmiş bir bıçaktan daha keskindi.

Gözlerini devirerek, "Biliyormuş gibi yapmıyorum. Ben gerçek bir kadınım. Nasıl davranacağımı biliyorum."

Adam güldü -kelimenin tam anlamıyla yüzüne güldü- ve "Elbette" dedi.

Kız ona ters ters baktı, sessizce acı vaat ediyordu ama adam sanki kızın tepkisi onun ne demek istediğini daha da kanıtlıyormuş gibi gülmeye devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu grubun arkasına kadar takip etti, orada bir seyis sahipsiz iki atı yönlendiriyordu. Her iki kısrak da kahverengiydi, ancak biraz daha büyük olan yumuşak kestane rengindeyken, daha küçük olanın daha zarif, daha koyu bir kürkü vardı.

Koyu renkli kısrağın etrafında dönerek onu okşadı ve tatlı sözler söyledi. Yıllardır ata binmemişti ve o zaman bile bunu sadece Elric'le pazarda birkaç kez yapmıştı. Kesinlikle deneyimli değildi ama kendini aptal yerine koymayacak kadar hafızasına güveniyordu.

Neyse ki onun geçmişine sahip bir kadının zaten mükemmel bir binici olması beklenemezdi. Eğer düşerse, o kadar da şaşıracaklarını sanmıyordu.

Neyse ki şansı yaver gitti. Eyeri kaptı ve berbat elbisesine rağmen hızlı bir hareketle kendini kısrağın üzerine çıkarmayı başardı. Üzengilerde durdu ve oturup dizginleri tutmadan önce sinir bozucu etekleri etrafında topladı.

Hayvana yumuşak bir okşama daha yaptı ve ona Umber adını vermeye karar verdi. Kendi kendine gülümseyerek başını çevirdiğinde Elric ve birkaç muhafızın ona baktığını gördü.

Dikkatlerini çeken şeyin ne olduğunu görmek için kendine baktığında gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oldu. Dar korsenin yırtılmadığını ya da aynı derecede korkunç bir şey olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra başını kaldırdı ve "Ne?" diye sordu.

Elric sadece başını salladı, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve kestane rengi kısrağını başka yöne çevirdi. Muhafızlardan biri, kusursuz, kahverengi tenli ve sık tıraş edilmiş siyah saçlı bir adam, bakışlarını Elric'in bacaklarına dikti ve boğazını temizleyerek, "Sadece... bir hanımefendinin ata bindiğini görmek alışılmadık bir şey," dedi.

Küçük bir vıraklama sesi çıkardı ve kız onun bir kahkahayı dizginlemeye çalıştığını hissetti. Maskesi yüzünü gizlemiş olabilirdi ama kahverengi gözleri bariz bir mizahla parlıyordu.

Muhtemelen özür dileyip cahilmiş gibi davranması gerekirdi ama bunun yerine kendini onunla göz göze gelirken buldu. Cahil değildi ve sırf bacaklarını açması onların narin, erkeksi duyarlılıklarını rahatsız ettiği için öyleymiş gibi davranmayacağından emindi. Elric haklıydı, nasıl düzgün davranacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Bir kadının Midpath'e kadar tüm yolculuğu yan binerek geçirmesini bekleyen her erkek aptaldır."

Vera, dümdüz ileriye bakmadan önce toplayabildiği en keskin ifadeyle onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Başını dik tutarak onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umber ileri atıldı ama muhafızın sıcak gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı yakalamadan önce değil.

∞∞∞∞∞

Kıymetli gün ışığını boşa harcamak istemedikleri için kısa süre sonra gemiden indiler. Yol boyunca herhangi bir aksilikle karşılaşmadıkları sürece, akşam karanlığında Kilmire kasabasına ulaşacaklar ve umarım handa sıcak yemek ve sıcak yataklar onları bekliyor olacaktı.

Prens Eithan'ı sabah boyunca birkaç kez görmüştü ama güvenlik önlemleri için şehir muhafızı gibi giyinmişti, bu yüzden onu bulmak için aktif olarak araması gerekiyordu.

Kendini her bakarken yakaladığında azarlıyordu. Korkusu mantıksız ve anlamsızdı. Onu tanımayacaktı. Daha varlığını bile kabul etmemişti.

Kendini derin bir nefes almaya zorlarken, Elric'in düzenli olarak ona baktığını acı bir şekilde fark etti. Biraz ileride at sürüyor, birkaç muhafızla konuşuyordu. Prens Eithan toplam on iki muhafız getirmişti. Üçü Vera'nın arkasından geliyordu, diğerleri ise ya prensin yanında ya da hemen arkasında, önden gidiyordu.

Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı ve gün boyunca dışarıda olmanın basit keyfini çıkardı. Lakewood Ormanı'nın başlangıcından başka görecek pek bir şey yoktu ama güneşin yüzüne vurduğu nadir anlardan biriydi ve bundan açıklanamaz bir mutluluk duymaktan kendini alamıyordu.

"Seyahat için güzel bir gün," dedi bir ses hemen yanından. İrkilerek gözlerini açtı ve kendini sabit tutmak için dizginleri sıkıca kavramak zorunda kaldı. Eğer yana yatmış olsaydı, yüz üstü yola düşerdi.

Başını çevirdiğinde az önceki muhafızın kendisine baktığını gördü. Duruşunu yeniden ayarlayarak, tekrar öne doğru bakmadan önce hafifçe başını sallayarak çenesini kaldırdı.

"Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim. Adım Trey Gibson."

Güneyliler için yaygın olan hafif bir aksanı olan neşeli bir sesi vardı. Tahmin etmesi gerekirse, Güneyterres'ten geldiğini söyleyebilirdi. Gözleri sıcak ve davetkârdı ve parmaklarını eyerinin kulpuna ritmik bir şekilde vuruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu tanımıyordu ama diğer adamlardan hiçbirini de tanımıyordu. Prensin kişisel korumaları için özel bir eğitim alanı olduğu belliydi.

"Sorun değil. Sadece düşüncelere dalmıştım." Duraksadı, kendini tanıtması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Elric kendisiyle konuşulmadığı sürece konuşmasını yasaklamıştı ve Trey ona yaklaşmıştı, yani teknik olarak kuralları çiğnemiyordu. "Ben Vera."

Gözleri kırışarak maskesinin altından gülümsediğini belli ediyordu. Vera kendini, yüzünü görebilmek için maskeyi çıkarmasını dilerken buldu. Onun bulaşıcı bir gülümsemeye sahip insanlardan biri olduğunu hissediyordu.

"Demek Lesta'nın sensin?"

Başıyla onayladı. Konuşmayı kendinden uzaklaştırmayı umarak, "Ne zamandır prensin muhafızlarının bir parçasısın?" diye sordu.

"Başkente taşındım ve reşit olur olmaz askere yazıldım ama yaklaşık üç yıldır Prens Eithan'ın kişisel muhafızlarının bir üyesiyim."

Kaşlarını kaldırarak onu tekrar değerlendirdi. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç yaşındayım, neden? İlgileniyor musun?" Kaşlarını oynatarak ona baktı.

Onu aşağılamanın sonuçları hakkında iki kez düşünmeye fırsat bulamadan alay etti. "Uzaktan bile değil."

Söylediklerine hemen pişman oldu ve alt dudağını ağzına götürerek yiyeceği sözlü tokat için hazırlandı. Eğitimlerini izlediği muhafızların çoğu çabuk öfkelenir ve kendilerine karşı işlenen en küçük suç için bile şiddeti seçerlerdi.

Vera onun zayıf bedeninden fışkıran gürültülü, fokurdayan kahkahayı beklemiyordu. Önlerinde at süren adamlardan birkaçı gürültüye kapılarak onlara doğru döndü. Birkaçıyla göz göze geldi ve adamın neden güldüğünden emin olamayarak omuz silkti.

Ona tereddütle baktı. Trey şu ana kadar gözlemlediği diğer muhafızlara benzemiyordu ve şimdiden ondan hoşlandığını fark etti.

"Daha önce espri anlayışı olan bir kadınla tanıştığımı sanmıyorum." "Ne yani, sırf göğüslerimiz var diye bundan yoksun kalmamızı mı bekliyordun?" Onun

Gözleri komik bir şekilde genişledi ve kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Ayrıca, şaka yaptığımı kim söyledi?" diye devam etti, burnunun ucuyla ona bakarak.

Sonunda yüz ifadesini kontrol altına alarak başını salladı ve kıkırdadı. Onun arkadaşça varlığından yararlandı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki diğer herkes kim?" diye sordu. Hepiniz uzun süredir birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Kızın ilgisi karşısında biraz şaşırmış gibi görünse de, Prens Eithan'a doğru ilerleyerek her bir muhafızı işaret etti ve isimlerini söyledi. "Ekselanslarına en yakın iki kişi birinci komutanı Wes Coleman ve ikinci komutanı Ryn Hayes. Coleman sessiz biridir, içine kapanıktır. Hayes ise... açık konuşmak gerekirse, üçkâğıtçının tekidir."

Kaşlarını çattı. "O zaman neden prensin arkasını koruyor?"

Trey omuz silkti, "O başkentin gördüğü en iyi okçu. Sadık bir muhafızdır ama ona şakalarınızı anlatmanızı tavsiye etmem."

Sabahın geri kalanını ve öğleden sonrayı birlikte at sürerek ve zaman geçirmek için ara sıra konuşarak geçirdiler. Biraz garip başlangıçlarının yanı sıra, onun arkadaşlığından hoşlandığını fark etti.

Çoğunlukla onu muhafız olarak geçirdiği yıllar hakkında sorgularken, kendisi hakkındaki sorularını şüphe uyandırmadan elinden geldiğince geçiştirdi. Sorular ne zaman fazla kişiselleşse, konuşmayı cephanelikteki yardımı gibi daha güvenli bir konuya yönlendiriyordu.

Trey fark etmemiş gibi görünüyordu ya da fark ettiyse bile umursamıyordu. Canlı ve huysuz bir mizah anlayışı vardı. Muhafız olmak için fazla genç ve kaygısız görünüyordu ama bu kadar genç yaşta seçildiğine göre çok yetenekli olması gerektiğini biliyordu.

Vera o ana kadar hayatının ne kadar yalnız olduğunu fark etmemişti. Elbette Elric vardı ve ona son derece saygı duyuyordu ama bu, kendi yaşına yakın biriyle yaptığı en uzun sohbet olmuştu.

Güneş batmaya başladığında Trey nihayet ön saflara doğru ilerledi. Kilmire'a bir saatten az bir süre kalmıştı ve tüm muhafızlar prensin etrafında koruyucu bir şekilde at sürmek için safları kapattı. Kasaba İmparator Matheris'e tamamen sadıktı ama tedbirli olmak her zaman üzülmekten daha iyiydi.

Elric, günün erken saatlerinde öğle yemeği için ayrıldıklarından beri ilk kez onun yanına binmek için geri çekildi. Trey'le bu kadar açık konuşması konusunda onu azarlamıştı ama o sadece yarım yamalak dinlemişti. Döndüklerinde onu muhtemelen bir daha göremeyeceğini biliyordu ama kalbi umursamayı reddediyor, arkadaşlık ihtimali önünde sallanıp durdukça kabarıyordu.

Atlarını bağlayıp hana girdiklerinde hava neredeyse tamamen kararmıştı. Prens Eithan'ın hancıyla konuşmasını izledi ve onun kim olduğunu açıklamayı hiç düşünmediğini fark etti. Sadece "hanımefendi" için bir oda ve gruplarının geri kalanı için üç oda istedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şaşırmıştı. Adam ona iki kelime bile etmemişti ama sadece onun için koca bir oda istemişti. Etrafındaki adamlara baktı, düşmanca bir davranış bekliyordu ama merdivenlerden ortak odalarına çıkarken hiçbiri ona aldırmadı.

Elric odanın anahtarını uzatırken Trey'le göz göze geldi, "Üşürsen nerede olacağımı biliyorsun." Ona doğru abartılı bir göz kırptı.

Elric'le konuşurken başını Trey'e doğru eğdi ve "Duydun mu? Şuradaki Trey'in bir kucak arkadaşına ihtiyacı olabilir."

Kadının sevincine rağmen Elric gözlerini devirmedi bile. Yüzünü tamamen ona dönerek, "Vera'yı yerleştirmeyi bitirir bitirmez kalkacağım. Kapının yanındaki yatağı kapmaya çalış."

Trey'in başı geriye düştü ve Vera gözlerinin yuvalarından fırlayacağından korktu. Merdivenleri koşarak çıkmadan önce ne dediğini anlayamadıkları bir cevap kekeledi.

Yüzünü daha fazla tutamayan Vera öyle bir kahkaha attı ki göğsünün patlayacağını sandı. Gözlerini silerek Elric'e baktı ve onun yüzünde bir gülümseme yakaladı. Elric döndü ve Vera onu odasına kadar takip etti, dudaklarından hâlâ hafif kıkırdamalar dökülüyordu.

Oda küçük ve sadeydi, tıpkı evindeki odası gibi. Kapının yanında durup yatağa baktı ve hiç de hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde yatağın üzerine yayılmadan önce yıkanacak enerjiye sahip olup olmadığına karar vermeye çalıştı.

"Dikkatli olmalısın, kızım."

Elric'e kaşlarını kaldırarak bakmadan önce yatağa bir kez daha göz attı. "Yataktan mı?"

Kollarını kavuşturdu ve bilmiş bilmiş ona baktı. Kadın iç çekti. Onun ne demek istediğini biliyordu ama bu konuda konuşmak istemiyordu.

"Biliyorum. Ve gerçekten de düşündüğün gibi değil, Elric. Sadece biriyle konuşmak güzeldi." Sesindeki özlemi tutamadı ve yatağa uzanmadan önce boğazını temizledi.

Botlarını çıkarmakla meşguldü. Tüm vücudu ağrıyordu ve uyandığında daha da ağrılı ve yıpranmış olacağını biliyordu.

"Senin yaşındaki bir kız arkadaşlığı hak eder ve ben de bunu senin için istiyorum. Ama aynı zamanda seni güvende tutmak istiyorum." Ayrılmadan önce kızın omzuna hafifçe vurdu ve sessizce kapıyı kapattı.

Sonunda yalnız kalınca, ıslak bir bezi yüzüne ve kollarına sürerek kendini meşgul etmeye çalıştı ama sessizlik uzayıp gibiydi. Bir süre sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bütün gün etrafı başka insanlarla çevriliyken, birdenbire etrafını sessizlikten başka bir şeyin sarmaması garip hissettirmişti. Hem fiziksel hem de duygusal olarak bitkin bir halde yatağa kıvrıldı.

Elric haklıydı, dikkatli olması gerekiyordu çünkü artık cephanelikte kilitli kalmaya devam edip edemeyeceğinden emin değildi. Daha fazlasını istiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 6

VERA

Manzara iyileşmiş olsa da ikinci gün de ilkine benzer şekilde geçti. Sağ taraflarındaki orman kalınlaşmıştı ve güzel olduğu kadar da uçsuz bucaksızdı. Vera birkaç kez ağaçların arasında koşan yaratıklara göz attı ve onların özgürlüğü ona melankolik bir neşe getirdi. Kuş seslerini dinledi ve uçup istediği yere gidebilseydi bunun nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Birkaç saat sonra Trey yanına geldi ve kalbinin küçük bir sıçrama yapmasına engel olamadı. Elini kalbine götürdü ve Elric'in onu ısıtmak için gelmediğini, neredeyse donarak öleceğine yemin ettiğini dramatik bir şekilde anlatarak ona hediye etti. Vera o kadar çok güldü ki burnundan soludu.

"Böyle bir kahkaha için gerçekten komik bir şey olmalı."

Gülmekten neredeyse boğulacakmış gibi dondu kaldı ve diğer tarafına döndüğünde Prens Eithan'ın ona baktığını gördü. Ne yapacağını şaşırmış bir halde aval aval ona baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kelimeler için. Adamın göğsüne bir kılıç doğrulttuğu anın görüntüsü dışında tüm zihni boşalmıştı ve bu anı da hiç yardımcı olmamıştı.

Kıkırdadı, "Bağışlayın, kendimi tanıtmadan sizinle alay etmemeliydim. Eithan Matheris. Sizinle tanışmak bir zevk." Başını salladı ve bir şekilde bu hareketi at üstündeyken bile hem rahat hem de muhteşem gösterdi.

"O zevk bana ait, majesteleri." Vera ata binerken reverans mı yapması yoksa eğilmesi mi gerektiğinden emin değildi ve başını eğip ellerine bakarak güvenli bir seçim yapmayı tercih etti. Adamın ilgisinin devam ettiğini hissettiğinde yüzü ısındı ve boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı.

Geçen gün gördüğü biçimli dudakların maskenin altında gülümseyip gülümsemediğini, onun kararsız ve beceriksiz davranışına sessizce gülüp gülmediğini merak etti.

Kirpiklerinin altından ona bakmaya cesaret edince, bakışları kilitlendiğinde nefesi kesildi. Sadece gözlerindeki parıltı bile onun gerçekten de gülümsediğini gösteriyordu ve elinde olmadan onun maskesini çıkarabilmeyi diledi.

"Umarım Gibson size sorun çıkarmamıştır."

"Hayır!" Yüzünü buruşturdu. "Yani, hayır, majesteleri. O mükemmel bir beyefendi oldu."

Adam güldü ve kadının göğsünde bir dalgalanma yarattı. "Gibson hayatında bir gün bile centilmenlik yapmadı. Bugün zavallı Vera'ya kaç tane uygunsuz yorum yaptın Gibson?"

"On. Muhtemelen on beş, ama kesinlikle yirmiden fazla değil."

"Kişisel bir rekor, bahse girerim." Prens ona göz kırptı ve Vera'nın yüzündeki kızarıklık, sıcaktan derisinin soyulacağından emin olana kadar tüm vücuduna yayıldı. "Umarım güzel bir gün geçirirsin, Vera."

Aygırını Elric'in yanında durması için ileri doğru itmeden önce Trey'e başıyla selam verdi. Akıl hocası tekrar ona baktı ve prensin söyleyebileceklerinden korkarak yüzünü gizleme isteğiyle savaştı.

Omzunda keskin bir dürtme hissederek, Trey'in kendisine doğru uzanmış kolunu bulmak için döndü.

"Bu ne içindi?"

"Yüzün o kadar kırmızı ki, nasıl alevler içinde kalmadığını anlamaya çalışıyorum."

Ona doğru ölümcül bir bakış fırlattı, "Bunu bir bayana göstermemelisin, bu çok kaba."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını yana eğdi ve omuz silkti, "Bu doğru sanırım. Ancak, hiçbir zaman temel görgü kurallarına uyan biri olmadım ve siz de pek bir hanımefendi gibi davranmıyorsunuz."

Vera istemese de dudaklarının yanlara doğru kıvrıldığını hissetti ama cevap vermedi. Yanılmıyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

Bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve kaşlarını çattı. Diğer insanların yanında gerçekten kendisi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Trey onun farklı yetiştirildiği sonucuna çoktan varmıştı ama bir sarhoş gibi küfrettiğini duysa ya da onu bayıltabileceğini bilse yine de dostça davranır mıydı? Nedense bundan hiç şüphesi yoktu ve bu düşünce omuzlarına ağır bir yük bindirmişti.

Üzerindeki ağırlığı atıp ona evini sormaya cesaret edene kadar bir süre sessizlik içinde yol aldılar. Gözleri parladı, inanılmaz derecede üzgün görünüyordu, sonra gözlerini kırpıştırdı.

Ona, babası ve ablası ağır bir hastalıktan öldükten birkaç ay sonra bekâr bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldiğini anlattı. Vera daha fazlasını sormak istiyordu ama Vera onlar hakkında daha fazla konuşmaya isteksiz görünüyordu.

Kendisi gibi Trey'in de mükemmel bir ailesi ya da hayata mutlu bir başlangıcı olmayabileceğini fark etti. Bir şekilde bu onu daha iyi hissettirdi. Eğer Trey nerede ve nasıl doğduğuna bakmaksızın kendi yolunu çizebiliyor ve mutluluğu bulabiliyorsa, belki o da bulabilirdi.

Öğleden sonra geç saatlere kadar ara sıra sohbet etmeye devam ettiler ve sonunda öndeki muhafızlarla plan yapmak için atını sürdü. Bir önceki gün sıkı bir yolculuk yapmışlardı ve ikinci gün de erkenden yola çıkacaklardı, yani mevcut hızlarıyla bir ya da iki saat içinde Midpath'e varacaklarını tahmin ediyorlardı.

Vera neredeyse heyecandan titriyordu. Satıcıların arasında yürümek ve akşamı köpüklü bir bardak birayla tamamlamak için sabırsızlanıyordu.

∞∞∞∞

Vera'ya bir kez daha kendine ait bir oda verildi. Ancak Kilmire'dakinin aksine han daha büyüktü ve erkekler üç oda yerine beş odaya ayrılabiliyordu. Yine de, erkeklerden bazılarının yanlarından geçtikleri kadınlara attıkları sinsi bakışları görünce, birkaçının uyumak için geri dönüp dönmeyeceğini merak etti.

Veliaht Prens hakkında duyduğu dedikodulara bakılırsa, onun umursayacağından şüpheliydi. Görünüşe göre, hem soylular hem de hizmetkârlar olmak üzere başkentteki kadınlar arasında oldukça popülerdi. Kim bilir, belki o da kendisine eşlik edecek birini arıyordur.

Erkekler akşam planlarını tartışırken o da garip bir şekilde kenarda durdu. Görünüşe göre çoğu yerel bir tavernayı ziyaret etmekle ilgileniyordu ve o da aynı fikirdeydi. İki günlük yolculuk tayınından sonra, sıcak bir tabak ve büyük bir içki için adam öldürebilirdi.

Onları takip etmek istedi ama Elric omzuna vurarak onu durdurdu. "Odana git, Vera. Hancıya yemeğinin parasını ödedim bile, ne zaman getirilmesini istediğini söyle yeter."

Ellerini önünde kavuşturdu ve ona bakmadan önce kapıdan içeri giren adamlara göz attı.

"Bekle... Ne? Hayır, seninle gelmek istiyorum. Lütfen. Sessiz olacağım, söz veriyorum. Güneş batmadan önce etrafta dolaşmak istiyorum."

Gözlerini kısarak başını salladı. "Bir hanımefendi Veliaht Prens'in muhafızlarıyla bira içmez ve alacakaranlıkta sokaklarda dolaşmaz. Odana çık." Dönüp kapıyı itmeden önce onun cevap vermesini beklemedi.

Odanın ortasında tek başına duruyordu. Bütün gece içeride kalmasını mı bekliyordu? Peki ya yarın? Prens birkaç saat ötede konuşlanmış orduya eşlik ederken onun odasında kilitli kalacağını düşündüyse, başına başka bir şey gelmişti.

Ama Vera bunu düşündükçe, onun kendisinden tam olarak bunu yapmasını istediğini fark etti. O bir muhafız değildi. Çırak bile sayılmazdı.

Birdenbire hem ağlamak hem de bir şeyleri bıçaklamak istedi ve hancıyla akşam yemeği hakkında konuşup üst kata çıktı. Birkaç dakika sonra sırık gibi adam elinde tatsız, sıcak bir güveç ve ekmekle döndü.

Aklına aptalca ama bir o kadar da cazip bir fikir geldiğinde sözlerini bitirmek üzereydi. Elric bir hanımefendinin sokaklarda dolaşmaya hakkı olmadığını söylemişti ama Trey'in de belirttiği gibi, zaten pek de hanımefendi sayılmazdı.

Vera seyahat çantasını karıştırdı ve her ihtimale karşı sakladığı katlanmış tunik, pantolon ve pelerini çıkardı. Kendi kendine sırıtarak olabildiğince hızlı bir şekilde üstünü değiştirmeye başladı. Yanında ne bir maske ne de

tipik olarak göğüslerine sarılmıştı ama kapüşonlu pelerini üzerindeyken ikisi için de çok endişelenmiyordu.

Saçlarını tuniğinin içine soktuğu tek bir tabak haline getirdikten sonra pelerinini giydi ve keşke bir hançerim ya da bir mutfak bıçağım olsaydı diye düşündü. Saldırıya uğramayı beklemiyordu ama bilmediği bir yerde silahsız olma fikri de hoşuna gitmiyordu.

Botlarını bağlamayı bitirdi ve dışarı bakmak için kapıyı araladı. Eğer birisi odasından çıkan yabancı bir adam gördüğüne inanırsa bu kesinlikle iyi bir son olmazdı. Etrafın temiz olduğunu doğruladıktan sonra Vera dışarı çıktı ve olabildiğince rahat bir şekilde aşağıya indi.

Neyse ki hancı başka biriyle konuşuyordu ve yüzü merdivenlerden uzaktaydı, bu yüzden kapıya koştu ve hevesle Midpath sokaklarında kayboldu.

Her nasılsa hayal ettiğinden daha iyiydi. Daha canlı, daha heyecan verici, daha bunaltıcı, daha her şey vardı. Vera yıllar boyunca Elric'le birlikte başkentteki pazarlardan birkaçını ara sıra ziyaret etmişti ama hiçbiri buna benzemiyordu.

Matherin'in sokakları sıkışık ve havasızdı, atıklarla baharat ve parfümlerin aşırı güçlü bir karışımı gibi kokuyordu. Sihir ya da gerilim yoktu, sadece normal hayatlar yaşayan normal insanlar vardı.

Oysa burada her şey insanların kolayca geçebilmesi ve sunulan her şeyi görebilmesi için yayılmıştı. İnsanlar daha hareketli ve canlıydı. Duyuları, neredeyse tadına bakabileceği eklektik bir koku karışımı algılamıştı ama bunaltıcı değildi.

Gerçi Vera kendine karşı dürüst olsaydı, genel olarak cephanelikten çıkmış olmaktan duyduğu mutluluğun muhtemelen yoğun onayıyla bir ilgisi vardı.

Yavaş bir tempoda yürüdü. Hiçbir şey satın alacak parası yoktu ama sokaklarda engellenmeden ve fark edilmeden dolaşmaktan, satılan farklı malları görsel olarak satın almanın basitliğinin tadını çıkarmaktan memnundu. Ama her şeyden çok hoşuna giden şey, insanları hiç çekinmeden izleyebilmesiydi.

İlk başta genelev çalışanlarını görmenin kendisini rahatsız edeceğini düşündü. Daha önce hiç görmemişti ve varsayımlarını için sadece muhafızların açıklamalarına sahipti. Ama kendini genelevin içine çekilmiş buldu.

Açık pencerelerde dans eden kadınların yumuşak sözleri ve baştan çıkarıcı hareketleri.

Seks daha önce yaptığı bir şey değildi ama ne olduğunu biliyor ve mekaniğini anlıyordu. Elric ilk kanaması olduğunda onunla "konuşması" için yerel bir şifacı getirmişti ve sık sık muhafızların yorumlarına kulak misafiri oluyordu. Bu, kendi kendini keşfetmesi dışında, daha önce deneyimleme şansı bulduğu bir şey değildi.

Kadınlar muhteşemdi ve bu giydiklerinden -ya da giymediklerinden- değil, yansıttıkları şeyden kaynaklanıyordu. Beklediği gibi sefil ya da kullanılmış görünmüyorlardı. Güçlü ve kendinden emin görünüyorlardı. Sahip oldukları hayata ağlamak yerine, ondan en iyi şekilde yararlanıyorlardı ve Vera kendini gizliden gizliye onların inancına sahip olmayı dilerken buldu.

Bacaklarını hareket etmeye zorlayarak köşeyi döndü ve taze pişmiş tatlıların kokusu yüzüne çarpınca tükürüğünü kontrol etmek için mücadele etmek zorunda kaldı. İki küçük çocuğun anne babalarının etrafında daireler çizerek koşuşturmalarını, anneleri onlara paylaşmaları için sıcak, yapışkan bir çörek uzatırken sevinçle ciyaklamalarını izledi.

Bu manzara karşısında ortasında bir sızı hissetti ve dalgınca göğsünü ovuşturdu. Alın öpücüklerinin ve içten gülümsemelerin olduğu bir ailede büyümenin nasıl bir şey olabileceğini merak etti. Kendini azarlamadan önce onları biraz daha izledi.

Elric ona hiç şefkatli davranmamış olabilirdi ama ona kendi gücünü nasıl bulacağını göstermiş ve sınırlarını zorlamayı öğretmişti. Onu olduğu kadın haline getirmişti ve bir hana kapatmaya çalıştığında bile ona minnettardı.

Güneş alçalmaya başladığında havada hafif bir serinlik vardı, bu yüzden neyse ki pelerininin içinde göze çarpmıyordu. Kimse ona ikinci bir bakış bile atmadı. Görünmez ve önemsiz biriydi. Ama Vera hayatında ilk kez buna aldırmıyordu.

Geceyi daha iyi hale getirebilecek tek şey, yalnız dolaşmak zorunda kalmamış olmasıydı. Trey'in arkadaşlığını özlemişti. İki gündür neredeyse sürekli yoldaşı olmuştu ve onun neşeli şakalarını özlemişti.

Muhafızların bahsettiği tavernaya gidip barda oturmayı ve böylece konuşmalarını dinleyip bir parçasıymış gibi davranmayı düşündü. Bunu düşünmek bile kendini acınası hissetmesine neden oldu ama yine de bunu yapmak istemesine engel olmadı.

Neredeyse kendini riske atmaya ikna edecekti ama Elric'in muhtemelen hâlâ orada olacağını bilmesi onu durdurdu. Kukuletanın ve pelerinin altında saklansa bile, ayağı daha eşiği geçmeden onu tanıyabilirdi.

Vera tam hana doğru dönmeye başlamıştı ki, sanki düşünceleri onları çağırmış gibi, seyahat ekibinin sokağa adım attığını ve kendisine doğru geldiğini gördü. Adamların maske takmasının olumlu yanlarından biri de uzaktan fark edilmelerinin kolay olmasıydı. Hemen bir kapı aralığına eğildi ve gölgelerin arasına saklandı. Tanrılara şükür, Elric onlarla birlikte görünmüyordu.

Muhafızlardan birkaçı hararetli bir şekilde konuşuyordu. Tam olarak ne konuştuklarını anlayamasa da, Vera tam olarak ne konuştuklarını bildiğini hissediyordu. Seslerinin tonu ve tonlamaları dikkat çekiyordu ve içlerinden ikisi ellerini kullanarak Vera'nın cinsel bir hareket olduğundan emin olduğu bir şeyi taklit ediyordu. Gözlerini devirdi.

Eğleniyor gibi görünüyorlardı ve tıpkı Matherin'deki diğer muhafızlar gibi, gerçekten arkadaş gibi göründüklerini fark etti. Gürültülü grubun ortasındaki prensi hemen tanıdı. Prens derin bir kahkaha atarken başı geriye düşmüştü ve prens yerine bir muhafız olarak sokakta dolaşmaktan son derece memnun ve mutlu göründüğünü görünce şaşırdı.

Daha iyi bir yargıya karşı, onun tarafından aktarıldı. Adam hiç de beklediği gibi biri değildi. Saklandığı yerden ve engelsiz manzaradan sonuna kadar yararlanarak, onların caddenin uzak tarafına doğru yürümelerini izledi. Arkalarındaki gölgelerde hafif bir kayma fark ettiğinde hâlâ prensin rahat doğasına hayranlık duyuyordu.

Neşeli hallerine rağmen muhafızlar etraflarına dikkat ediyorlardı. Öyle ki, Vera omurgasını saran endişeyi silkeledi ve bunun sadece gözlerinin bir oyunu olduğunu söyledi.

Tam kapıya yaslanıp görüş alanından çıkmalarını bekleyecekti ki tekrar gördü. Hareket. O kadar inceydi ki öne doğru eğilip gözlerini kısarak tüm dikkatini değişen karanlığa yöneltmek zorunda kaldı.

İşte orada! Birisi kesinlikle gölgelerin arasından arkalarına doğru ilerliyordu, o kadar yumuşak ve sessizdi ki adamlardan hiçbiri fark etmemişti. Soğuk bir ürperti omurgasını tırmaladı.

Takipçiyi ürkütmek için düşündü ama utanç verici bir şekilde grubun dikkatini üzerine çekmekten çok korkuyordu. Kısa bir süre düşündü

Elric'i bulmak için koşmayı düşünüyordu ama eğer Elric handa değilse çok değerli zamanını boşa harcamış olacaktı ve bir şeyler olabilirdi.

Sonunda en iyi hareket tarzının nöbet tutmak ve muhafızları sadece kesinlikle gerekli olduğunda uyarmak olduğuna karar verdi. Yakalanmaktan çok korkuyordu ama yaptığı ya da yapmadığı şey Prens Eithan'ın başına bir şey gelmesine neden olursa kendini asla affetmeyecekti.

Daha iyi bir takipçi olmak zorundaydı. Kendine baktı ve kaşlarını çattı, silahsız olduğu için bir kez daha sinirlenmişti. Ama Elric ona silahlı ya da silahsız ölümcül olmayı öğretmişti. Gözü pek olmayabilirdi ama gölgelerin arasında sinsice dolaşmak zorunda kalan bir adamı alt edebileceğinden emindi.

Cebinde boynu için sakladığı kumaşı aldı ve geçici bir maske olarak yüzüne sardı. Ondan habersiz kaldığı sürece üstünlük onda olacaktı. Matherin Veliaht Prensi'ni neden takip ettiğini öğrenene kadar onu izleyecekti.

Bölüm 7

JAREN

Buradan nefret ediyordu. Tüm bu lanet kıtadan nefret ediyordu. Burayla ilgili her şey onu geriyordu ama hiçbir şey çeşitli kasaba ve şehirlere karışmak zorunda kalmak kadar sinirlerini bozmuyordu. Günlerdir seyahat ediyor, Sulian'ın adamlarının yakınlarda bir yerde kamp kurduğuna dair bir şey duyan ya da gören olup olmadığını soruyordu.

Açıkça sorabileceği bir şey değildi. Hayır, içki ısmarlamak, dikkatli sırıtmak ve kim olduğunu bilseler onu kötülemekten çekinmeyecek insanlarla dolu bir diyarı umursuyormuş gibi davranmak zorundaydı. Sonunda, epik bir zaman kaybı olmuştu.

Çoğu insan ya onun neden bahsettiğini bilmiyordu ya da soru soran kapüşonlu adamdan anında şüphelenmiş ve ne kadar içki ısmarlarsa ısmarlasın onunla sohbet etmeyi reddetmişti. Çıldırtıcıydı.

Sonunda, gerçek bir bilgi almak için birini tehdit etmesi gerektiğini düşündüğünde, köhne bir tavernanın arkasındaki eski görünümlü bir adam onu Midpath şehrine doğru yönlendirdi. Çelimsiz adam ölümden iki nefes uzakta görünüyordu ama Midpath yakınlarında seyahat eden bir Matherin askeri kafilesi gördüğünü iddia etti.

Jaren tahmin etmeliydi. Şehir elverişli konumu ve misafirperverliğiyle tanınıyordu. Bir grup yalnız adamı yerleştirmek için mükemmel bir yerdi.

Bir gün sonra yine buradaydı. Şimdiye kadar herhangi bir asker izi görmemişti, yani ya çoktan taşınmışlardı ya da beklediğinden daha uzakta, şehirden uzakta konuşlanmışlardı. Bu onu şaşırtmazdı. Sulian her zaman sinsi bir piç olmuştu.

Zaten gitmek istiyordu. Aleron'a yaptığı tüm yolculuğun kısa sürmesi gerekiyordu. Daha önce hiç kalmadığı kadar uzun bir süredir buradaydı ve sabırsızlanıyordu. Jaren nihayet eve döndüğünde babaları çok kızmış olacaktı, özellikle de Jaeros.

Ama zaten buraya kadar gelmişti, daha önce hiç gitmediği kadar içerilere gitmişti, bu yüzden sahile geri dönmeden önce en azından şehrin dış kenarlarını keşfedecekti.

Sulian'ın aniden doğuda devriye gezen gözcülere sahip olmasının bir nedeni vardı. Bhasura onun iç karışıklıklar sırasında bir saldırı başlatmasını beklemişti ama on beş yıl geçmesine rağmen hâlâ bir şey yapmamıştı. Bu, Jaren'in Sulian'ın *bir şeyler* planladığına dair gördüğü ilk işaretti. Sadece ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Bir binaya yaslanmış, para harcamak ve sorular sormak için başka bir tavernaya girmeye kendini ikna etmeye çalışıyordu ki kapı açıldı ve Matherin askerlerinden başkası çıkmadı. Hayır, askerler değil, şehir muhafızları. Jaren'in gözleri güneşin solmasına rağmen göğüslerinin üzerindeki başkent amblemini seçebiliyordu.

Yüksek sesle gülüyorlardı, belli ki birkaç kadeh içkinin tadını çıkarmışlardı. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi ama yine de Jaren her zaman kadere inanmıştı.

Onları takip etmeye başladığında kapüşonunu yüzüne doğru daha da indirdi. O kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki, konuşmalarının çoğunu anlamak için yaklaşma riskine girmesine gerek kalmadı. Anlayabildiği kadarıyla, onların asker değil de muhafız oldukları konusunda haklıydı. Görünüşe göre geceyi şehirde geçireceklerdi.

Jaren'ın ilgisini çekmişti. Adamlar şehrin dışında kamp yapmak yerine hanlarda kalıyorlarsa, yüksek rütbeli olmalıydılar. Yüksek rütbeli muhafızlar değerli Matherin başkentlerinden bu kadar uzakta ne halt ediyorlardı? Bildiği kadarıyla muhafızlar, kraliyet ailesini ya da başka önemli bir soyluyu korumadıkları sürece başkentten asla ayrılmazlardı. Öyleyse asıl soru *kiminle* seyahat ettikleriydi?

Jaren'ın bunu öğrenmek için uzun süre beklemesi gerekmedi. Ne kadar çok izlerse, özellikle bir muhafızın her zaman merkezde olduğunu o kadar çok fark edebiliyordu. Neşeli havaya katılsa da kendisini diğerlerinden farklı tuttuğu açıktı.

Etrafla en ufak bir şekilde ilgileniyormuş gibi görünmüyordu ve konuşması açık ve netti. Diğer muhafızlar rahat ve gürültülü olsalar da, tehditlere karşı düzenli olarak etraflarına bakıyor ve gruplarına çok yakın geçen biri olduğunda ellerini silahlarına dayıyorlardı.

Bir süredir onları takip ediyordu ve şimdiye kadar konuşmalarından hiçbiri ne tür kadınlarla yatmak istedikleri dışında bir bilgi vermemişti. Sonunda, tam hana yaklaşmaya başladıkları sırada içlerinden biri ayağı kaydı ve Jaren'in tüm vücudunu hareketsiz bırakan bir cümle sarf etti.

Elbette, majesteleri.

Bir çeşit general ya da belki de şımarık bir asil beklerdi ama hayır. Lanet olası Veliaht Prens Midpath'teydi.

Onun binaya girişini izlerken vahşice gülümsedi. Tesadüflere inanmazdı. Kader tam da istediği gibi işliyordu, yani Midpath'e yönlendirilmesinin bir nedeni vardı. İplikler onu buraya getirmek için tam da *chinbi srol'un* partisinin geldiği zamana denk gelmişti.

Gölgelerin içine daha da sokuldu ve tüm çıkışların haritasını çıkarmak için hanın yanındaki ara sokakta ilerlemeye başladı. Gitmeden önce ya değerli bir bilgi ya da prensin kellesini alacaktı. Hangisini daha çok umduğuna henüz karar verememişti.

Yavaşça dilimlemeye başladığında kraliyet veledinin yalvarıp yakarmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu-

Arkasındaki havanın değiştiğini hissetti ama planına o kadar dalmıştı ki bunu bir saniye geç fark etti. Bir kol boynuna doğru savruldu ve omzunu kavradı, aynı anda saldırganın diğer kolu sırtına saplanarak omurgasını yapmaya zorladı. Onu başarılı bir şekilde

saldırgan boğazını sıkarak Jaren'ın ciğerlerine giden havayı kesti.

Onu bıçaklamıyordu ya da herhangi bir şekilde vurmuyordu, yani çaresiz bir yankesici değildi. Bu kişi Jaren'la yüz yüze gelme şansı olmadığını bilecek kadar zekiydi. Amacı sadece onu bayıltmaktı ve bu yöntem mükemmel bir şekilde uygulanmıştı.

Muhafızlardan birinin Jaren'ı bir şekilde fark ettiği ve onu yakalayıp sorgulamayı umduğu açıktı. Eğer bunu yapabilecek havası olsaydı gülerdi. Matherin muhafızları geçmişte karşılaştığı askerler kadar ukalaydı ve bu her zaman onların çöküşüne neden olurdu.

Sulian'ın en büyük hatası kuvvetlerini *insanlarla* savaşmak üzere eğitmesiydi. Sokak saldırganı için neredeyse üzülüyordu. Adamın, zayıf insan becerilerinin gerçekten önemli olduğunda o kadar da etkileyici olmayacağını bilmesine imkân yoktu.

Muhafız muhtemelen Jaren'ın kollarına ya da yüzüne saldırmasını bekliyordu çünkü genellikle birinin ilk içgüdüsü bu olurdu. Bunun yerine Jaren adamın bacağını kavradı ve bileğini gitmemesi gereken bir yöne doğru acımasızca bükerken aynı anda dirseğini baldırına sapladı. Adam ciyakladı - gerçekten ciyakladı- ve Jaren'ın çenesini eğip onu geri itmesine yetecek kadar tutuşunu bıraktı.

Jaren dönüp saniyeler içinde ayağa ve muhafızın silah çektiğini tahmin etti. Takip ettiği grubun hepsi kılıç taşıyordu.

İlk fark ettiği şey adamın silahlı olmadığıydı. İkinci şey ise adamın üniformalı olmamasıydı. Bunun yerine, yüzünü iyice örten kapüşonlu pelerini dışında neredeyse gelişigüzel giyinmişti. Jaren adamın çenesinin genel şeklini zar zor seçebiliyordu ama bu da bir tür maskenin altında gizlenmişti.

Kesinlikle bir gardiyan.

Fark ettiği üçüncü şey adamın boyuydu. Ufak tefekti ama Jaren'ın deneyimlerinden bildiği gibi, bu onun mutlaka zayıf olduğu anlamına gelmiyordu. Memleketinde kendisinin yarı boyunda olup da yine de okuyan rakiplerle gereğinden fazla dövüşmüştü. Jaren başını eğdi, onu ölçüp . Adam kaçmak için hiçbir hareket yapmadı.

Kendini sırıtmak isterken buldu. Bu eğlenceli olabilirdi. Hançerini yanında kılıfında tutmaya karar vererek ileri atıldı. Muhafızı gafil avlayıp dengesini bozmasını ve çok yavaş tepki vermesini bekliyordu ama öyle olmadı.

Muhafız anında tepki vererek Jaren'ın hamlesinden kaçtı ve dirseğini boğazının yan tarafına sapladı. Darbenin ardından gardiyan Jaren'ın son momentumunu ona karşı kullanmaya devam etti ve omzunu yerinden çıkarmak için kolunu arkasında döndürmeye çalıştı.

Gelişmiş hızını kullanan Jaren son anda dönmeyi ve birkaç adım uzaklaşmayı başardı. Ancak bu hareket kapüşonunun geri düşmesine neden oldu ve muhafız hemen bir adım geri çekilince sırıttı. *Bu doğru küçük insan, ben düşündüğün gibi biri değilim*.

Ama Jaren yine kaçmak ya da silahlanmaya çalışmak yerine adamın duruşunu genişletip hedefini yeniden değerlendirmesini izledi. *İyi şanslar*.

Kendini muhafızın ona karşı bir şansı olmasını umarken buldu. Sahildeki zavallı izciyle yaşadığı hayal kırıklığından sonra iyi bir dövüş için can atıyordu.

İkisi de ileri atıldı ve şiddetli bir hamleyle karşılaştılar. Jaren hızını tekrar kullanmamayı seçti ve gardiyanı kendi seviyesinde yenmek için kendine meydan okudu. Ancak adam Jaren'ın vuruşlarının çoğundan kaçmaya ve neredeyse aynı miktarda vuruş yapmaya devam ettikçe, Jaren giderek daha fazla sinirlenmeye başladı.

Kendisini bu kadar uzun süre alt edebilecek bir Matherin'le daha önce hiç karşılaşmamıştı. Gerçekten de ter döküyordu ve iyi bir dövüş için duyduğu heyecan hızla ekşidi.

Hızını biraz artırarak, gardiyanın engelleyebileceğinden daha hızlı vurmaya başladı. Omzuna vurdu, kalçasına tekme attı, koluna, yanına ve kafasına darbe indirdi. Birbiri ardına. Adamın artan hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyordu ve bu içindeki canavarı besliyordu.

Adamın kafasının yan tarafına bir darbe daha indirdi ama gardiyan geri sendelemek yerine bu hareketi kendi avantajına kullandı ve Jaren'ın yan tarafına öyle sert bir tekme savurdu ki, dalağını zedelediğinden oldukça emindi.

Darbe Jaren'ı tek dizinin üstüne düşürdü ve hırlayarak dişlerini gösterdi. Bu da neydi böyle? En son ne zaman birinin ona bu kadar çok vurabildiğini bile hatırlamıyordu ve bu onu çok kızdırmıştı.

Anında kırmızıyı gördü ve yerden kalkıp hançerine uzanmadan önce muhafızın toparlanmasına zar zor izin vererek ona doğru hamle yaptı.

VERA

Hırladı. Kelimenin tam anlamıyla köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ona hırlamış, hafifçe uzamış köpek dişlerini ortaya çıkarmıştı. Bu sesin daha sonra bir kâbus olarak karşısına çıkacağından emindi. Muhafızların Bhasura'nın "dişli insanları" hakkında hikâyeler anlattığını duymuştu ama o -görünüşe göre yanlış bir şekilde- bunların hikâyeden başka bir şey olmadığını düşünmüştü.

Ama onu yırtıcı gibi gösteren sadece sesleri ve dişleri değildi. Kukuletası düştüğü andan itibaren onunla ilgili her şey *Magyki* diye bağırıyordu.

Yüksek elmacık kemikleri, düz bir burnu ve öfkeyle sıkılmış yontulmuş bir çenesi vardı. Her özelliği belirgin ve keskindi. Birkaç küçük yara izi yüzünü gölgeliyor ve bal rengi tenini hafifçe geriyordu ama bunlar sadece görünüşünü güzelleştiriyor gibiydi. Vücudu kızın neredeyse bir karış üzerindeydi ve tepesinde sivri kulaklarının etrafına düşen ve kıvrılan siyah dalgalar vardı.

Ama tökezlemesine neden olan onun gözleriydi. Yeniden ayağa kalkmaya çalışmıştı ama yorulmuş ve çok yavaş hareket etmişti. Ve onun tepki verebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde, adam ayağa fırlamış ve inanılmaz bir güçle vücudunu neredeyse onunkine çarpmıştı.

Vera, dövüş bitmeden önce onun hareketini zar zor fark etmişti. Çok ani olmuştu; nasıl olduğunu tam olarak anladığından bile emin değildi. Bir dakika önce önemli bir organı olduğunu umduğu bir organa tekme atarken, bir dakika sonra kuduz bir canavar tarafından pis bir sokak duvarına sıkıştırılıyordu.

Başını kaldırdı ama adam ön kolunu göğsüne vurduğunda vücudunu hareket ettiremedi. O hissin şöyle olduğunu hayal etti

bir koçbaşı gibi hissettiriyordu. Onu duvara yapıştırırken, diğer eliyle aynı anda boğazına bir hançer dayadı.

Enerjisi tükenmek üzereydi ve aldığı darbeden dolayı nefessiz kalan Vera nefes almaya çalıştı ama boğazında bir batma hissi ve ardından bıçağı kendine batırdığı için akan kanla ödüllendirildi.

Yaptığı her hareketle hançerin etine daha derin saplanmasına davetiye çıkardığını bildiğinden, nefesini geri verme isteğine karşı koymakta zorlandı.

Hırlayarak kolunu kadının göğsüne daha sert bastırdı, her santimi öfke saçıyor ve şiddetten başka bir şey vaat etmiyordu. "Kim-"

Aniden sözünü keserek, kaşları çatılırken gözlerinin arasında beliren kırışıklıkları izledi. Başını neredeyse hayvani bir şekilde yana eğdi. Başını hafifçe geriye çekti, kolu hâlâ ona yaslanmıştı ve aşağıya baktı. Dehşet içinde, adamın ön kolunun göğüsleriyle aynı hizada olduğunu fark etti - *bağsız* göğüsleriyle.

Gözleri boynuna düşmeden önce tekrar onunkilere kaydı. Kolunu ya da hançerini çıkarmadan başını kadının açıkta kalan boğazına doğru eğdi ve derin bir nefes aldı. Bu his teninde tüylerin dans etmesine neden oldu.

Onu kokluyor muydu? Yüce Tanrım, bir kavgadan sonra nasıl koktuğunu bilmek istemiyordu. Aynı anda Vera, adamın koyu renk, asi saçlarının yanağında yarattığı gıdıklanma hissinin acı verici bir şekilde varırken, burnuna toprak kokusu geldi. Yeni kesilmiş odun ve yaz yağmuru gibi.

Harika. İşte oradaydı, boğazını kesiyor ve burnunu boynunun sütunu boyunca sıyırıyordu ve o da bir deli gibi onu kokluyordu.

Adam başını kaldırdı ve hançerini öyle bir hızla kınına soktu ki kadın irkildi. Sonunda tuttuğu gergin nefesi bıraktı, ancak adam tuniğinin önünü kavrayıp çekerken neredeyse boğulacaktı.

Yüzüstü yere düşecekti ama adam bir eliyle tuniğini yumruklarken diğer eliyle de belini kavrayarak onu sabitledi. Vücudunu kavrayan eli, onu neredeyse aynı hizada kendisine doğru tutarken, kıyafetlerinin arasından geçip tenine saplanan yakıcı bir damga gibiydi.

Aynı hızla giysilerini serbest bıraktı ve kapüşonunu kapıp geri fırlatmak için elini yukarı kaldırdı. Adam derme çatma maskesini aşağı itip yakasının etrafında birikmesine neden olurken, kadın sadece orada durabildi, uzuvları kilitlenmişti, kulaklarında kan çarpıyordu.

Çatışmaları sırasında örgüsünden çözülen bukleler öne doğru düştü. Adamın canlı yeşil gözleri açıldığında ve keskin bir nefes aldığında kalbi biraz daha hızlı çarptı.

"*Zhu*."

Kendi anadilini duymayalı sanki bir ömür geçmişti ve şimdi doğal olmaktan çok yabancı gelen bu ses onu sersemletiyordu. Vera kıpırdayamıyordu, adamın delici bakışları onu ruhunun derinliklerine kadar çıplak hissettiriyordu. Gözleri zümrüt parçacıkları gibiydi, sert ve affetmezdi ama yine de bir şekilde samimiydi.

Tanıdıklık hissi onu ele geçirdiğinde aniden kendi teninde çok sıcak hissetti ve ona dokunmak için şiddetli bir dürtüyle elini kaldırmaya başladı. Çenesine kıl payı yaklaşmıştı ki, bu düzensiz dürtü içinde bir panik dalgası yarattı. Kolunu yanıyormuş gibi bırakarak garip bağlantıyı kesmek için başını yana çevirdi.

Vera'nın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Sürpriz unsuru olmadan onu alt etme şansının olmadığını biliyordu. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı ama bu yeterli değildi. Adamın yeteneğinin eşi benzeri yoktu.

Hayır, erkek değil. *Erkek.*

Onun burada ne yapıyor olabileceğini merak etmekten ve korkmaktan kendini alamıyordu. Matherin'deki tüm hayatı boyunca, Aleron'da bir Magyki olduğuna dair bir fısıltı bile duymamıştı. Gerçi gerçekte, nadiren herhangi bir şeyin fısıltısını duyardı, bu yüzden tam olarak en bilgili kişi sayılmazdı.

Düşüncelere dalmışken, adamın tek bir kasını bile oynatmadığını geç de fark etti. Adam, doğaüstü bir hareketsizlikle durmuş, Vera'nın başının yan tarafına bakıyordu. Vera kaşlarını çatmış, adamın neye baktığını sormak için yüzünü geri çevirmeye başlamıştı ki, kulağının tepesinde parmakların tüy kadar hafif okşayışını hissetti.

Sonunda aklı başına geldi ve adamın elini iterek boynunu büktü ve içindeki tüm öfkeyle ona baktı. Aklına gelebilecek en kaba küfrü savurmak üzereydi ama adamın yüzündeki mutlak dehşet ifadesini görünce küfür boğazından çıkamadan öldü.

Soğuk suya dalmış gibiydi ve irkildi. Aralarında oluşmakta olan sıcaklık buharlaşıp yerini korkuya bıraktı ve nefes alış verişini kontrol etmekte zorlandı.

Kahretsin.

Vera'nın belindeki eli kasıldı ve adam çekilince aniden kayboldu. Vera onu gördüğünden beri ilk kez öfkesi tamamen yok olmuştu ve gerçekten de kaybolmuş görünüyordu. Ya şimdi ya da asla.

Adamın yaşadığı şoku fırsat bilerek, onun nazik dokunuşu ve delici bakışları karşısında hissettiği savaşçı duyguları yuttu ve kafatasını adamın suratına çarptı. Adamın başı geriye düştü ve fışkıran burnunu kavrarken kükredi.

Hiç tereddüt etmedi. İleri atılarak hançerini kalçasından kaptı ve kabzasını yukarı kaldırarak, toplayabildiği kadar büyük bir güçle şakağına sapladı. Adam bir patates çuvalı gibi yere düştü. Muhteşem tonda patateslerden oluşan muhteşem bir çuval.

Sevgili tanrılar, artık resmileşmişti. Aklını tamamen kaybetmişti. Saçma ve yararsız düşüncelerinden arınmak için başını sallayan Vera, kılıcını beline sabitledi. Onu alt etmişti, bu yüzden silahına el koyduğu için suçluluk hissetmedi.

Eğer bir muhafız olsaydı, onun varlığından partiyi haberdar etmesi beklenirdi ki zaten asıl planı da buydu. Şimdi onun Magyki olduğunu bildiğine göre, bu planı daha da destekliyordu. Ve eğer akıllı olsaydı ve kendisi için sonuçlarını düşünseydi, onu öldürürdü. Elric'in kendi hayatını korumak için kendi hayatına son vermekten çekinmeyeceğini biliyordu.

Ama erkeğin ona bakarken takındığı ıstırap dolu ifade zihninde canlanmaya devam etti. Bu yüzden, daha iyi bir yargıya karşı, ona son bir bakış attı ve topallayarak uzaklaştı.

Kaslarının protestosuna bakılırsa, merdivenleri çıkabilirse şanslı sayılırdı.

Bölüm 8

VERA

Kimseyi uyandırma riskini almak istemediğinden, hana girer girmez çizmelerini çıkardı. Parmak uçlarında yürüyerek merdivenleri çıktı ve acı dolu iniltilerini zar zor gizleyerek diğer odaların önünden geçti.

Kapısını olabildiğince sessizce açtı ve gıcırtı bile çıkarmadığında tanrılara şükretti. Eşikten adımını atar atmaz Vera'nın dikkati önce yatağının memnuniyet verici görüntüsüne, ardından da kısık ateşte yanan ocağın önünde oturan figüre yöneldi.

Geriye sıçradı, bir çığlığı güçlükle zapt ederken, boştaki eli kalbinin kafesinden fırlamasını engellemek için göğsünü kavradı. Bir an için yabancının bir şekilde onu odaya kadar takip ettiğinden korktu ama sandalyede oturan o değildi.

Başı bir iniltiyle geriye doğru eğildi. Botlarını kapının yanına bırakarak, onun katı halinin yanından geçti. Umutsuzca yıkanması gerekiyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Seni benim büyüttüğümü unutuyorsun, kızım." "Faydalı, teşekkürler."

Leğeni soğuk suyla doldururken Elric'in bakışlarının sırtında delikler açtığını hissetti ama yırtık pırtık bir bezi daldırıp gecenin kirini yüzünden metodik bir şekilde yıkarken Elric tek kelime bile etmedi.

"Ne yaptığını sormak istiyor muyum?"

"Bundan şüpheliyim." Kaba kumaş boynundaki kesiğe sürtündüğünde tısladı.

Onu sessizlik karşıladı.

"Temiz havaya ihtiyacım vardı ve sonra... ayağım takıldı." Onun sabrını sınamaması gerektiğini biliyordu ama o kadar yorgundu ki. Bu geceki başarısızlığı hakkında konuşmak istemiyordu. Tek istediği huzur içinde yatağına uzanmaktı.

Elric ipucunu almadı ya da -büyük olasılıkla- umursamadı. "Başka bir şekilde... saldırıya uğradın mı?"

İğrenerek burnunu kıvırdı ve çekildi. "Tanrılar, hayır, Elric." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Onu tanıyor muydun?" Emin değildi.

"Hayır."

Kızın tereddüt ettiğini fark eden adam, "Seni tanıyor muydu?" diye sordu.

"Hayır." İçini çekti, kirli bezi tezgâhın üzerine bıraktı ve bir an için başını öne "En azından tam olarak değil." Dönüp onun gözlerinin içine baktı ve bunu söylerken korkak olmayı reddetti.

"Onu daha önce hiç görmedim." Onun gözlerinin içine baktığında hissettiği aşinalık duygusunu hatırladı ama unuttu.

"Onu Prens Eithan'ın grubunu takip ederken gördüm, bu yüzden onu hana kadar takip ettim ve onu hazırlıksız yakalamaya çalıştım, ama... şey, savaşmadan kaçmama izin vermeyeceği belliydi, ben de kendimi savundum. Ama sonra kapüşonum düştü ve o da gördü-" Detaylandırmasına gerek yoktu. Elric onun ne ima ettiğini biliyordu.

Ellerini kucağında birleştirerek ocağa doğru baktı ve başını salladı. "O öldü." Bu bir soru değildi.

Gözlerini sıkıca kapadı ve başını eğip güdük tırnaklarını inceliyormuş gibi yapmadan önce hiçbir şey söylemedi. Onun bu garip davranışını fark eden adam ona tekrar baktı, yüz hatlarına korku sinmişti.

"Vera."

"Hayır," dedi yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle. Yutkundu ve sinirlerini yatıştırmak için ellerini yumruk yaptı. "Onu ben öldürmedim. Şansım vardı ve öldürmeliydim ama..." devam etmeden önce durakladı.

"Fark etmez bile! Onu ben öldürmedim ve muhtemelen şimdiye kadar buradan çok uzaklaşmıştır. Emin değilim." Elric'in yüzündeki ifadeyi görünce durdu ve dudaklarını büktü.

Sessizce onun sözlerini düşünürken sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ona baktı. Aniden ayağa kalkarak ocağın önünde volta atmaya başladı ve elini başının üzerinde gezdirdi. "Sen daha iyi bilirdin! Tanrılar aşkına Vera, sen daha iyi bilirdin!"

Utanç içini ekşitti ve yanaklarına yayılan kızarıklık onu öfkelendirdi. Her zaman olduğu gibi, öfkelendiğinde iki kez düşünmesine fırsat kalmadan ağzından kusmuk gibi kelimeler dökülüyordu.

"Bunun ne önemi var ki? Evet, buralardan olmadığımı fark etti ama ne olmuş yani? Görünüşe göre bu kıtadaki tek kişi ben değilim. Boşboğazlık edecek durumda değil." Elini ağzına götürdü ama artık çok geçti. "Az önce ne dedin sen?" Gözlerini kocaman açarak bileğini kavradı, parmakları Neredeyse acı çekerek. "Bhasura'dan mıydı? Bir Magyki mi?"

Onun neden anlamıyordu. Durumun ideal olmadığını biliyordu ama onun paniği farklıydı -her an hiperventilasyon geçirebilirmiş gibi kesin ve kırılgandı.

Kolunu adamın elinden kurtardı. "Bana söylemediğin şey ne, Elric?"

"Kahretsin kızım, sana eşlik etmesi için ben ve demirden başka bir şeyin olmadığı bir yere kapatılmanın bir nedeni olduğu hiç aklına geldi mi? Buralarda birinin senin mirasını sorgulaması yeterince kötü olurdu, ama bir Magyki?" Gözlerini kapattı, soğukkanlı maskesi tekrar yerine oturdu. "Emin misin?"

Bacaklarının her an iflas edebileceğinden endişelenen Vera, onun yanından sürünerek geçti ve yatağının kenarına oturdu. Yorgunluğu hissediliyordu.

"Olumlu. Bana *zhu* dedi, Magyki dişileri için kullanılan yerel bir terim. Sanırım kanımın kokusundan bunu anlayabildi." Hatırlatma karşısında burnunu kırıştırdı. "Sonra bir an için üstünlüğü ele geçirdi ve kulağıma dokundu." Yer değiştirdi ve bilinçsizce kulağına uzandı.

"Bu şekilde kaçabildim. Dikkatinin dağılmasından faydalandım ve onu bayılttım. Ondan sonra da kaçtım." hemen dışarıda gerçekleştiğini ve ayrılmadan önce orada durup deli gibi onu nasıl süzdüğünü rahatlıkla atladı.

Elric gelip onun yanına oturdu. Derin bir nefes aldı ve birkaç saniye tuttuktan sonra yüksek sesle bıraktı.

"İmparatorun bunu bilmesi gerekecek. Bana öyle bakma. Bir Magyki'nin bu kadar içeride olması bile yeterince endişe yaratırken bir de seni görmek? Kulağa aşırı geldiğini biliyorum Vera, ama sadece bana güvenmeni istiyorum. Sana bundan fazlasını söyleyemem."

Onun dizini okşadı. "Elimde olsa sana söylerdim. Gerçekten. Ama bu bana düşmez. Tek söyleyebileceğim, o erkeğin kim olduğuna ve neyi fark ettiğine bağlı olarak, bunun bir sorun olabileceği."

Vera ellerine bakarak bunu anlamaya çalıştı. İmparator mu? Magyki Aleron'un hiçbir yerinde hoş karşılanmazdı. İmparatora ondan bahsetmek nasıl güvenli olabilirdi ki? Ve başka bir Magyki'nin onu görmesi neden umurunda olsun ki? Hiçbiri mantıklı değildi. Elric onun hakkında bir şeyler biliyordu.

Görünüşe göre hep bir şeyler biliyordu ama ona hiç söylememişti. Bir şey onu korkutacak kadar önemli.

Onu sarsmak ve her şeyi anlatmasını istemek istiyordu ama Vera onunla tek kelime etmeyeceğini bilecek kadar uzun süre yaşamıştı.

Onun yeri değil. Peki, o zaman kimin haddine? Kaşlarını çattı ve tırnaklarının ısırığını avuçlarında hissedene kadar ellerini kucağında yumruk yaptı.

Elric omurgasını dikleştirdi. "Prens Eithan'ı bu gece sizinle yürürken onu takip eden bir Magyki ile karşılaştığım konusunda uyaracağım. Görünüşünüze bakılırsa, kaçmadan önce size saldırdığını kabul etmek zorundayım." Kız sinirlendi ama onun dışında sessiz kaldı.

"Sadece bu bile majestelerini geri dönmeye ikna etmek için yeterli olacaktır. Sizin özel katılımınız hakkında ona başka bir şey söylemeyi gerekli görmüyorum. Diğer detayları kendinize saklamanızı öneririm."

Ellerine baktı. "Yorgunum Elric. Uzun bir gece oldu ve kıçımı oldukça iyi avuçladım, bu yüzden yapabiliyorken dinlenmek istiyorum."

Başını salladı, yataktan kapıya yönelmeden önce dizine son bir kez vurdu. Eli kapı kolundayken durdu ve ona döndü.

"Güvende olmana sevindim, Vera. Bunu en başından söylemeliydim."

Adam odadan dışarı adımını atar atmaz, dizlerini göğsüne çekerek yatakta geriye doğru düştü. Aleron ondan ne saklıyor olabilirdi? Elric onun kökenini daha çocukken bulmuştu ama bundan fazlasını bildiğini asla itiraf etmemişti.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak yan tarafına yuvarlandı, bir topun içine kıvrılmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama keskin bir kenar beline saplandı. *Oh!*

Çalınan hançeri neredeyse unutmuştu ve kınından çıkarılmış bir bıçakla uyumak yaralı bedenine hiç de iyi gelmeyecekti. Acı çekerek doğrulup pelerinini üzerinden attı. Silahı belinden çıkarırken o kadar sert sarsıldı ki neredeyse düşürüyordu.

Bu mümkün değildi. Tesadüf çok büyüktü. Ama bıçağı elinde çevirip kabzasını daha iyi ışık alması için ocağa doğru eğdiğinde, bunu inkâr edemedi. Matherin'deki odasında bir giysi sandığının içinde sakladığı hançerin aynısıydı.

Bıçağın kendisi dalgalı, dalgaları taklit eder gibi tasarlanmıştı ve ölümcül derecede . Çapraz koruma her iki tarafta da zıt yönlerde kıvrılmıştı ve 'S' şeklini veriyordu. Ama asıl güzelliği barındıran kabzasıydı.

Ağartılmış kemikten yapılmıştı ve yüzeyine Vera'nın o güne kadar gördüğü en zarif yazı kazınmıştı. Tüm sapı, kabzasına kadar çevreliyordu. Ne yazdığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama çok güzeldi, kadarını biliyordu.

Elric onu eğitmeye başladıktan kısa bir süre sonra orijinal hançeri bulmuştu. Diğer birkaç basit hançerle birlikte cephanelikte tozlanmış ve unutulmuştu. Matherin muhafızları sadece uzun kılıçlar kullanmaya meyilliydi, bu yüzden hançerler genellikle kullanılmazdı.

Bıçakta onu kendisine çeken bir şey vardı. Eşsiz ve büyüleyiciydi. Çocukken bile onun ham güzelliğini takdir etmiş ve onu temizleyip odasında saklamıştı.

Vera vücudunu şiltenin üzerine bıraktı. Bu bir Bhasurian bıçağıydı. Neden Elric'te olsun ki? Onun bilmediği bir şeyi bildiğini kanıtlayan daha fazla kanıttı.

Kulaklarına ne olduğunu da biliyor muydu? Ya da belki de en başta Matherin'e nasıl geldiğini? Midesinin çukurunda ihanete çok benzeyen kötü bir his kıvrıldı.

geldiğinin ne önemi vardı? bir hiçti ve her zaman bir hiç olarak kalacaktı. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti.

Tekrar kulağına dokunmak için uzandığında, yabancının dokunuşunun nasıl hissettirdiğini hatırlayarak ürperdi. Dövüştükleri süre boyunca yakıcı darbeler ve sert kenarlardan başka bir şey olmamıştı ama parmak uçlarının kulağının üzerinde kayması tereddütlü ve nazikti.

Elini bıraktı ve hançeri yatağın diğer tarafına fırlatırken düşüncelerden sıyrıldı. Yan yatarak sessizce uykunun onu alması için yalvardı.

∞∞∞∞∞

Vera kapısının birkaç kez yüksek sesle çalınmasıyla irkilerek uyandı. Kalbi göğsünde hızla çarparken, uyanık olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Rüyaları kaçamadığı dehşetlerle doluydu ve burnuna metalik bir tat geliyordu.

Dinlendirici bir uyku çekemediği için hayal kırıklığına uğrayarak gözlerini ovuşturdu. Stres her zaman kâbusları beraberinde getirirdi ve kesinlikle endişeler içinde bir metre derinlikte uyuyakalmıştı.

Saçlarını yüzünden iterek pencereye doğru baktı. Dışarının hâlâ karanlık olduğunu görünce şaşırdı. Gecesinin nasıl geçtiğini bildiği için Elric'in onu bu kadar çabuk getirmesini beklemiyordu.

Bir kapı sesi daha duyuldu ve homurdanmaya başladı. Doğrulup yüzünü buruşturdu, kendini lanet bir at tarafından ezilmiş gibi hissediyordu. Kendini doğrudan yataktan itmeye çalıştı ama kasları o kadar çok itiraz etti ki, acınası bir şekilde yuvarlanmakla yetinmek zorunda kaldı. Bir yanı bugün gitmemelerini umuyordu çünkü Umber'a binmek tam bir işkence olacaktı.

Kapı tekrar çalınmadan önce ancak yarı yola kadar gelebilmişti. "Geliyorum!"

Elric'in her yıl daha fazla sabır kaybettiğine yemin ediyordu. Bu sinir bozucuydu ve kesinlikle şu anki ruh haline yardımcı olmuyordu. Kapının kilidini açarken kendi kendine mırıldanmaya devam etti.

Kapıyı kuvvetle açarak en iyi bakışını takındı. "Tanrılar kahretsin Elric, zar zor-"

Muhteşem bir çift kahverengi gözle yüz yüze geldiğinde aniden durdu. Geniş, tamamen şaşkın, kahverengi gözler.

"Lanet olsun. Hayır! Hayır! Tanrım, bu daha da kötü. Çok özür dilerim Trey, seni Elric sandım." Elleriyle ağzını kapattı, midesi yere düştü.

Ne söyleyeceği ya da ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yolculukta şu ana kadar arkadaşça davranmışlardı ama o da şimdiye kadar düpedüz bir kâfir gibi konuşmamıştı. Onun tamamen delirdiğini düşünecekti.

Düşünceleri aniden durdu ve adamın artık yüzüne değil, vücuduna baktığını fark ettiğinde vücudundaki tüm kanın çekilip midesiyle birlikte ayaklarının dibinde biriktiğini hissetti.

Onun kaba selamına gülmüyor, şaka yapmıyor ya da hatta sinirlenmiyordu. Sadece sanki beyni tam olarak algılayamamış gibi şaşkınlıkla ona bakıyordu.

gözlerine kadar. Bu haliyle bile ağzının açık kaldığından neredeyse emindi.

Ellerini indirdi ve kendine baktı. Dün gece hiç kıyafet değiştirmemişti. Sadece yuvarlanmış ve uyumak için yalvarmıştı. Prensin muhafızlarından birinin gözleri önünde, üzerinde kirli bir tunik ve pantolonla, hırpalanmış ve morarmış bir halde kapısının önünde dururken, aniden resmen dibe vurduğunu hissetti.

"Yaralandın mı?"

Bekle. "Ne?" Sorusu onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve gözlerini yüzünde gezdirdiğini görmek için bakışlarını zorladı, kaşları endişeyle çekildi.

"Kanaman var." Ona doğru bir adım attı ama odanın eşiğini geçmeden önce durakladı. "Söyle bana, yaralandın mı?"

Kahretsin, erkeğin burnundan tuniğine sıçrayan kanı unutmuştu. "Oh hayır, kan benim değil, o-" Dondu kaldı. Aleron'un nesi vardı böyle? On beş yıldır dikkatliydi ve şimdi aniden birbiri ardına hatalar yapmaktan kendini alamıyordu.

Boğazını temizleyerek dik durdu ve umutsuzca aslında sahip olmadığı azıcık edep duygusunu toparlamaya çalıştı.

"Ben iyiyim, Trey. Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Şimdi izin verirsen, yeni uyandım ve üzerimi değiştirmem gerekiyor. İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Yine nutku tutulan adam, maskesinin altından ağzı açık bir şekilde ona bakmaya devam etti. Durum kelimenin tam anlamıyla başka bir şey olsaydı, onun ifadesine gülebilirdi.

Neredeyse kapıyı kapatacaktı ki, sonunda kekeleyerek, "Bir saat içinde ayrılıyoruz. Ekselanslarının dikkatini çeken acil bir mesele var ve eve dönmek için acele etmeliyiz."

Demek Elric onunla çoktan konuşmuştu. İç çekti. Her şey kontrolden çıkıyordu ve bunun kendisi için iyi sonuçlanacağından hiç şüphesi yoktu.

Kalan gururunu toparlayan Vera dudaklarını zorlayarak, "Teşekkür ederim, hemen geliyorum," dedi.

Ona cevap verme şansı tanımadan kapıyı kapattı ve yaslandı. Kahretsin, Trey'in bu işin peşini bırakmasına imkân yoktu ama böyle giyinmişken onunla konuşmak da işine yaramayacaktı.

Zaten onu konuşmak için odasına davet edebilecek gibi de değildi. Elric'in buna vereceği tepkiyi ancak hayal edebilirdi. Bir an önce üstünü değiştirip aşağı inmesi ve Prens Eithan'a bir şey söylemeden önce onunla konuşması gerekiyordu.

Ne yanlış gidebilir ki?

Bölüm 9

VERA

Merdivenlerden ana kata çıkarken Vera yine rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Elbisesini uygunsuz sayılmayacak şekilde olabildiğince bol bağlamıştı ama yine de siyah ve mavi gövdesini tercih ettiğinden daha fazla sarıyordu.

Sonunda tuniğini çıkardığında, vücudunun hafifçe şişmiş, koyu morluklarla dolu olduğunu görmekten pek de memnun olmamıştı. Bunlara kesinlikle alışık değildi ama bunlar inanılmaz derecede hassastı. Erkek, Elric'in hiç vurmadığı kadar sert vurmuştu.

Tanrıların şansına, en büyük izler elbisesinin kumaşlarının altına gizlenmişti, sadece kollarında birkaç görünür morluk ve boğazındaki ince kesik vardı.

Saç örgüsünü tutturmadan omzunun üzerinden sarkıtarak boynunu, ve boynunu kısmen örttükten sonra kollarını pelerininin içine soktu.

Neyse ki kafasına birkaç darbe almasına rağmen hiçbiri yüzüne gelmemişti.

Yemek yemesi gerektiğini biliyordu ama midesi zaten düğümlerle doluydu. Herkes neredeydi? Belki de Elric'in hâlâ odasında olup olmadığına bakmak için üst kata çıkmalıydı.

Tam geri dönmeye başlamıştı ki, ön kapının yanında duran maskeli bir yüz gördü. Trey. Dikkatini çektiğini fark edince ona el salladı.

Derin, rahatlatıcı bir nefes alarak masaların etrafından ona doğru ilerledi. Bunu yapabilirdi. Her şey iyi olacaktı. İstediğinden daha hızlı bir şekilde ona ulaştı. Gizli bir gülümseme olduğunu tahmin edebileceği bir şekilde kırışmadan önce gözlerinde kısa bir belirsizlik titreşimi vardı.

"Bu taraftan Bayan Vera. Diğer herkes hazır ama Lesta mümkün olduğunca uzun süre uyumanıza izin vermemizi söyledi. Dışarıda bineğinizi hazırlıyor." Anormal bir şey olmamış gibi kapıyı onun için açık tuttu.

Bir an duraksadı, biraz telaşlanmıştı ve kafası çok karışmıştı. Gerçekten bir şey söylemeyecek miydi? Sessizliğin kendini daha fazla küçük düşürmekten daha iyi olduğuna karar vererek başını dik tuttu ve onun yanından geçti.

Partinin geri kalanının beklediğine şüphe olmayan ahırlara doğru dikkatlice ilerlerken hava hâlâ oldukça karanlıktı. Daha birkaç adım atamadan kolunda bir çekiştirme hissetti. Acı, ağrıyan uzvuna doğru yayılırken irkildi. Omzunun üzerinden baktığında Trey'in bir eliyle çantasının kayışını tuttuğunu gördü.

Kadının duruşunu ve sessizliğini değerlendirirken gözleri muziplikle parladı. Onu germişti ve bunu biliyordu. O sabah gösterdiği şaşkınlık gitmişti. Nasıl davranacağını tamamen şaşırmıştı.

"Sadece çantanızı almaya çalışıyorum. Bir hanımefendiye eşyalarını taşıtmam pek centilmence olmaz." Vera onun kendisiyle alay ettiğini ve güldüğünü anlamak için yüzünün tamamını görmesine bile gerek yoktu.

Sinirli bir nefes alarak, yürümeye devam etmeden önce çantasını omzundan indirmesine izin verdi. Adamın sabahki yüzleşmelerini komik bulduğu belliydi ve bu durum yüzünün utançla kızarmasına neden oldu. Buna, lanet olası elbisesine takılıp düşmeden önce yolu zar zor kat ettiği gerçeği de eklenince soğukkanlılığını kaybetti.

Elbisesini çizmelerinden yukarı doğru kaldırarak neredeyse tepinerek ilerledi. Tek kelime etmedi ama arkasından gelen şen kahkahasını duyabiliyordu ve bunun iyiye işaret olduğunu umdu.

Elric kız yaklaşırken başını kaldırdı ve tepkisini tam olarak gizleyemedi. Karanlıkta bile sert göründüğünü biliyordu ama yine de bunun doğrulanması berbattı. Planın ne olduğunu sormak için ağzını açtı ama gözleri omzunun üzerinden Prens Eithan'ınkilerle buluşunca aniden kapattı.

Onunla göz göze geldikten sonra ona doğru ilerledi ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Bayan Vera," diye durakladı ve kolunu uzattı. Vera tereddütle elini adamın uzattığı elin içine koydu. Adam Vera'nın parmak eklemlerine hızlı bir öpücük kondurdu ve Vera bunu ayak parmaklarına kadar hissetti. Yüzünün yanmakta olduğunu biliyordu ve adam onu bırakır bırakmaz ellerini birbirine kenetledi.

"Yaşadıklarınız için resmen özür dilemeliyim. Yaşadığınız korkuyu hayal bile edemiyorum. Lesta'ya sizi koruyabildiği için minnettarlığımı ifade ettim bile." Bir elini göğsüne koydu ve endişesi samimi görünüyordu. Neden önemsediğini gerçekten anlamamıştı.

"Sorun değil," dedi. "Özür dilemenize gerek yok, majesteleri." Elric'in onun yanında kalp krizi geçirmeye ne kadar yakın olduğunu belli belirsiz merak ediyordu.

"Saygıyla katılmıyorum. Lesta bana yaklaşıp sizi getirmeyi talep ettiğinde, itiraf etmeliyim ki çekincelerim vardı. Ancak, gerekçesini açıkladığında kabul ettim. Muhafızlarımıza bir bütün olarak güveniyorum, ancak erkekler erkektir."

Vera bu kaba düşünceye sinirlendi ama o devam ederken hiçbir şey söylemedi. "Burada, benim korumam altında daha güvende olacağını hissettim.

ve korumalarım. Hatalı olduğum için en içten özürlerimi kabul edin." Prens arkasını döndü ve Elric'in prense bineğine kadar eşlik etmeden önce başıyla onu selamladığını gördü.

Olduğu yerde kaldı ve onların gidişini izledi. Hayatının ne kadar gerçeküstü bir hal aldığını anlamaya çalışıyordu. Prensi yere sereli çok olmamıştı ve bir düşmanı yakalayamayalı daha bir gün bile olmamıştı ama Prens *ondan* özür diliyordu.

"Bir şeyi merak etmeden duramıyorum."

Sıçradı, Trey'in yanına geldiğini fark etmemişti. Cevap olarak kaşını kaldırdı.

"Lesta seni koruduğuna göre hem kan hem de çürük almayı nasıl başardığını merak etmeden duramıyorum. İnsan biraz merak ediyor."

Diğerlerinin peşinden gitmeden önce onun göz kırpışını yakalamak için sertçe ona doğru döndü.

∞∞∞∞∞

Saatlerdir at sürüyorlardı ve Trey hâlâ onun yanına gelmemişti. İlk başta gergindi, hem Trey'in söyleyebilecekleri hem de şimdiye kadar tanıdığı tek dost yüzü kaybetme ihtimali yüzünden.

Ama şimdi iki kez onu kendisine bakarken yakalamıştı ve bilerek onu kendisine yaklaşmaya zorlamaya çalıştığına üç tur birasına bahse girebilirdi.

Arzusuyla savaşmayı denedi, tanrılar denedi. Ama güneş gökyüzündeki en yüksek zirvesine ulaştığında, kendini Umber'ı ileriye doğru iterken buldu ve yol boyunca Trey'e küfretti.

"İyi günler Bayan Vera, sizi burada görmek ne güzel. Şu ana kadarki yolculuğunuzdan memnun musunuz?"

Gözleri adeta parlıyordu ve parmaklarının eyerine vurduğunu gördü. Geçen gün ona bu alışkanlığı hakkında soru sormuş, belirli bir melodiyi çalıp çalmadığını merak etmişti. Ama o başını sallamış ve bu hareketin düşüncelerini toparlamaya çalışırken odaklanmasına yardımcı olduğunu itiraf etmişti.

Ona bakarken bu anıya odaklanmayı seçti ve kendine ondan neden hoşlandığını hatırlatmaya çalıştı.

"Evet, partinin arka tarafının sağladığı yalnızlıktan oldukça keyif aldım."

"Eminim ki bu durumda ata binmenin verdiği rahatsızlıktan dolayı fırtınalar koparırken yalnızlık oldukça hoşunuza gidiyordur. Bilirsiniz işte, bir genç kız olarak geçirdiğin üzücü geceden."

Piç kurusu. "Tanrım, . Pasif yorumlarını kendine saklayabilirsin. Beni kir ve çürükler içinde gördün-"

"Ve pantolon. Pantolonu unutma."

"Anladığımı söyledim," diye tersledi. "Söyleyeceğim hiçbir şey gördüklerini değiştirmeyecek.

Bu yüzden bana nutuk çekmeyi ve sataşmayı bırakın ve sadece şimdi ne olacağını söyleyin."

Bir nefes verdi ve gözlerini kaçırdı. Onu hâlâ tepkisini tahmin edebilecek kadar iyi tanımıyordu ama zaten dizlerine kadar boka batmıştı, artık lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu.

"Hey," dedi, şimdi daha yumuşak bir sesle, "Hiçbir şey olmayacak. Bu konuda benimle konuşmana bile gerek yok. Sen sadece... şey sen sadece

"Sanırım bu benim yaramazlığım." Kızın omzunu dürtmek için uzandı ama etrafına bir göz attıktan sonra vazgeçti.

Vera onun sözlerini düşündü ve bir süre sessizce at sürmeden önce bir dakika boyunca onu izledi. Matheris'e göre hiçbir hanımefendinin yapmaya hakkı olmayan şeyleri yapıyor olması Vera'nın gerçekten umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Yine de Vera'nın varsayımlarını dayandırabileceği insanlarla ilgili pek deneyimi yoktu. Ama Elric'in imparator hakkında söyledikleri karşısında risk almaya karar verdi. Farklı türde bir risk.

"Geçen gün sorularınızın çoğundan kaçındım. Kendimle ilgili olanlardan" dedi.

"Evet, fark ettim," dedi kıkırdayarak.

Dudaklarının yukarı kalktığını hissetti. "Cevap vermedim çünkü sana yalan söylemek zorunda kalmak istemedim. Bir Matherin kadını için en uygun hayatı yaşamıyorum ve bu genellikle itiraf etmekten çekindiğim bir şey değil."

"Sen Silah Ustası'nın vasisisin. Kimsenin sizden asil bir hanımefendi olmanızı beklediğini sanmıyorum."

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. Doğru. "Bundan daha fazlası var." Durakladı, ona neyi rahatça söyleyebileceğini düşündü. Elric'i riske atmazdı, bu yüzden dövüşebileceğini kabul etmek şimdilik hayır demekti.

"Elbiselerden nefret ediyorum. Güzel olabildiklerine katılıyorum ama hiç pratik değiller. Hayatımda ilk kez bir elbise giyiyorum."

Trey'in gözleri tekrar yüzüne odaklanmadan önce vücudunda gezindi. Ellerinin artık dokunmadığını fark etmişti. "Peki, bu sabah seni ne giyerken gördüm?"

"Her zaman bunu giyerim, evet. Bunu giyerek cephanelikte yardım ettiğinizi hayal edebiliyor musunuz?" Elbisesini işaret etti. "Ve tipik kadın kıyafetlerinden hoşlanmamamın büyük bir mesele olarak görülmesinden nefret ediyorum. Çünkü öyle değil. Bunu yapan sadece kendini beğenmiş Matherin erkekleri." Omuz silkti.

"Haksız değilsiniz," dedi, "ama dürüst olmak gerekirse, beni rahatsız eden kıyafet seçiminiz değildi." Tavrı daha ciddi bir hal aldı. "Nasıl göründüğündü. Kapıyı açtığında sanki biri seni dövmüş gibi görünmeni beklemiyordum."

Yüzünü çevirdi ve ifadesini kontrol etti. Adam kızgın ya da iğrenmiş değildi. Onu önemsiyordu ve bu bilgi onun ortasında bir şeyler yaptı. İçine hoş bir sıcaklık yayıldı ve aniden bir atın üzerinde sefil bir şekilde at sürmek yerine dev bir alkol kupasıyla oturuyor olmayı diledi.

"Kıyafet tercihimden daha fazlası var ama bunu açıklamayacağım. Açıklayamam. Garanti edebileceğim şey, düşündüğünüz gibi olmadığı. Olduğundan daha kötü görünüyordu." Sayılır.

Prens Eithan'la birlikte giden Elric'e bakmadan önce bir an sessiz kaldı. Gözlerinde anlayışa benzer bir şey titreşti ve başını salladı. "Yeterince makul."

Kadın içinden kopan rahatlama sesini tutamadı ve adam kıs kıs güldü. "Peki, bana kendin hakkında ne anlatacaksın Vera? Dün bana söylemeyeceğin ama şimdi söyleyeceğin bir şey çünkü bana borçlusun." Kaşlarını oynattı.

Yüzünü asmadan, "Elric'ten daha iyi içebilirim," dedi.

O kadar ani güldü ki boğuldu ve öksürük krizine girdi.
Tekrar konuşabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Biliyor musun Trey, sanırım seni böyle daha çok seviyorum. Dilin kontrol altındayken neredeyse terbiyeli biri gibi görünüyorsun-"

"Hayır," diye araya girdi, "Dilim hiç kontrol edilmese benden daha çok hoşlanacağını düşünüyorum nedense." Adam ona müstehzi bir şekilde sırıttı ve kız homurdandı. Dikkat çektiklerinin ve yüz ifadesini düzeltmeye çalıştı ama adama her bakışında kendini yeniden kaybediyordu.

"Biliyor musun Vera, sen benim yeni favori insanım olabilirsin."

Kalbi kabarıp boğazı düğümlenir gibi olurken sadece gülümseyebildi. Belki de bu yolculuk o kadar da felaket olmamıştı.

JAREN

Birden irkilerek uyandı ve anında çevresine odaklandı. İşitme duyusunu geliştirdi ama metrelerce öteden gelen sesler dışında hiçbir ses yoktu.

yaratıkların koşuşturması. Sokakta yürüyen kimseyi seçemiyordu bile. Yalnızdı. Gökyüzüne baktığında şafağın sökmeye başladığını fark etti ve lanet okudu.

Saatlerdir bilinçsiz ve savunmasız bir şekilde yatıyordu. Her şey olabilirdi ve bildiği tek şey, pislik içinde zavallı bir işe yaramaz yığın halinde yatarken herhangi birinin onu görmüş olabileceğiydi. Dudağı kıvrıldı ve yüzünde kurumuş olan yapışkan kan tabakası derisini çekti.

Oh, çok kızmıştı. Öfkesini yatıştırmak için derin bir nefes aldı ama bocaladı. Burun deliklerini tıkayan bayat kan kokusunun üzerine, aniden *kadının* kalıcı kokusuyla boğuldu.

Etrafında dönüyor, onu boğmakla tehdit ediyordu. O kadar güçlüydü ki, Jaren kız ona ilk saldırdığında bunu kaçırdığına neredeyse inanamayacaktı. Onun saldırısına karşılık vermeye o kadar odaklanmıştı ki, hafif bir ter kokusundan başka bir şey duymamıştı. Giysilerinin altında ne yattığına dair hiçbir ipucu yoktu.

Sikeyim.

Zhu'ydu. Yüzde yüz, tamamen dişiydi. Fark edemediği için utanç duyduğunu söyleyemezdi. Bol giysileri sonradan hissettiği kadınsı figürü gizlemiş, kokusu da iyice maskelenmişti.

Boynunu kesene kadar, ona daha yakından bakması için herhangi bir neden vermemişti. Aleron'da bir kadının dövüş yeteneklerine sahip olduğunu hiç duymadığından bahsetmiyorum bile. Burada kadınlara Bhasura'daki *zhu*'lar gibi saygı gösterilmezdi. Onu tekrar hafife alma hatasını yapmayacaktı.

Tanrım, neredeyse onu öldürüyordu. Onun cılız bir prens için sadece bir muhafız olduğunu düşünürken, Matherin erkeklerinin böylesine hızlı ve yetenekli bir şekilde dövüştüğünü hayal etmek onu kabul etmek istediğinden daha fazla sinirlendirmişti. Ve onun tarafına attığı son tekmeden sonra, nefretine o kadar kapılmıştı ki, boğazını açıp kendi kanında boğulmasını izlemeye saniyeler kalmıştı.

Düşünceleri, kolunun göğüslere bastırıldığını fark ettiğinde durma noktasına gelmişti. Bariz, dolgun göğüslere. Eğilip kadının kanının zengin kokusunu aldığında, daha derin nefes almamak için başını neredeyse geriye atmak zorunda kalmıştı.

Kokusu sarhoş ediciydi. Rüzgâr, alevler ve demirin bir araya gelmiş hali gibi kokan bu kokunun muhtemelen yıldızların kendi kokusu olduğunu hayal etti. Bu onu yeniden çileden çıkarırken hırladı.

Eğitimden yeni çıkmış bir bücür gibi, onun lanet kokusunun dikkatini dağıtmasına izin vermiş ve savunmasını düşürmüştü. Çünkü o sıradan bir Aleronian kadını değildi. Kanının gücü ona onun safkan bir Magyki olduğunu söylemişti.

Jaren'ın yaşadığı şok o kadar güçlüydü ki, ayaklarının yerden kesilmemesine şaşırmıştı. Ama geriye dönüp baktığında, sadece hızından ve gücünden bile anlaması gerekirdi.

Henüz tam güç rezervini açığa çıkarmamış olsa da, herhangi bir insana kıyasla dövüşte doğal olarak üstündü. Aleron'da hiç kimse bu tür bir zarafetle dövüşmezdi. En azından Jaren'ın şimdiye kadar karşılaştığı hiç kimse.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de nefes kesiciydi. Uzun kirpiklerinin altındaki kararlı gri gözleri, yüzünü çerçeveleyen ve terle kaplanmış kaşlarına yapışan koyu kahverengi bukleleri. Dolgun dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı, sanki o da en az kendisi kadar şaşkındı. Onun değişen duygularının kokusunu alabiliyordu ve bakışları altında yanakları kızarmıştı.

Elini kaldırmıştı ve ona dokunacağından emin olduğunu düşünmüştü. Adını sormak istemişti. Bilmeye ihtiyacı vardı. Ama kız döndüğünde ve kulağını gördüğünde sesi işbirliği yapmayı reddetti.

Lanet olası yaralı kulağı.

Daha önce bir Magyki'nin kulaklarının kesildiğini hiç görmemişti ama bunun bir arka oda işi olmadığını söyleyebilirdi. Onları değiştiren her kimse ne yaptığını biliyordu. Jaren herhangi bir insanın onun soyunu sorgulayacağından şüpheliydi.

Sanki elinin kendi aklı varmış gibi, tüm sağduyusuna rağmen soluk yara izine dokunmak zorunda kalmıştı. Ama teni onunkine değdiği anda tüm vücudu kaskatı kesilmiş ve adam ona vurmuş gibi tepki vermişti.

Kızın kokusu değişmiş, korkusu karnına bir darbe gibi saplanmış ve onu içgüdüsel olarak geri adım atmaya zorlamıştı. Burnunu kırmadan bir saniye önce ona nefretle baktığında hâlâ gücün etkisiyle nefes almaya çalışıyordu.

Düşüncelerinden sıyrılan Jaren parmaklarıyla burnunun köprüsünü yokladı. Gençlik yıllarında kaç kez burnunun kırıldığının sayısını unutmuştu ama bu uzun zamandır ilk kez oluyordu. Bu lanet kıtada geçirdiği zamandan nefret etmek için bir neden daha.

Birkaç derin nefes alarak, düzeltmek için uzanmadan önce kendini sakinleştirdi. Acı şiddetliydi ama çabucak geçti, gözlerini sulandırdı

ve taze kan sızmaya başladı. Gücünün bir kısmını herhangi bir morarmayı önleyecek kadar iyileştirmeye odaklarken yüzünü buruşturdu ve yüzünü silmek için pelerinini kullandı.

Jaren onun bir anlık dalgınlığından yararlandığı için onu suçlayamazdı. Yaşadığı şoku anında fark etmiş ve bundan en iyi şekilde yararlanmıştı. Dürüst olmak gerekirse kızın bu kadar çabuk tepki vermesinden etkilenmişti ama lanet olası burnunun kırılmasından nefret etmiyordu.

Sokaklar dolmadan önce dışarı çıksa iyi olacağına karar vererek ayağa kalktı ve aniden donmadan önce pantolonundaki kiri elinden geldiğince fırçaladı. Yavaşça, sanki gerçeği görsel olarak kabul etmeyi reddederek inkâr edebilirmiş gibi, belindeki kılıfa baktı.

Boş kılıf.

O kadar hızlı hareket etmişti ki, beyni bir şekilde onun kendi hançerini kullanarak kendisini bayılttığını fark etmemişti.

Gözleri, kaçmadan önce onu atmış olabileceği boş umuduyla ara sokakta gezindi. Aramaları boş çıkınca yumruklarını sıktı ve göğsünde yükselen kükremeyi bastırdı.

Şimdiye kadar onun akıllı olduğunu düşünmüştü. Ondan çalabileceğini, ondan *bunu* çalabileceğini ve yaşayabileceğini düşündüyse, acı verici bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Şansı varken onu öldürmeliydi.

Hay sikeyim. O orada çaresiz bir yumru gibi yatarken onu kolayca öldürebilirdi. Bu bilgiyi bir kenara sakladı. Bu onun hem karakteri hem de kendini koruma konusundaki genel eksikliği hakkında çok şey anlatıyordu. Jaren onun birinin canını almak zorunda kaldığından oldukça şüpheliydi. Onun masumiyetini kendi yararına kullanacaktı.

Kızın kokusu hâlâ burnundayken ara sokaktan dışarı çıktı. Onu bulacaktı ve bu sefer ne bekleyeceğini biliyordu. Yine hazırlıksız yakalanmayacağından ve kızın ona yaklaşmaya cüret ettiği için pişman olacağından emindi.

O hançer, *aitanta*'sından, ruh bağından geriye kalan tek şeydi. Onu geri alacaktı. Onu yakaladıktan sonra ne yapacağına henüz karar vermemişti.

Kapüşonunu başına geçirirken yüzündeki zalim sırıtışı engelleyemedi. Bu oyunu o başlatmıştı ama onun bu oyundan hoşlanacağını sanmıyordu.

Bölüm 10

VERA

Matherin'in eteklerine yaklaştıklarında öğleyi sadece birkaç saat geçmişti. Korkunç erken başlangıçları ve uzun geceleri onların lehine çalışmıştı.

Vera antrenman yapmak için güneşten önce kalkmaya alışkındı ama ağrıyan vücudu ve doğru düzgün uyumamış olması yüzünden kendini yarı ölü gibi hissediyordu. O lanet attan inmeye o kadar hazırdı ki. O bunları düşünürken Umber'ın da aynı şekilde homurdandığına yemin edebilirdi.

İlk günü Trey'in yanında at sürerek geçirmişti ve daha önce diyaframının acıdığına yemin edecek kadar çok güldüğünü hatırlamıyordu. Aslında gülmediğini biliyordu. Elric esprileriyle tanınan biri değildi.

Ama bu sabah yanında birinin olduğunu hissettiğinde, onun Elric olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramıştı. Handaki o geceden beri onunla pek konuşmamıştı ve bunun nedeninin onu boğazlamaktan kendini alıkoymaya çalışması olduğundan oldukça emindi.

Konuşkan değildi, sadece oradan buradan geçtikleri şeyler hakkında yorum yapıyordu. Ona nasıl hissettiğini sormuş, o da dürüstçe *"her şey acıyor ve ölüyorum*" diye cevap vermişti ama adam tam da hak ettiği gibi başını sallamakla yetinmişti.

Umber'i ondan uzaklaşmak için ileri doğru itmeye çalıştı ama Umber sadece onun adımlarına ayak uydurdu. Gözlerini kısarak onun planını anlamaya çalıştı. Sonunda Trey'in onlara bakıp omuz silktiğini fark ettiğinde, Elric'in Trey'le bir gün daha geçirmesini kasten engellediğini anlamıştı.

Bir saat kadar onu geride bırakmayı ya da onu kızdırmayı denedikten ve başaramadıktan sonra yenilgiye boyun eğdi. Adam ona kendi sinir bozucu yöntemiyle değer veriyordu ve kadın onun sadece duygusal olarak kendine gereğinden fazla zarar vermesini engellemeye çalıştığını biliyordu.

Bugünden sonra Trey'i bir daha görmeyeceği gerçeğini kabullenmişti, kurdukları geçici arkadaşlığın uzun vadeli olmadığını kabullenmişti ama yine de aptalca bir şekilde son bir gün daha rol yapmayı ummuştu.

Bu yüzden yolculuklarının geri kalanını sessiz bir teslimiyet içinde, Elric onunla konuştuğunda cevap vererek ve sorulduğunda yemek yiyerek geçirmişti. Elric'in nereden geldiğini anlıyordu ama yine de biraz içerlemeden edemiyordu.

Başkent uzakta şekillenmeye başlayana kadar Trey ve Elric'le ilgili tüm düşünceleri yok oldu. Vücudu kaskatı kesildi ve aniden dönüp diğer yöne doğru kaçmak istedi. Bir şekilde, Matherin'e girdiklerinde hayatının asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Asla eskisi gibi olmayabilirdi.

Prens Eithan yanlarına yaklaştığında atlarını bağlamayı henüz bitirmişlerdi. Elric'le konuşmadan önce kibarca başını sallayarak onu onayladı.

"Varışımız üzerine majestelerine bir haberci gönderdim. Danışmanlarıyla meşgul olmadığı sürece bizi bekliyor olmalı. Vera'nın eşyalarınızla ilgilenebileceğine inanıyorum?"

Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve aniden, dürtüsel olarak ona sarılma isteği duydu. Onlara katılmak zorunda kalmayacaktı. Tanrılara şükür, banyo tarihinin en uzun banyosunu yapacaktı.

", Vera'nın bize saraya kadar eşlik etmesini istiyorum."

Başını çevirdi, gözleri kocaman ve ağzı açıktı.

Elric neden birdenbire onu kurtların önüne atmaya karar vermişti?

Prens Eithan'ın kaşları hafifçe kalktı. "Lesta, onu bu geziye getirme arzunu anlıyorum, her ne kadar anlamsız bir gezi olsa da, ama bu güvenlik meseleleri hakkında bir konuşma olacak. Onun burada bulunması pek uygun olmaz."

Ona bir bakış fırlattı ve bu tür konuşmalar için uygun olmadığı yönündeki açık ima karşısında irkildi.

"Özür dilerim majesteleri ama ısrar etmek zorundayım. Majesteleri onunla konuşmak isteyecektir." Prens ağzını açtı ama Elric devam etti: "Bu konuda pozisyonum üzerine bahse girerim."

Prens, Elric'e dönmeden önce bakışları düşünceli bir şekilde onu tekrar içine çekti.

"Umalım da sezgileriniz doğru çıksın Silah Ustası."

∞∞∞∞∞

Rekor bir sürede sarayın kapısına vardılar. Vera onların uzun adımlarına ayak uydurabilmek için neredeyse koşuyordu. Prensin nasıl bir günlük hayat yaşadığına tanık olmak inanılmazdı. İnsanlar eğiliyor ve kapılar inleyerek açılıyordu. Pelerini bile o parmağını bile kaldırmadan alınmıştı.

İçeri girdiklerinde başını kontrol etmeye çalıştı ama daha önce hiç bu kadar çok hizmetçi görmemiş ya da bu kadar şıklığa bu kadar yakın olmamıştı. Başı bir baykuş gibi dönüyor, her şeyi içine alıyor ve sonsuza dek hatırlamak için kaydediyordu.

İmparator kaçınılmaz olarak onu ömür boyu hapse atmadan önce gördüğü son şey bu olacaksa, en azından parlak ve etkileyiciydi.

Bir köşeyi döndüler ve koridora yöneldiler, koridorun sonundaki çift kapıyı kapatan iki muhafız ve apliklerden gelen titrek ışık dışında boştu. Zihninin gerisinde, bazen hayalini kurduğu başka bir koridora dair belli belirsiz bir anı gıdıklandı.

Belki de Matherin'e ilk geldiğinde daha önce burada bulunmuştu? Hatırlamaya çalıştı ama ne kadar odaklanırsa, hafızası o kadar uzaklaşıyordu.

Sona yaklaştıklarında Prens Eithan Elric'e baktı. "Majesteleri hazır olduğunda biri sizi alacak." Heykele benzeyen adamlara doğru işaret etti ve onlar da sözsüz bir şekilde kapıları açarak Elric'in içeri girmesine izin verdiler.

Vera panik atak geçirmek istedi. *Gerçekten* istiyordu. Elric onun yanında çok sakin görünüyordu ve bu onun zavallı, kaotik kafasını daha da karıştırıyordu.

Duygular.

"Bunu yapamam. Tanrım... İmparatorla tanışmak üzereyim. Bir imparatorla tanışmanın doğru yolunu bile bilmiyorum!" Örgülü saçlarını çekiştiriyor, dudağını ısırıyor ve bir ileri bir geri volta atıyordu. Kapıyı koruyan iki adam hiçbir tepki vermedi, onun küçük sinir krizini tamamen görmezden geldiler.

"Her şey yoluna girecek. Sadece sorulmadıkça sessiz kal ve her soruya dürüstçe cevap ver." Elric ona sempatik bir şekilde baktı, bu da onun yıpranmış sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Birkaç acı dolu dakika daha geçtikten sonra kapının çalınmasıyla volta atarken irkildi. İki heykel adam bunun ne anlama geldiğini biliyor gibiydiler ve kollarını kapıya doğru uzatarak anında karşılık verdiler.

"Vera?"

"Hmm?" Seyircilerin önünde nasıl bir kelime kusmuğu patlatabileceğinden endişe ederek ağzını açmamanın muhtemelen en iyisi olduğuna karar verdi.

Elric küçük bir gülümsemeyle ona baktı, "Sen bir hanımefendisin. Reverans yaptığınızdan emin olun, eğildiğinizden değil." Kız ona doğru bakarak başını sahte bir öfkeyle salladı ama Elric sadece güldü.

Muhafızlar kapıları iterek açmayı bitirdiğinde, düzenli bir nefes aldı ve tıpkı bir antrenman maçından önce yaptığı gibi düşüncelerini temizlemeye çalıştı. Bunu yapabilirdi. Elric endişelenmiyorsa, o da endişelenmemeliydi, değil mi?

Başını dik tutarak onun yanına yürüdü. Midesindeki kelebekler onu bunaltmakla tehdit ediyordu, ama eşikten ayağı takılmadan ya da bayılmadan geçmeyi başardı ve bunu sürükleyici bir başarı olarak değerlendirdi.

Oda -eğer öyle denebilirse- çok büyüktü. Bağırırsa, sesi muhtemelen aynı yükseklikte yankılanarak kendisine geri dönecekti. Bu tür akustiği olan bir odada insanları infaz etmediklerini umuyordu.

Sütunlar her iki tarafın tamamını süslüyordu ve aralarındaki duvarlara çeşitli sancaklar asılıydı. Renkler ve amblemler en yüksek soylu aileleri temsil ediyor gibi görünüyordu.

Zemin cilalı gri bir taştı ve kapı girişinden yükseltilmiş bir platformun altına kadar uzanan tek bir gece mavisi halı vardı. Koşucunun her iki yanında, onu rahatlatacak şekilde boş olan uzun masalar vardı. Tüm soylu saray orada olsaydı kesinlikle kaçardı.

Platformun arkasında, aralarında kraliyet armasını gösteren duvar halıları bulunan tavandan tabana üç pencere vardı ve kürsünün tam ortasına büyük bir taht yerleştirilmişti. Üzerinde ne bir detay, ne bir mücevher, ne bir sancak, ne de bir oyma vardı. Sadece katı, pürüzsüz bir taş. Sadeliği bir şekilde onu çok daha korkutucu kılıyordu.

Üzerinde oturan adamın güvenini yansıtıyordu. Bütün bir kıtanın gücünü elinde tutarken karmaşık bir tahta ihtiyacınız olmadığını düşünüyordu.

Kürsünün iki yanında, çivit rengi döşemeli arkalıkları dışında aynı tasarıma sahip daha küçük tahtlar vardı. Prens Eithan birinin önünde dururken diğeri boştu. İmparatorun eşi doğum sırasında ölmüştü ve imparator bir daha evlenmemişti.

Sonunda odanın ortasına ulaştığında Elric'ten bir saniye sonra durdu ve Elric eğilerek selam verirken o da derin bir reverans yaptı. Ayağa kalktıklarında, prensin yüzünde bir anlık bir şaşkınlık ifadesi yakaladı, sonra yüz ifadesini tekrar sıkılmaya benzer bir şekilde kontrol etti. Başını çevirdiğinde, prense ait olmayan benzer, soluk mavi gözlerle karşılaştı.

Gözleri ve omuz hizasındaki sarı saçlarıyla prensin babasına ne kadar benzediği Vera'yı . İmparatorun dolgun sakalıyla bile aralarındaki benzerlik tekinsizdi.

Ne beklediğinden tam olarak emin olmasa da, yüzünde neredeyse beklenti dolu bir ifadeyle ona bakmaya devam etti. Sert sırtlı tahtına tembelce uzandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Sonunda Elric'e bakmak için onu bakışlarının ağırlığından kurtardığında titrek bir nefes verdi. Konuştuğunda, hoşbeş etme zahmetine girmedi ve sesi beklediği kadar sert ve korkutucuydu.

"Silah Ustası Prens Eithan bana Midpath'teyken Bhasura'dan bir erkekle karşılaştığınızı düşündüğünü söyledi. Anladığım kadarıyla siz ve korumanız," dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı, "erkeğin özellikle oğlumu takip ettiğine tanık olmuşsunuz ama onu öldürmeyi ya da yakalamayı başaramamışsınız. Bu doğru mu?"

Vera, adamın bakışlarını tekrar üzerinde hissedince omuzlarını kamburlaştırma dürtüsüyle savaştı.

Elric öne doğru küçük bir adım attı, "Evet, majesteleri. Ancak olayları tam olarak anlatabilmek için o gece yaşananlarla ilgili olarak sizinle konuşmam gereken başka ayrıntılar da var."

Vera, göz ucuyla onun kasıtlı olarak kendisine baktığını gördü, sonra da şimdi bariz bir şaşkınlık ifadesi takınmış olan Prens Eithan'a doğru bir bakış fırlattı.

İmparatorun duruşu bir anda değişti. Öne doğru oturdu ve ona bakmaya devam ederken gözleri sertleşti. *Hiç gözlerini kırptı mı?* Bir şeyler düşünüyor gibi görünüyordu. Bir an için oğluna baktı, kendi kendine başını sallamadan önce bir elini sakalına sürdü.

"Bu konuda özgürce konuşabilirsiniz."

Elric derin bir nefes alıp duruşunu genişletmeden önce son bir kez prense baktı. "Söz konusu Magyki majestelerini takip ediyordu ve gerçekten de tam olarak nedenlerini ya da ne yapmaya çalışmış olabileceğini anlayamadık."

Yutkundu, "Erkek, Veralie'yi istemeden de olsa keşfettiğinde, majestelerine olan niyetinden vazgeçmeyi seçti. Sonunda kaçmadan önce onu köşeye sıkıştırmayı başardı."

Vera dönüp ona bakma isteğiyle savaştı. Elric çocukluğundan beri onun tam adını kullanmamıştı. Bu ona yabancı geliyordu, sanki başka birine aitti. Artık olmadığı birine.

Adamın pusu kuranın kendisi olduğunu kabul etmeyeceğini anladığında biraz daha rahat nefes aldı.

Prens Eithan'a tekrar baktı ve onun gözlerinin hafifçe kısıldığını gördü. "Korumanıza pusu mu kurdu? Bundan hiç bahsetmemiştiniz." Prens ağzını kapattı, kaşları çatıldı. Hikâyenin tamamının anlatılmamasından hoşnut olmadığı belliydi ama kendini kontrol etti ve sadece kollarını kavuşturmakla yetindi.

Ancak imparator hiç şaşırmadı. Onun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Eğer kadının aklında imparatorun bildiğine dair bir şüphe varsa, o da artık çoktan yok olmuştu. Kendini tahtından öyle bir güçle itti ki, bu onu ürküttü ve tereddütlü bir adım geri attı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Şey, majesteleri, o-" diye başladı Elric, ama imparator onu elini kaldırmaktan başka bir şey yapmadan susturdu.

"*Ona* soruyorum." İleriye doğru tek bir adım atarken doğrudan Vera'nın gözlerinin içine baktı. "Erkek seni köşeye sıkıştırdığında ne oldu? Tam olarak ne söyledi?"

Vücudundaki her sinir başka tarafa bakması için yalvarıyordu ama göz temasını sürdürmek için kendini zorladı. Bu adam bir parmak şıklatmasıyla onun ölümünü emredebilirdi.

"Hiç konuşmadı, majesteleri." Sesi kekeledi ve boğuk bir fısıltıdan öteye geçemedi.

"Hiç mi? Bana bir Magyki erkeğinin fark edilmeden topraklarımın bu kadar derinlerine sızabildiğini ve tahtımın tek varisi hakkında casusluk yapabildiğini, ancak sizi bulduğunda her şeyi terk ettiğini söylüyorsunuz. Yine de hiçbir şey söylemedi mi?"

Daha çok onu bayılttığında terk etmiş gibi görünüyordu ama bunu söylememesi gerektiği açıktı. Boğazını temizledi, "Evet, majesteleri. Açıkçası bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuş görünüyordu. O-"

"Senin ne olduğunu biliyor muydu?" diye araya girdi.

Durakladı ve göz ucuyla prensin babasına baktığını gördü: "Evet, majesteleri."

Sessizlik. Bayılacakmış gibi hissetti. Sessizlik daha önce hiç bu kadar gürültülü olmamıştı.

"Söyle bana, Veralie," diye adının hecelerini sıraladı ve sırıtarak gözlerini vücudunda gezdirdi, "ne olduğunu biliyor *musun*?" Kürsünün tepesinden inmemişti ama boğazına dayanmış bir kılıçla karşısında duruyor da olabilirdi.

"Evet."

"Hangisi?"

Elleri titremeye başladı ve Elric'e döndü ama Elric onun gözleriyle buluşmadı. Prense tekrar bakmayı reddederek ve imparatorun bakışlarıyla karşılaşmaktan çok korkarak başını eğdi ve başını salladı. "Magyki."

Prensin güçlü tepkisini hissetmek için onu görmesine bile gerek yoktu. Onların bakışları altında yanaklarının yandığını hissetti. İmparatorun onunla ilgili bildiklerini oğluyla paylaşmadığı açıktı. Bunun kendisini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğinden emin değildi.

İmparator ne olduğunu bildiği halde neden onu yanında tutuyordu? Onu Elric'e gönderen o muydu? Eğer öyleyse, neden? Düşünceler kafasının içinde o kadar hızlı dönüyordu ki başı dönüyordu.

Onun yargılamasını, tiksintisini, hatta belki öfkesini ya da şüphesini bekledi. Ama hiç gelmedi. Sonunda başını kaldırmaya cesaret ettiğinde, imparator aynı sırıtışla ona bakmaya devam ederken sadece bir tur daha kalın sessizlik içinde durabildi.

"Yorgun görünüyorsun. Dinlendikten sonra bu konuşmaya bu gece devam edelim. Akşam yemeğinde Prens Eithan ve bana katılacaksın." Ona bir kez daha baktı. "Biraz daha uygun bir şeyler giymeye çalış, olur mu?"

Kadının gözlerinin telaşla açıldığını fark etmiş gibiydi ve ekledi: "Sanırım yaşam koşullarınız göz önüne alındığında bu zor olabilir. Hazırlanmanıza yardımcı olması için birini göndereceğim."

Şaşkınlık içinde, beceriksizce bir reverans yaparak eğildi ve adamın çoktan arkasını dönüp onu reddettiğini fark etti. "Evet, majesteleri."

Prense doğru gergin bir bakış atarak, onunla göz göze geldi. Prens artık şaşırmış görünmüyordu. Hatta neredeyse heyecanlı göründüğünü düşündü. Bu sadece onun artan endişesini güçlendirmeye yaradı. Eğer Veliaht Prens onun ifşası karşısında heyecanlandıysa, bunun kendisi için iyi bir şey ifade ettiğinden oldukça şüpheliydi.

ꝏꝏꝏ

Büyük çift kapıdan çıkar çıkmaz ve muhafızların duyamayacağı kadar uzağa gider gitmez, onun kolunu tuttu ve kendisine dönmesi için zorladı.

Daha önce ona karşı hiç bu kadar talepkâr ya da huysuz olmamıştı. Onun vasisiydi ve ona her zaman saygılı davranmıştı ama o anda o kadar çok duygu bombardımanına uğramıştı ki, kendini zorlukla toparlıyordu ve hiçbir şey umurunda değildi.

"Aleron'da bu da neydi?" "Sakin

ol, Vera."

"Hayır. Hiç şansım yok. İmparator. İmparatorla akşam yemeği yiyeceğiz." Tanrılar, şansını bilseydi, kendini akşam yemeği *olarak bulurdu*. Adam onu yüzüne karşı 'Magyki' demeye zorladığında kendini hiç bu kadar tehdit altında hissetmemişti.

"Bizden ne istiyor?"

Elric'in bakışları kadının sesindeki titremeyle yumuşadı. "Biz değil, Vera. Sizi. Yemeğe sadece seni davet etti. Arzu edersen sana eşlik edebilirim elbette ama burada kalamam."

"NE?!"

Nefes nefese kalacaktı. Saraydan, başkentten, hatta belki de tüm kıtadan kaçma içgüdüsünü bastırdı. Hayatı etrafında parçalanıyordu çünkü bu kadar aptalca davrandığı için

bir yabancıyla yüzleşmek. Ona hiç yaklaşmamış ya da Elric'e hiç söylememiş olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Hava almaya ve belki sert bir içkiye ihtiyacı vardı.

"Her şey yoluna girecek. İmparator Matheris sizi her zaman biliyordu. Ayrıntıları bilmiyorum ama seni hapsetmek ya da sana zarar vermek için on beş yılı olduğunu ve ikisini de yapmamayı seçtiğini biliyorum."

Tekrar yürümeye başladılar ve gergin bir sessizlik içinde araziden ayrıldılar. Sonunda eğitim alanını geçip cephaneliğe doğru ilerlediklerinde Elric onun omzunu sıvazladı.

"Halletmem gereken bir mesele var ama size saraya kadar eşlik etmek için zamanında döneceğim. Bu zamanı elinizden geldiğince temizlenmek ve sinirlerinizi yatıştırmak için kullanmanızı öneririm." Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Kapıyı arkasından kapatarak birkaç derin nefes aldı ve hızla akan düşüncelerini yavaşlatmaya çalıştı. Elric haklıydı. İmparator onu çağırmak için her türlü fırsata sahipti ve bunu yapmamıştı.

Burada olmasının bir nedeni vardı ve geri dönmekten ne kadar korksa da merakı cevaplar istiyordu. Seyahat çantasını en yakın yüzeye bıraktı ve masaya çarparken çıkardığı gürültüyü duyunca donakaldı.

Hançer!

Son birkaç gündür endişe içinde boğulduğu için bunu tamamen unutmuştu. Çantasını kaptığı gibi, günlerdir görmediği çalışma odasına doğru koştu, odasına gitmek için sabırsızlanıyordu.

Bölüm 11

JAREN

O sokaktan ayrıldığından beri onun eşsiz kokusunu takip ediyordu. Onun izini sürmek beklediğinden daha kolay olmuştu ama bu gerçeğin onu memnun edip etmediğinden emin değildi. Sanki onun yıldız ateşi özü bir kez duyularına girdiğinde, Jaren hem fiziksel hem de zihinsel olarak onu temizlemekten aciz kalmıştı.

En ufak bir esintide hemen fark etmiş ve takip etmişti. Şafak sökerken sokaklarda neredeyse hiç insan yoktu, bu yüzden yerini tespit etmek neredeyse çocuk oyuncağıydı. Şehrin batı yakasındaki ana ahırlara ulaşana kadar koku azalmamıştı.

Silik olsa da hâlâ oradaydı ama bir ton *pizlath* ile karışmıştı. Kadının kalabalık bir insan grubuyla birlikte olduğu fikri onu gerdi. Ahır boştu, bu da zaten şüphelendiği şeyi doğruluyordu. Midpath'ten ayrılmıştı.

Başka bir ahır bulması korktuğu kadar uzun sürmedi. Ahır görevlisini çabucak saf dışı bırakarak bir at hazırladı ve batıdaki ana yola koyuldu. Eğer yıldız yakan küçük *zhu* gerçekten de bir grup halinde seyahat ediyorsa, onun yapabileceğinden çok daha yavaş hareket edeceklerdi. Jaren'in ona yetişeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Elbette, birkaç saat içinde, Kilmire'a doğru ilerleyen makul büyüklükte bir grup gördü; hafızası onu yanıltmıyorsa, Matherin'in başkentine giden yolun yarısıydı. Ormanın başlangıcından önce, Midpath ile Kilmire arasındaki düz arazi onları seçmeyi kolaylaştırıyordu. Daha önce hiç bu kadar iç bölgelere seyahat etmemişti ama neyse ki yıllar önce arazinin bir haritasını ezberlemişti.

Kilometrelerce ileride bile aynı grup olduğundan emindi. İçgüdüsel bir çekim ona onu göremese de orada olduğunu söylüyordu.

Jaren'in onunla tanıştığında yaptığı ilk varsayım hiç de yanlış değildi. Bir muhafız olmayabilirdi ama kraliyet *chinbi srol'*üne bağlı olması onu daha da kızdırmıştı. Onu şiddetle sarsmak ve cevaplar talep etmekten başka bir şey istemediği için küfretti. Bir Magyki'nin bir Matheris'e karışması tüm halklarına yapılmış bir hakaretti.

İçindeki onu boğma isteğini bastırarak atının yavaşlamasına izin verdi. Şimdiye kadar zorlu bir yolculuk yapmıştı ve zavallı hayvan buna alışık değildi.

Onları doğrudan görüş alanında tutmak konusunda fazla endişelenmiyordu. Çok yakın olmak onu gereksiz bir keşfedilme riskine sokacaktı ve nereye gittiklerini biliyordu.

Jaren'in sinirlerini en çok bozan şey prens için çalışıyor olması değil, duyularının ona ne kadar uyumlu göründüğüydü. Mesafe nedeniyle kokusunun gücü azalmış olsa bile, onun tam olarak nerede olduğunu bildiğine yemin edebilirdi. Görmezden gelemediği *bir çekim* vardı. Sanki vücudu bir pusulaydı ve o da kuzeyi gösteriyordu.

Çok saçmaydı.

Arkadaşlık için bu kadar yalnız mıydı yoksa onu bulup korumasını gerektiren saçma bir ilkel içgüdü müydü? Bir dişinin tenini kendi teninde hissetmeyeli birkaç ay olmuştu ama Jaren'ın Bhasura'dan ne kadar sık ayrıldığı düşünüldüğünde bu alışılmadık bir durum değildi. Önceki *dunduwaw'*larının hiçbiri ciddi olmamıştı. Bunlar sadece kaşıntısını kaşıma ihtiyacı hissettiği zamanki sıradan karşılaşmalardı.

Yakınlık için can atmıyordu. Çoğu zaman isimlerini bile bilmiyordu ya da biliyordu ama kısa süre sonra unutuyordu. Daha fazlasıyla ilgilenmiyordu. Daha fazlası için bir kez şansı olmuştu ve onu kaybetmişti.

Sonra, bu *zhu* birdenbire ortaya çıktı ve tanrılar onun belasını versin ama hikâyesini öğrenmek istedi. Sulian'ın velediyle neden seyahat ettiğini bilmek istediği kadar, kendisiyle yüzleşmeye ve ondan çalmaya cüret ettiği için onu boğazlamak da istiyordu.

Düşüncelerini kontrol etmesi ve bildiği gerçeklere bağlı kalması gerekiyordu. O bir hırsızdı, başka bir şey değildi. Eğer tehlikedeyse, bu kendini oraya soktuğu için kendi suçuydu. Onun tek işi hançerini almaktı.

Başkente, Aleron'un kalbine gidiyordu ve odaklanması gerekiyordu. Babası Dedryn, o hançer için aldığı riski bilse derisini yüzerdi ve Jaren onu suçlayamazdı.

Sulian'ın bölgesinin bu kadar derinlerine doğru aptalca ilerleyerek kendinden daha fazlasını tehlikeye atıyordu ama geri dönemiyordu. Bir şey onu çekiyor, kulağına fısıldıyor ve devam etmesini istiyor .

İtiraf etmek istediğinden daha fazla çaba sarf ederek duygularını kapattı ve çok iyi bildiği sakinliğe gömüldü. Onu merkeze alan ve en sevdiği aktivitelerden birinin tadını çıkarmasına izin veren sakinlik... komplo kurmak.

Dudakları köşede hafifçe yukarı doğru çekildi. Başka bir şey olmasa bile, bu işin ilginçleşeceği kesindi.

∞∞∞∞∞

Yayılan başkentin yaklaşık bir mil dışında atından inen Jaren, derisini tokatlayıp onu göndermeden önce yorgun kısrağına bir elma uzattı. Medeniyete bu kadar yakınken birilerinin onu yakında bulması ve hak ettiği ilgiyi göstermesi kaçınılmazdı.

Bir at ona gereğinden fazla dikkat çekmekten başka bir işe yaramazdı. Gölgelerden uzak durabilir ve yürüyerek çok daha hızlı yol alabilirdi. Şehre girerken pelerinini yüzüne daha fazla çekerek eşsiz özelliklerini gizledi.

Yanından geçtiği insanların çoğu ona tedirgin bir şekilde baktı ve doğal olarak yolundan çekildi, ancak hiçbiri gereksiz yere şüpheli görünmüyordu. Kendi işlerini halletmeye çalışmakla o kadar meşguldüler ki onunkine burnunu sokmaya zahmet etmediler. Jaren etrafındaki insan denizi arasında onun kokusunu alamadı ama aklını kaybetmemiş olması için tanrılara dua ederek takip etmeye devam etti

Göğsündeki o sinir bozucu çekişin onu şehrin derinliklerine doğru yönlendirmesine izin verdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu onu doğrudan saraya götürdü.

Hırlayarak elini alnına götürdü ve bir şeye vurma dürtüsüyle savaştı. Onu oraya kadar takip etmeye çalışmak gerçekten aptalca olurdu ama bu zamanını iyi değerlendiremeyeceği anlamına gelmiyordu.

Eğer kartlarını doğru oynarsa, Matherin'deki varlığı birden fazla açıdan faydalı olabilirdi. Buraya kadar gelmişti, o yüzden zamanını iyi değerlendirebilirdi. Bölgeyi zayıflıklara karşı değerlendirmek onu en azından babasının gözüne girmeye bir adım daha yaklaştıracaktı.

Jaren zamanını çevreyi kolaçan ederek geçiriyor, her nöbetçinin nereye yerleştirildiğini araştırıyordu. İçeri girmenin en iyi yolunu arıyordu ki kızın kokusu aniden sert, taştan bir duvar gibi yüzüne çarptı.

Sikeyim. Çok yaklaşmıştı.

Sağında, neredeyse sarayın arkasına gizlenmiş, bir tür eğitim alanı gibi görünüyordu ve kokusunun geldiği yer kesinlikle burasıydı. İlgisi artınca, bir konuşmanın alçak mırıltılarını duyana kadar yaklaştı.

Yapının etrafında biraz daha ilerlediğinde, adını bildiği kadar emin bir şekilde, onun tam diğer tarafta olduğunu biliyordu. Tam köşeden bakma riskini göze almak üzereyken bir kapının kapandığını ve konuşmanın kesildiğini duydu. Kesinlikle ona ait olmayan ağır adımlar ona doğru gelmeye başladı. Hızla geri çekildi, onun yerine arka tarafa doğru süründü.

Garip bir şekilde, bu kadar büyük bir bina için sadece iki pencere vardı. İlkine baktığında, köşelere sıkıştırılmış bir küvet ve karyola ile bir yaşam alanı için kötü bir bahane gördü. İçeride oturanlara dair bir iz yoktu.

İkinci pencereye doğru ilerlediğinde, seyrek bir yatak odası seçebildi. Birkaç basit mobilya parçası ve bir lavabo dışında pek bir şey yoktu. İlgisini çeken tek şey, kapalı kapıya yaslanmış kadın formuydu.

Hafifçe kızarmıştı ve daha önce onu gördüğü kıyafetlerin yerine bir elbise giymişti. Sade ve çirkin olmasına rağmen kıvrımlarını rahatsız edici derecede büyüleyici bir şekilde vurguluyordu.

Dişlerini gıcırdatarak, kızın odanın içinde koşturmasını, hafifçe tökezleyerek yıpranmış görünümlü bir sandığın önüne düşmesini dikkatle izledi. Yalnızdı, dikkati dağınıktı ve belli ki bir şeyden dolayı sıkıntılıydı.

Gözlerini pencerenin çerçevesi boyunca gezdiren Jaren, pencerenin kilitli olmadığını neredeyse neşeyle fark etti. Uzanıp sessizce açıldığında hınzırca sırıtmasına engel olamadı.

Oyun zamanı, küçük yıldız.

VERA

Aceleyle kapıyı çarpan Vera, elbisesine takılıp düşerek odaya koştu ve eski bir sandığın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Daha iyi günler görmüştü ve açtığında yüksek sesle gıcırdadı. Titreyen parmaklarıyla içeri uzanarak, yedek giysilerinin arasına sıkıştırılmış kılıflı hançeri çıkardı.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanıp bıçağı kılıfından dikkatlice çıkarırken nefesi kesilmişti ve kalbi hızla çarpıyordu. Hâlâ ilk gördüğü andaki kadar güzeldi.

Çalınan hançeri kemerinden çıkararak, tıka basa dolu sandığın içine yan yana koydu. Dalgalı bıçaklarının ucundan kabzalarındaki oymalara kadar her yönden birbirinin aynısıydılar.

Vera durakladı, alnını buruşturdu ve yüzünü yaklaştırdı. Bir başlangıçla, gravürlerin hiç de aynı olmadığını fark etti. İkisi de aynı yazıyı kullanıyordu ama her biri farklı bir şey söylüyor gibiydi.

Kılıcın kökeninden zaten şüphelenmeye başlamış olsa da, aynı silahları yan yana görmek bunu doğruladı. Büyülenmişti ve oturup onları inceleyecek vakti olmasını diliyordu ama daha sonra bol bol vakti olacaktı.

İç çekerek kapağı kapattı. Yıkanmak ve hazırlanmak için zamanı azalıyordu. Her dakikayı akıllıca kullanmalı ve gece için en iyi hareket tarzına karar vermeliydi.

Düşüncelerinde kaybolmuşken, aniden arkasından kapıldığını hissedince çığlık atmaya başladı. O kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki, odasının duvarına çarparken hiçbir şey yapamadı.

Gözlerinin arkasında yıldızlar patladı ve boğazını sıkan parmakların güçlü kavrayışını hissetti. Görüşünü netleştirmek için çabalarken boğuk bir nefes aldı ve eli pençeledi.

Sıcak nefes yüzünü gıdıkladı ve derin, tehditkâr bir hırıltı vücudunda . "*Kültha kpiybo, b'u mod*."

Tekrar merhaba, küçük yıldız.

Sesi bir şekilde hem çakıllı hem de pürüzsüzdü ve kelimeleri neredeyse şehvetli hale getiriyordu. Gözlerini birkaç kez daha kırpıştırarak görüşüne yapışan noktaları temizledi ve boğazındaki ele bağlı olan kişiye odaklandı. Yaşadıkları çatışmaya dair gözle görülür hiçbir iz yoktu ve çenesi artık sıyrıklarla kaplıydı ama bu yabancıydı.

Onu bulmuştu.

"*Mbi mi tra thou.*"

Gözlerini hızla kırpıştırarak zihinsel olarak tercüme etmeye çalıştı ama adam çok hızlı konuşuyordu ve Thyabathi'yi duymayalı ya da kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Biraz paslanmıştı. "Anlamıyorum, anlamıyorum." Boğazındaki baskıyı aşmak için konuşmaya çabalayarak kelimeleri zorladı.

Gözleri hafifçe kısıldı, ama onu rahatlatmak için ortak dile geçti. "Sen benim bir şeyimi aldın. Karşılığında ben de senden bir şey alayım mı? Havanı belki?"

Adam onu sıkarak gözlerinin şişmesine ve ciğerlerinin yanmasına neden oldu. Panik içinde çırpındı, tırnaklarını adamın koluna geçirdi ama nafile. Tanrım, onu öldürecekti. Çok aptalca davranmıştı.

Ne olacağını sanıyordu ki? Sırf onun canını bağışladığı onun da canını bağışlayacağını mı? Düşünmeye, tek bir tutarlı düşünce bile oluşturmaya çalıştı. Onu daha önce yenmişti; yine yenebilirdi.

Kimi kandırıyordu, hayır yapamazdı. Siyah noktalar yeniden görüşünü doldurmaya başladığında, hiç şansı olmadığını fark etti. Eğer Vera kendine karşı dürüst olsaydı, ilk seferinde de hiç şansı yoktu, sadece aptal şansı. Silahsızdı ve tamamen onun merhametine kalmıştı.

"Bu oyunu oldukça sevdim. Oynamaya devam edelim mi?"

İstese bile konuşamazdı ve o da bunu biliyordu. Tek bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Adamın parmakları aniden gevşedi ve kadın kocaman nefesler alırken hava şiddetle ciğerlerine geri doldu. Yüzü yakınına eğildi ve sert, topraksı kokusu duyularını okşadı.

"Hançerimi geri alacağım. Eğer savaşmaya kalkarsan kaybedersin ve onu kalbine gömmememem için bana yalvarırsın."

Tanrım, ona hiçbir şey için yalvarmak istemiyordu ama bu odada ölmek istemediğinden de emindi. Başını ileri geri salladı - adamın eli hâlâ yerindeyken yapabildiği kadarıyla - panik içindeki düşüncelerini temizlemeye çalıştı.

"*Pha?*" Adam bu kelimeyi ona adeta fırlattı ve kadın onun hareketini bir ret olarak yanlış yorumladığını fark etti. "Hayatına bu kadar az mı değer veriyorsun? Cesedinin üzerine basar ve onu geri alırdım. İnkârın aptalca, cesurca değil," diye tükürdü.

Kalbi göğüs kafesine çarpmaya devam ederken titrek bir nefes aldı. Cesur olacaktı. Bunu başarabilirdi. Elric'in dersleri kafasının arkasında bir mantra gibi yankılanıyordu.

Korku bir alevdir. Tek başına irade ile söndürülemez. Sizi canlı canlı yakmasına izin verebilirsiniz ya da onunla bir şeyler yapabilirsiniz. Onu değiştirebilir, isteğinize göre bükebilir, bir silaha dönüştürebilirsiniz.

Doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Seni öldürebilirdim ama sadece silahsızlandırdım ve yaşamana izin verdim. Bana bir hayat borcun var." Nefes alış verişi hâlâ düzensizdi ve sesi hırıltılı ve boğuk çıkıyordu.

Adamın yüzünde şaşkınlık ve hayranlığa benzer bir ifadenin titreştiğini gördü ama bu o kadar kısa sürdü ki hayal gördüğünden emindi.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, *duwabi*. Yaşamana izin verip vermeyeceğime henüz karar vermedim ama her halükarda benim olanı geri alacağım."

Vera başını salladı. Güzel kılıç onu cezbetmiş olabilirdi ama ona hayatından daha fazla değer verecek kadar aptal değildi. Kelimenin tam anlamıyla onun elinde duran bir hayat. Hâlâ sahip olduğu küçük kabadayılık rezervinden yararlanarak adamın koluna dokundu ve onu serbest bırakması gerektiğini işaret etti.

Sırıttı. Parmaklarını teker teker kaldırarak yavaşça kadının boğazından kavrayışını çekti. Küçük, hesaplı bir adım geri attı ama yeşil gözleri onunkileri hiç bırakmadı. Kaçacak kadar saf değildi. Adamın duruşu ve kibirli ifadesi bunu beklediğini haykırıyordu ve kovalamaya fazlasıyla hazırdı.

Vera sonunda başını çevirmeye cesaret edemeden onu dikkatle süzdü. Sandığa ulaşmak için gereken birkaç adımı geçti ve eğilirken sırtını tamamen ona vermemeye çalıştı.

Kapağın kenarına tutundu ama tam arkasında vücudundan gelen sıcaklığı hissedince dondu kaldı. Onun hareket ettiğini bile duymamıştı. Deniyorum
-Ve onun varlığını görmezden gelmeyi başaramayarak devam etti. Sessizlik o kadar ağırdı ki, neredeyse kendi başına bir varlık olduğuna yemin edebilirdi.

Kapağı kaldırdığında kapağın gıcırtısı acı verici bir şekilde yankılandı. Tekrar durdu ve bıçakların kıyafetlerinin altında saklı olduğu noktaya baktı. Kılıfında güvenle durduğu için hangisinin kendisine ait olduğunu elbette biliyordu ama yanan boğazının arkasında bir soru fokurdadı.

"Tüm Bhasurian kılıçları bu şekilde mi tasarlandı?"

adamın sertleştiğini hissetti ama hemen cevap vermedi.
Denemeye değerdi.

"*Pha*. Benimki benim için özel olarak hazırlandı."

Sanki hançer bir silahtan ziyade kendisinin bir uzantısıymış gibi sahiplenerek konuşuyordu. Hangisinin daha şaşırtıcı olduğundan emin değildi, cevap vermesi mi, yoksa yalan söylemesi mi?

Ya da belki de *başka* biri *ona* yalan söylemişti. Vera'nın merakı sağduyusunun önüne geçmişti, bu yüzden her zaman olduğu gibi aptalca bir şey yaptı.

"İlginç." Parmaklarını giysinin altından geçirdi ve hançerini kınından çıkardı. Diğerini de kaparak ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru döndü, her ikisini de mümkün olduğunca tehditkâr olmayan bir şekilde avuçlarının üzerinde tuttu.

"Üzgünüm ama hangisinin senin olduğunu hatırladığımdan emin değilim."

Evet. Merak onu gerçekten aptal yaptı. Adamın şok olacağını, onu yine hazırlıksız yakalayabileceğini ve belki de bıçaklar hakkında bir şeyler açıklayabileceğini düşündü. Ama adamın nasıl bir şiddetle karşılık vereceğini hiçbir şekilde tahmin etmemişti.

Gözlerinin algılayabileceğinden daha hızlı hareket ederek iki hançeri de yere düşürdü. Adamın vücudu üzerine gelmeden önce, hançerlerin yerde kayarken çıkardığı sesi belli belirsiz duydu. Adamın ağırlığı üzerine çöktü ve aptalca cümlesini bitirmesinden birkaç saniye sonra yere yığıldı.

Bir dizi bacaklarının arasındayken, bir eli bileklerini başının üzerinde tutarken, diğeri yine boğazındaydı.

Vera, zeminin soğuğunun giysilerini ıslatması ve adamın vücudunun sıcaklığıyla çarpışarak ona doğru bastırmasıyla ürperdi. Elbisesi

düştüğü yerden hafifçe doğrulmuştu, açık hava çıplak bacaklarını öpüyordu.

"*Ngil egyoch chow mbi thoots?!*" Adam yarı bağırırken, yarı yüzüne hırladı. Daha önce kızgın görünüyordu ama şimdi ona gerçekten zarar verme ihtimali yüksekti.

Onu daha sıkı kavradı ve boğazından tutarak salladı, ortak dilde tekrarladı, "Nerede. Nereden. Aldın onu." Sesi daha sakin bir tona dönmüştü ama bu onu daha da korkutmuştu.

"Ben..." Yutkundu ve tekrar denedi, "Kendimi bildim bileli bendeydi. Onu burada düzinelerce başka hançerin arasında buldum."

"Burada mı?" diye sordu, inanmaz bir şekilde odasının etrafına bakarak.

"Yani, cephanelikte." Gözlerini kapıya doğru kaydırdı. "Beni kendine çekti ve o zamandan beri bende." Son kısmı neden itiraf ettiğini bilmiyordu ama doğruydu.

Adam onun gözlerinin içine baktı ve ona inanıp inanmadığına karar vermeye çalışırken sözlerinin kafasında dönüp durduğunu görebiliyordu.

Vera bakışlarını indirdi ve biraz geç de olsa güçlü, çekici bir vücut tarafından yere mıhlandığını fark etti. Tuniği, gözlerini daha da ortaya çıkaran koyu bir orman yeşiliydi ve taba rengi pantolonu tüm doğru yerlere oturuyordu.

Güçlü görünen kalçaları, gergin gövdesi ve iyi tanımlanmış kol kaslarıyla kesinlikle bir patates çuvalı *değildi*. Boynuna ve bileklerine dolanan parmakları bile çekiciydi. Bacaklarının arasına sıkışmış olan adamın dizi kadının ortasına bastırıyordu ve kadın birden adamın yakınlığının farkına vardı.

Vera'nın sonraki sözleri, düşüncelerini umutsuzca konuşmalarına geri döndürmeye çalışırken bir fısıltıdan başka bir şey değildi. "Benden önce kimin olduğunu bilmiyorum."

"Benim."

Gözleri anında onunkilere kilitlendi. Gözlerinin ardında saklanan duygu yoğun ve yıkıcıydı ve buna karşılık vücudunun titrediğini hissetti. Adamın burun delikleri alevlendi ve kızın üzerinde ayağa kalkmadan önce dudaklarına baktığına yemin etti.

"Bu iki hançer bana eğitim alabilecek yaşa geldiğimde verildi." Neredeyse başka bir şey ekleyecekmiş gibi ağzını açıp kapattı.

"Ne için eğitim? O zaman onlardan biri buraya nasıl geldi?" Sorular durduramadan ağzından döküldü ve zihinsel olarak

sokmasına izin verdiği için kendini lanetledi. Tekrar.

Yüz ifadesi sertleşti. "Benden çalınmıştı. On yıldan uzun bir süre sonra onu, kısa süre önce diğerini çalan aynı *duwabi*'nin elinde bulmak benim için son derece uygun." Adamın yumrukları kıvrıldı ve kadın geç de olsa hâlâ adamın ayaklarının dibinde secde halinde olduğunu hatırladı.

"Matherinlerin barbar ve hırsız olduğunu biliyordum ama benden birinin de benden çalacağını kesinlikle tahmin edemezdim." Bakışları lanetleyiciydi.

Ayağa kalktı ve adam onu durdurmak için hiçbir hamle yapmayınca yavaşça ayağa . Adam şimdi onu öldürmeye daha az meyilli göründüğü için biraz daha kendinden emin hissederek kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı. Eğer onu öldürecek olsaydı, şimdiye kadar çoktan öldürmüş olurdu.

Değil mi?

"Ben sizden biri değilim."

Onu bir aşağı bir yukarı süzerken, dudağı sanki onu çok eksik bulmuş gibi kıvrıldı. "Sanırım sadakatinin nerede yattığını sorma zahmetine girmeme gerek yok," diye alay etti.

Vera her geçen saniye daha da sinirlendiğini hissetti. Kollarını havaya kaldırarak sordu: "Pekâlâ Yeşil Göz, aydınlat beni. Bhasura'ya neden sadakat duymalıyım?"

Muhtemelen onun aniden korkmamasından endişe duymalıydı, özellikle de adamın ona bakışını düşününce. Yerde hâlâ iki silah olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama adam orada durdukça, kendisine zarar vermeyi planlamadığına daha çok inanmaya başladı.

Yeşil Gözler onun sorusu üzerine hızlı bir adım attı ve kızın tepkisel olarak geri adım atmasına neden oldu. İlk başta hiçbir şey söylemedi ama gözlerinin başının iki yanına kaydığını gördü.

"Kendi türünüze karşı yaptığınız bariz saygısızlık dehşet verici." Vites değiştirip "Matherin neden bir *zhu* olan senin Sulian'ın dölü için çalışmanı hoş karşılıyor?" diye sormadan önce burnunun ucuyla ona baktı.

Vera, Magyki'nin imparator hakkında ne düşündüğünü sormasına gerek olmadığını düşünüyordu. Unvanını tamamen reddetmesi bile tek başına çok şey anlatıyordu. Prens için çalışabileceğini düşündüğü için küçük bir gurur kıvılcımına engel olamadı. Yalan söyle, dedi kendi kendine. Kıçına kadar yalan söyle.

Ama yapmadı.

"Burada hoş karşılanmıyorum. Uyum sağlamaya zorlandım. Bana tam olarak bir seçenek sunulmuş gibi değil." Acıyla kulaklarını işaret etti. "Ve ben

Prens Eithan için çalışıyorum," diye ekledi. "Ben sadece cephanelikte bir koğuşum."

Yüz hatlarından belirsizlik geçti ve duruşu hafifçe gevşedi. "Ne zamandır burada tutuluyorsun? Ne olduğunu bile biliyor musun?"

"Neden herkes benim ne olduğumla bu kadar ilgileniyor?" diye çıkıştı. Öfkeliydi, bitkin düşmüştü ve aniden gözyaşlarının eşiğine geldiğini hissetti. Sertçe yutkunarak onları geri çekmeye çalıştı. Gözyaşları şu anda ihtiyacı olan son şeydi.

Kaşlarını kaldırıp ona duygusal açıdan dengesiz bir çocukmuş gibi bakmaktan başka bir tepki vermedi. Kesinlikle öyle hissediyordu.

"Özür dilerim, sadece-" Aleron neden özür diliyordu ki? Daha birkaç dakika önce onu boğarak öldürmeye çalışmıştı. Bu da aklının ve ağzının aynı sayfada olmadığının bir başka kanıtıydı.

"Evet, biliyorum," dedi onun yerine. "Ama çocukluğumdan beri buradayım. Başka bir yerde olduğuma dair hiçbir anım olmayacak kadar gençtim." Yere baktı ve kabaca nefes verdi, kollarının iki yanına gevşekçe düşmesine izin verdi. Artık konuşmak istemiyordu. Neden başladığını bile bilmiyordu.

Onun sessizliği üzerine Vera başını kaldırdı ve adamın gözlerinin büyüsüne kapıldı. Gözleri genişlemişti ve Vera'nın kalbini çarptıracak şekilde ona bakıyordu.

"Tam olarak ne kadar oldu?"

"Aşağı yukarı on beş yıl."

Ona doğru bir adım atarak, "Lekesiz" diye fısıldadı. Ama bunu o kadar sessiz söylemişti ki, onu doğru duyduğundan emin olamadı.

"Ne?"

Birden başı kapıya doğru döndü ve gerildi, eli belindeki boş kılıfa gitti. Çenesi titredi ve o ürkütücü, doğaüstü hareketsizliğiyle durdu. Tam tekrar bir şey söyleyecekti ki kapı çalınarak sessizlik bozuldu. Elric'in sesi duyulur duyulmaz sese doğru döndü.

"Sana bir kadın gibi davranmamı istemiyorsan, odana saklanarak bir kadın gibi davranmayı . Akşam yemeğinden önce konuşmak istediğim birkaç şey var."

Yabancının tepkisini ölçmek için arkasına döndü ama adam gitmişti. Çılgınca etrafına bakındı ama adam pencereden çıkıp gitmişti.

göründüğü gibi sessizce. Yere baktığında adamın iki hançeri de oldukları yerde bıraktığını gördü.

Onları görmek sadece tedirginlik yaratıyordu. Yeşil Gözler aldığı şeyleri geri almak için günlerce onu takip etmişti. Onları unutmasına imkân yoktu, bu da eninde sonunda geri döneceği anlamına geliyordu.

Her ikisini de dikkatlice sandığa yerleştirdi, döndüğünde muhtemelen gitmiş olacaklarını biliyordu ama yine de gitmemiş olmalarını umuyordu.

Bölüm 12

VERA

Olanları Elric'e anlatmadı. Eğer anlatırsa, imparatora haber vermesini isteyecekti ve bazı çılgınca, mantıksız nedenlerden dolayı bu doğru gelmiyordu. Yeşil Göz'ün onu öldürmek için iki ayrı fırsatı vardı ama öldürmemişti.

Ayrıca, söylediği o garip şey vardı. Lekesiz. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama adam ona çok değerliymiş gibi bakmıştı. Sanki bulmayı beklemediği kayıp bir hazineymiş gibi.

Ne kadar aptalca olsa da onu tekrar görmek istiyordu. Çok fazla sorusu vardı ve mantığının sesine rağmen onun cevap vereceğine güveniyordu. Tehlikeli ve saldırgandı ama açıkça yalan söyleyecek bir erkek gibi görünmüyordu. Tanıdığı diğer Matherin erkekleri için aynı şeyi söyleyemezdi.

Yüksek sesle inledi ve saçını şekillendirmekte olan zavallı kızı ürküttü. Vera'nın Elric'le konuşmasından kısa bir süre sonra kız elinde bir

tüm saray değerinde işkence aleti. Kısa boylu, soluk benizli ve inanılmaz derecede zayıftı ama aldatıcı derecede güçlü elleriyle oldukça hırçın biri olduğu ortaya çıkmıştı.

Vera dürtülmüş, dürtüklenmiş, koparılmış ve çekiştirilmiş, sonra da ölüm tuzağı bir elbisenin içine o kadar sıkı sıkıştırılmıştı ki, zaten çürük olan göğüs kafesine zihinsel güzel bir methiye yazmıştı.

Kız asi buklelerini düzeltmeye çalışmayı bitirdiğinde, Vera bir daha asla böyle eziyetli bir süreçten geçmek istemediğini hiç şüphesiz biliyordu. Soylu kadınların engereklerden başka bir şey olmadıklarının söylenmesine şaşmamalı, onları kim suçlayabilirdi ki? Daha akşam yemeğine bile çıkmamıştı ve şimdiden birinin boğazına yumruk atmak istiyordu.

Bir sohbet başlatmaya çalışmıştı ama Güçlü Eller Hanım hiç cevap vermemişti. Ona ne zaman bir soru sorsa, kız sadece başını sallıyor ve sanki cevap vermeyecekmiş ya da veremeyecekmiş gibi çalışmaya devam ediyordu.

Belki de imparator Vera'nın, birileri onunla dostluk kurarsa kendisiyle ilgili sırları anlatmaya başlayacağından korkuyordu. Bunu ona hiç yakıştıramadı. Vera'dan pek etkilenmişe benzemiyordu.

Vera nihayet ayağa kalktığında, Leydi Güçlü Eller malzemeleri rekor bir sürede topladı ve başını bile sallamadan hızla dışarı çıktı. Cephaneliğin kapısının açılıp kapandığını duydu, sonra sessizlikten başka bir şey olmadı. Görmek üzere olduğu şey için kendini hazırlayarak küçük aynasına doğru yürüdü.

Aynası hafif bulanık bir film tabakasına sahip olsa da, izlerini durduracak kadar çok şey görebiliyordu. Dudaklarındaki kırmızı leke, odağını ağzının artık belirginleşen şekline çevirdi ve göz kapaklarına sürülen yumuşak sürme, normalde donuk olan gri renklerinin neredeyse parlak görünmesini sağladı.

Saçları tam olarak göremediği abartılı bir şekilde toplanmıştı ve mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bukleler yüzünün etrafında gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Gözlerini yansımasından ayırıp kendine baktı. Elbisesinin korsajı kremsi beyazdı ve göğüslerinin arasını derinlemesine kesiyor, köprücük kemiğinin hemen üzerindeki sivri yara izini ve sahip olduğunu bildiğinden bile daha fazla göğüs dekoltesini gösteriyordu.

Teknik olarak kolları olmasına rağmen, kollar dar ve şeffaftı ve orta parmaklarını saran minik halkalarla son buluyordu. Elbisenin hiçbir yerinde süsleme yoktu ama buna ihtiyacı da yoktu.

Etek hafif ışıltılıydı, nasıl döndürdüğüne bağlı olarak ya beyaz ya da leylak rengi görünüyordu. Tahmin ettiğinden daha hafifti.

Onu gördü ve hareket ettiğinde ayak bileklerine dolandı.

Karşısında ona bakan kişi çok güzeldi, bunu kabul edebilirdi. Elbise de gerçekten enfesti. Ama bu *o* değildi.

Elric'in botlarının kapısına doğru geldiğini duyunca değerlendirmesini yarıda kesti. Onun göründüğünü görmek için başını kaldırdığında kendini utangaç ve güvensiz hissetti. İçgüdüsel olarak dudağını çiğnemek istedi ama lekenin acı tadı yüzünü buruşturarak bırakmasına neden oldu.

Onun yerine topuklarının üzerinde zıplayarak durdu, ellerini sıktı ve çözdü. Adam sadece baktı, gözlerini kocaman açmıştı ama konuşmadı.

Yüzü kızardı ve yatağının üzerinde duran ayakkabıları toplamakla meşgul oldu - Tanrı'ya şükür, düz ayakkabılar- ve "Sanırım gitme vakti geldi" dedi.

Elric başını salladı. Ne söyleyeceğine karar verirken dudakları kıpırdadı. "Bana kızgın olduğunu biliyorum Vera, ama neye inanırsan inan, bu gece yalnız gitmek zorunda kaldığın için üzgün olduğumu bil." Onun geçmesine izin vermek için yana doğru adım attı. "Sadece daha önce konuştuklarımızı hatırla ve iyi olacaksın."

Yeşil Gözler ortadan kaybolduktan sonra Elric onu bir sandalyeye oturtmuş ve bir kraliyet yemeğinde yapmaması gereken her şeyi öğretmişti. Hatta bir şekilde yemek takımlarını bile eline geçirmiş ve ona hangi parçaları ne zaman kullanması gerektiğini öğretmişti. İnanılmaz derecede kafa karıştırıcıydı ve bunların hiçbirini hatırladığından emin değildi.

"Eminim her şey yoluna girecek," dedi, sesi amaçladığından daha düz çıkmıştı.

Yavaşça bileğini tutarak, "İyi misin kızım?" diye sordu. Alnını süsleyen kırışıklıklar derinleşmişti ve gözleri parlıyordu. Sadece bir babanın yapabileceği şekilde endişeli görünüyordu, sanki kızının zihninde kopan duygu fırtınasını hissedebiliyordu.

Evet, demek istedi. İyi olacaktı. Her zaman iyi olmanın bir yolunu bulurdu.

İyi.

"Hayır, Elric, . Yani, bana bir bak. Kendim gibi görünmüyorum ve kendim gibi hissetmiyorum. Beni kurtların önüne attın ve şimdi kendimi korumak için saç tokası ve çıplak deriden başka şeyim yok." Kolunu adamın elinden çekip aldı, elbisesini lekelememek ya da yırtmamak için dikkatlice çalışma masalarının yanından geçti.

"Son derece hanımefendi olacağım, merak etmeyin. Başımı sallayacağım, gülümseyeceğim ve tanrıların beni kutsamasını dilerken kendi düşüncelerim yokmuş gibi davranacağım.

Acısız bir ölümle." Dış kapıyı açtı ve akşam havasının yüzüne çarpıp öfkeli ruhunu yatıştırmasına izin verdi.

"Vay anasını."

Burnunu kapıya çarpmamak için kendini zor tutarken, diğer tarafta birinin durduğunu ve onunla konuştuğunu fark etti. Elric anında onun yanına geldi ve kim olduğunu görünce rahatlamadı.

"Burada ne yapıyorsun, Trey?" Gülümsemesi tüm yüzünü kaplayacakmış gibi hissediyordu. Onu bir daha görebileceğini sanmıyordu, özellikle de bu kadar kısa sürede.

"Seni böyle giyinmiş görme fırsatını kaçıracağımı mı sandın?" Aradaki mesafeyi kapatırken göz kırptı ve bir kolunu uzattı. "Prens Eithan birimizin size akşam yemeğinde eşlik etmesi için ısrar etti. Ben de gönüllü oldum. Hiç de pişman olduğumu söyleyemem." Kız uzanıp adamın koluna vurdu ve bir kahkaha attı.

"Sen en kötüsüsün." "Ve
sen nefissin."

Ayak parmaklarına kadar kızardı ve göğüslerinin açıkta kalan kabarıklıklarını örtme dürtüsüyle savaştı. "Beni her türlü kıyafetle görmeye devam etmeni haksızlık olarak görüyorum, ama henüz yüzünü bile görmedim," diye şaka yaptı.

"Bak ne diyeceğim Vera, bana *soyunmuş* bir şekilde kendini göster, ben de sana yüzümü göstereyim." Kızın kolunu tutarak kendi koluna doladı ve kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

İstese daha fazla kızaramazdı ama kolunun alt tarafını çimdikleyerek bunu gizledi. Adam tatmin edici bir çığlık attı ama bırakmadı. Kendini ona doğru eğilmiş, daha da rahatlamış buldu.

Yüzünü buruşturan Elric'e dönerek küçük bir el salladı. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Kollarını kavuşturdu ve homurdanarak Trey'e hançer gibi baktı. "Kalkıyorum."

Saraya doğru yürümeye başladıklarında Trey biraz endişeli görünmek için sağduyulu davrandı. "Neden Lesta'nın benim hakkımda pek iyi şeyler düşünmediği hissine kapılıyorum?"

"Bunu kişisel algılama, bana ilgi gösteren birine güveneceğinden şüpheliyim." Adam merakla ona baktı ama kadın sadece omuz silkti. "O etraftayken huysuz yorumlarını minimumda tutarsan muhtemelen yardımcı olur." Kıkırdayarak onayladı ama söz vermedi.

Yolun geri kalanında arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdüler, Trey bir şekilde onun düşüncelerini toparlamak için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ancak saraya girdiklerinde huzuru bozdu.

"Bu . Batı kanadına gideceğiz. Misafirleri ve akşam yemeği partilerini ağırlarken orayı kullanmayı seviyorlar." Gidecekleri yere yaklaştıklarında Trey onun kolunu bıraktı ve hemen arkasında yürümek için bir adım geri çekildi. Onun yakınlığının verdiği rahatlığı hemen özlemişti.

İki soğukkanlı muhafızın arasında duran büyük bir kapının önünde durdular. Kapılar koyu lacivertti ve üzerleri sarmaşıklar ve dikenlerle süslenmiş pürüzsüz demir topuzları vardı. Panellerin üzerine kraliyet arması kazınmıştı ve bu armayı görmek ayaklarını yere bastırdı.

Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İmparator Matheris onun bariz kökenleri konusunda hiç de tedirgin görünmüyordu; hatta heyecanlanmış gibiydi. Ama Yeşil Gözler'le olan ilişkisinin tam ayrıntılarını bilmediği için ilgisini tam olarak anlayamamıştı. Ondan bir şey istiyordu, bu kadarını rahatlıkla varsayabilirdi. Ancak onun ne istediği tamamen farklı bir konuydu.

"Ne zamandan beri alıngan Vera birkaç *kendini beğenmişin* yanında gergin
Matherin erkekleri mi?" Trey onun arkasından nazikçe azarladı.

Onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu hiç tanımıyordu. Ama onda güvendiği bir şeyler vardı. Belki de Elric dışında onu olduğu gibi seven tek kişi o olduğu içindi. Kabul, her şeyi bilmiyor olabilirdi ama bilse bile umursayacağını sanmıyordu.

"Benden ne istediğini bilmiyorum." Kollarını vücudunun üzerinde kavuşturdu, yaklaşan akşam yemeğine karşı herhangi bir şekilde korunmak için çaresizdi. "Prens Eithan sana benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Dönüp onun gözlerinin içine baktı, yeniden dehşete kapılmıştı. Adam onun bakışlarında gördüğü şey karşısında irkildi ve ellerini dirseklerinin etrafında birleştirdi.

"Üzgünüm, Vera, ama bilse bile sana söyleyemezdim."

Başını salladı. "Evet, anlıyorum."

Titrek bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve kollarını indirdi. Bu sürekli korku hissine alışık değildi ve sahip olduğu tüm enerjiyi tüketmeye başlamıştı.

Korku bir alevdir. Onu kendi isteğinize göre bükün ve bir silaha dönüştürün. Duygularının kontrolünü yeniden ele geçirene kadar bunu tekrarladı.

"Ben hazırım."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, kapıları çerçeveleyen iki muhafız kapıları açmak için harekete . Eteklerini, kapıdan çıkmasına izin verecek kadar kaldırdı.

kararlı ve kısa adımlar atarak kurtların inine isteyerek girdi.

∞∞∞∞∞

İki adam on kişilik büyük, dikdörtgen bir masaya oturmuştu. Masanın sürekli misafirler için mi hazırlandığından, yoksa kimlerin geleceğini tahmin etmesini sağlamak için kasıtlı olarak mı yapıldığından emin değildi.

Elric' göre kraliyet mensupları ve soylular akıl oyunlarına düşkündü ve onu bu oyunları beklemesi konusunda uyarmıştı. Geriye dönüp baktığında, şu anki zihinsel durumu göz önüne alındığında, bu tavsiyenin muhtemelen ona hiçbir faydası olmayacaktı. Muhtemelen her yerde, hatta hiç olmayan yerlerde bile oyunlar ve tuzaklar görecekti.

Onu gördüklerinde sessiz konuşmalarını hemen kesip ayağa kalktılar. Bu onu biraz şaşırttı. Tüm kıtadaki en önemli iki adam ona saygı göstermişti. *Bu* bir akıl oyunu muydu?

Lanet olsun, Elric.

Prense hızlıca bir göz atmasına izin verdi ve onun dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlaması bir anını aldı. Sonra kafasına dank etti. Basit beyaz bir tunik ve sade, siyah çizmelerin içine sokulmuş koyu gri bir pantolon giyiyordu. Ne bir tacı, ne bir silahı, ne bir yeleği ne de herhangi bir süs eşyası vardı.

İmparatora bir göz attığında, tuniğinin lacivert olması dışında neredeyse aynı şekilde giyindiğini fark etti. Ayrıca tacı da yoktu.

Tanrıların unuttuğu elbisesinin içinde Vera göze batan bir başparmak gibi duruyordu. İmparator onun süslenip püslenmesini talep ederken, onlar sanki bu onlar için sıradan bir akşam yemeğiymiş gibi giyinip kuşanmışlardı. Eğer amaç onu tedirgin etmekse, işe yarıyordu. İster imparator, ister ikisi birden olsun, onu rahatsız etmeye çalıştıklarını hissediyordu.

Derisinin altında bir öfke sızısı hissetti. Kasıtlı olsun ya da olmasın, tek bir kelime bile etmeden ona haddini bildirmişlerdi.

Masaya birkaç adım yaklaştığında nereye oturması gerektiği konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti. İkisi de karşılıklı uçlarda duruyordu ve aralarında her iki tarafta da birkaç sandalye vardı. Açık sandalyelere baktı ve ortanın en güvenli yer olduğuna karar verdi.

Ama Prens Eithan masanın etrafından dolaşarak ona bir sandalye çekti. Sandalyenin ortadaki sandalye olduğunu görünce zihinsel olarak kendini alkışladı.

Eteklerini yoldan uzak tutmaya fazlasıyla odaklanmışken, adam sandalyeyi ittiğinde aniden öne doğru savruldu ve neredeyse bir şarap bardağını deviriyordu.

"Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim." Koltuğunu geri almadan önce ona yıkıcı bir gülümseme fırlattı. Vera'nın yüzü erimiş kırmızının canlı bir tonuna dönüştü ve bunun sadece kısmen utançla ilgisi vardı.

Hizmetçiler koşuşturup ağız sulandıran yemek tabaklarını önlerine koyduklarında oturmayı daha yeni bitirmişti. Önündeki taze etleri görünce biriken tükürüğünü tutmak için aktif olarak çalışması gerekti. O ve Elric hiçbir şekilde açlıktan ölmüyorlardı ama kesinlikle böyle bir yemeği karşılayamazlardı.

Onların yolundan giderek bir kap seçip küçük, hanımefendice bir ısırık alırken umutsuzca Elric'in uygun yemek adabıyla ilgili tüm ipuçlarını hatırlamaya çalıştı. Tanrım, bu gece birkaç dakikasını daha sonra bu konuda sızlanmak için ayırması gerekecekti.

"Bu akşam çok güzel görünüyorsun, Veralie."

Yarım çiğnediği lokmasını yuttu ve şarabından bir yudum almadan önce hızlıca, "Teşekkür ederim, majesteleri," dedi. Prensin gülümsemesi hiç eksilmedi; gözleri sanki çözmeyi çok istediği bir bulmacaymış gibi ona dikilmişti.

"Oğlum doğru söyledi; oldukça güzel görünüyorsun." *Bu kez* eklemesine gerek yoktu. İmparator sandalyesine yaslandı ve başını eğerek onu değerlendirdi. Sinirlerini hafif bir vızıltıyla maskelemeyi umarak şarabından bir yudum daha aldı.

"İtiraf etmeliyim ki Veralie, ben boş konuşmayı seven biri değilim. Bunu oldukça sıkıcı buluyorum. Bu yüzden ikimize de bir iyilik yapıp doğrudan konumuza döneceğim."

Memnuniyetle başını salladı. Havadan sudan konuşmak onun da sahip olduğu bir beceri değildi.

Parmaklarını hafifçe kolçaklarına vurdu. "Bhasura ve halkı hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla değil, majesteleri. Adanın tanrıların dinlenme yerinin üzerinde olduğunu biliyorum. Ve sanırım bir yerlerde tanrıların Magyki'yi üstün fiziksel yeteneklerle kutsadığını duydum ya da belki de okudum. Daha hızlı ve daha güçlü olduklarını."

"Evet ve hayır." Dudakları büküldü ve sanki onu tapılacak kadar saf bir çocuk olarak görüyormuş gibi burnunun ucuyla ona baktı. "Adanın tanrıların uyuduğu yerin üzerinde olduğu konusunda haklısın. Ancak tanrılar Magyki'yi kutsamadı. Magyki'ler gücü çaldıkları için böyle yeteneklere sahipler."

Vera'nın gözleri irileşti ve öne doğru eğilmek için hamle yaptı ama prensin gözleri boynunun altına kayınca vazgeçti. "Tanrıların gücünü nasıl çaldılar? Ve neden?"

"Hadi ama Veralie, böyle bir şey için ne gibi bir neden olabilir ki?" *Cık cık etti*. "Açgözlülük."

"Ama... nasıl?"

"Tarihe göre, tanrılar adada güçlerinden bir kalıntı bırakmışlar - bir tür kalıntı. Nasıl ve neden olduğu hiçbir zaman açıklığa kavuşmadı. Elbette adanın yerlileri olan Magyki'ler onu korumak için yemin ettiler. Ama yalan söylediler." Şarabından yavaş ve ölçülü bir yudum aldı.

"Deneyler yapmaya başladılar ve özünü boşaltabildiklerini ve bedenlerine asla sahip olmamaları gereken bir güç aşılayabildiklerini keşfettiler. Bu onlara güç, hız, yüksek duyular ve uzun ömür verdi. Bir Magyki'nin ortalama ömrü 200 yıl civarındadır."

Vera başını geriye eğdi; yemek unutulmuştu. Aklı hemen yeşil gözlü takipçisine gitti. Kendisinden çok da yaşlı görünmüyordu ama ömrü bir insanınkinin en az iki katıysa, kaç yaşında olduğunu kim bilebilirdi ki? İstemeden aklına gelen bir sonraki düşünceyle kaskatı kesildi.

"Veralie?" Prens Eithan ona bakıyordu, endişesi yüzüne kazınmıştı.
yüz.

"Fark ettim ki, eğer yaşam sürem daha uzunsa, ben
yaşım konusunda tamamen yanılıyor olabilirim." Acı tadı görmezden gelerek alt dudağını çiğnedi.

"Elric ona gönderildiğimde beş yaşlarında olduğuma inanıyordu. Ama ya gerçekte olduğumdan daha genç görünüyorsam?" Ellerini eteğinin içine sokarak kucağına baktı. Kendisi hakkında ne kadar az şey bildiğini sözlü olarak kabul etmek midesinde boş bir his bıraktı.

"Fiziksel olarak bir Matherin'den daha yavaş yaşlanacaksınız ama yaşınız doğru."

Aniden başını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?" Geç de olsa, ona saygılı bir şekilde hitap etmeden ondan bir cevap talep ettiğini fark etti. Adam gözlerini kıstı ama hafif bir duraksamadan sonra cevap verdi.

"Çünkü seni buraya kaçıran Magyki bana söyledi." Sırıttı; ses tonu sinir bozucu derecede kibirliydi. Bilgiyi ağzından kaçırıyor, bir kancayla sallandırıyor ve kızın onu kavramaya çalıştığını görmekten zevk alıyordu.

Gözleri, umutsuzca dökülmek isteyen dökülmemiş yaşlarla yandı. Onun cehaletinden yararlanıyor ve bilgiyle alay ediyordu.

En kötüsü de adamın doğruyu söyleyip söylemediğini bilmesinin mümkün olmamasıydı.

Sertçe yutkundu ve uzaklara, pencerelere doğru baktı. İçsel olarak kontrolü ele geçirmeye çalışırken hamile bir duraklama oldu.

Daha da büyük bir çukur kazma riskini göze alan Vera, "Majesteleri, bir dakika özgürce konuşabilir miyim?" diye sordu. Gözlerini dışarıdaki manzaradan ayırmadı.

Adam hemen cevap vermedi ve kız, adamın onu ölçüp biçtiği hissine kapıldı. "Buna izin vereceğim."

Kendini dönmeye ve onunla göz teması kurmaya zorladı. Gözleri eğlenceyle parlıyordu, belli ki ona soracağı aptalca soruyu merak ediyordu.

"Bana boş konuşmak yerine doğrudan konuya girmeyi tercih ettiğini söylemiştin ama ben hiç de konuya girdiğini hissetmiyorum. Size şunu söylememe izin verin, Elric'in vesayeti altına girmeden önceki hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Ailemi bile hatırlamıyorum. Dolayısıyla, eğer umudunuz bana bir şeyler bildiğimi itiraf ettirmekse, majesteleri, sizi hayal kırıklığına uğratacağımı söylemek zorundayım."

Prens'in yanıtı ona açıkça gülümsemek oldu ve bu gülümseme neredeyse oğlununki kadar güzeldi. Bu onu hazırlıksız yakaladı ve tepkisini ölçmek için kendini Prens Eithan'a bakarken buldu ama o da ona gülümsüyordu. Aleron'da neler oluyordu böyle?

"Biliyor musun Veralie, sarayda hiç deneyimi olmayan birine göre bu işte oldukça iyisin." Prens ona göz kırptı, "Sanırım doğal yeteneğiniz için soyunuza teşekkür edebiliriz."

Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Demek istediği-

"Ailemin kim olduğunu biliyor musun?" Sesi istediğinden daha tiz çıkmıştı ama cevap vermedi. Bunun yerine arkasına yaslanıp babasına doğru bakmayı tercih etti.

Onun bakışlarını takip etti ve imparator "Ben her şeyi biliyorum" dediğinde dünyanın altından kaydığını hissetti.

Bölüm 13

JAREN

Jaren o lanet *zhu*'yla karşılaştığından beri üçüncü kez kendini şok olmuş bir halde bulmuştu. Kapıdaki her kimse içeri girmeden önce bacaklarını zorlukla hareket ettirebilmiş ve kendini pencereden dışarı atabilmişti.

Pencerenin yanındaki dış duvara yaslanarak durdu ve bir adamın zaman kaybı ve çatallarla ilgili bir şeyler hakkında gevezelik etmesini dinledi. Bir an sessizlik oldu, ardından ayak sesleri ve bir kapının kapanma sesini duydu.

Sessiz kalacağına güvenmediğinden, o ve tanımadığı adam onu aramak için gelmeye fırsat bulamadan kaçtı. Ama fazla uzağa gidemedi. Fiziksel olarak gidemezdi. İçgüdüleri onu korumasını istiyordu ve bir aptal gibi buna karşı koyamadı.

O *sadece* bir Magyki dişisi değildi. Tanrım, belki de hayatı boyunca Bhasura'ya adımını bile atmamıştı ve belli ki hâlâ kilitliydi. O olabilir

tamamen etkilenmemiş. Muhtemelen geriye kalan tek kişi. Onun kanı lekeyi çözmenin ve halklarına yardım etmenin anahtarı olabilirdi. Elbette bunun bir garantisi yoktu ama Jaren onu kaybetme riskini göze alamazdı.

Bu barbar toprak parçasına ayak bastığından beri başına gelen her şey onu ona doğru itmişti. Gözcülük, Midpath'e dürtülme, prensle karşılaşması ve *onun* tarafından saldırıya uğraması. Her şey kaderden başka bir şey olarak kabul edilemeyecek kadar mükemmeldi. Özellikle de kayıp hançerini düşünürsek. Bunun bir tesadüf olmasına imkân yoktu.

Ya olağanüstü bir yalancıydı ya da hançeri cephanelikte bulduğu konusunda doğruyu söylüyordu. Ne kadar kolay telaşlandığı göz önüne alındığında, Jaren'ın içgüdüleri ona ikincisi olduğunu söylüyordu. Sanki kader hançeri ayaklarının dibine düşürmüştü de yıllar sonra eşini çalmak isteyecek ve Jaren'in onu takip edip tam da bu ana gelmelerini sağlayacaktı.

Kendini kurtaramadığı o sinir bozucu ? Bir anlamı vardı.
Önemli biri olmalıydı.

Bu yüzden, onun vereceğini bildiği mücadeleye kendini hazırlayarak, daha büyük bir çanta ve malzeme almak için kendini şehrin sokaklarının sefil karmaşasına geri dönmeye zorladı. İki kişilik yiyeceğe, fazladan bir mataraya ve muhtemelen her ihtimale karşı aylık kanaması için fazladan malzemeye ihtiyacı olacaktı.

Tek başına, genellikle fazla bir şey taşımazdı. Yerde uyumak onu rahatsız etmiyordu ve yol boyunca yiyecek bulmak kolaydı. Ama bu sefer yalnız seyahat etmeyecekti ve kız yanında olduktan sonra, avlanma da dahil olmak üzere herhangi bir gecikmeyi göze alamazdı.

Onun Matherin sınırları içindeki rolünü bilmiyordu ama son zamanlarda *chinbi srol* ve onun neşeli muhafız grubuyla yaptığı seyahatlere bakılırsa, onlar için önemsiz biri değildi. Birinin onun kaybolduğunu fark edip alarm vermesinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Her şeyi halletmek birkaç saatini almıştı. Temel ihtiyaç malzemeleri ve yiyecek satın almanın yanı sıra, son dakikada fazladan birkaç çift kıyafet almaya karar vermişti. Parasının büyük bir kısmını almıştı. Eastshore'da son bir kez daha stok yapacak kadar parası ancak kalmıştı.

Jaren ihtiyacı olan her şeyi aldıktan sonra, iki biniciyi taşıyabilecek bir bineğin bulunduğu uygun bir ahırın yerini tespit etti ve şehirden çıkış için en iyi yolu planladı. Her kapıda muhafızlar vardı, bu yüzden hiçbir yol zor olmayacaktı ve bu onu geriyordu. Bu işin ters gidebileceği pek çok yol vardı.

En kestirme yol onu bayıltıp zapt etmek ve kıçını atın üzerine atmak olsa da, şehrin içinden bu şekilde geçemeyeceği açıktı. Kim olursa olsun, birilerinin böyle bir manzarayı fark edip rapor etmesi kaçınılmazdı.

Bir şekilde onu kendisiyle gönüllü olarak gitmeye ikna etmesi gerekecekti ve açıkçası onu nasıl ikna edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona güvenmek için hiçbir nedeni yoktu ve buna istemeyerek saygı duysa da -kalbine bir bıçak saplamakla tehdit etmişti- bu oldukça rahatsız edici olacaktı.

Ondan birkaç yaş daha genç olamazdı, bu da temelde insanlar tarafından yetiştirildiği anlamına geliyordu. En azından onlardan biri olmadığını biliyordu ama başka pek bir şey bilmediğini de açıkça belirtmişti. Tanrım, onların ana dilini bile konuşamıyordu. Ona bilgi vererek ilgisini çekip gitmesini sağlayabileceğini ummak zorundaydı.

Jaren'ın onu, kendisine güvenip gidecek kadar riske kadar baştan çıkarması gerekiyordu. Bu fikir tüm vücudunu gerginleştirmişti. İnsanlarla bağlantı kurma yeteneğiyle tanınmıyordu. Tam tersi. Jaeros onun dağarcığına iletişim becerileri aşılamaya çalışmıştı ama o bunu hiç umursamamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

∞∞∞∞∞

Sonunda eğitim alanına geri dönüp pencereden içeri baktığında akşamın geç saatleriydi. Oda boştu. Diğer odaya da bir göz attı ve onun da boş olduğunu gördü.

Sikeyim.

Yeniden odaklanmak için birkaç derin nefes aldı. Her şey yoluna girecekti. Eninde sonunda geri dönecekti ve dönmese bile onu tekrar izleyebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Kokusu neredeyse tüm duyularına işlemişti.

Kilitlenmemiş pencereden geri kaydı -daha sonra yüzüne vuracağından emin olduğu bir aptallıktı bu- ve daha önce hançerlerini çıkardığını gördüğü sandığın yanına gitti.

Onları özenle içine yerleştirdiği belliydi ve göğsü onaylayarak mırıldandı. Bıçakları onun en paha biçilmez eşyalarıydı ve başka birinin onları hazine olarak gördüğünü bilmek onu son derece memnun ediyordu.

Elleri titriyordu ve basit, deri bir kılıfın içinde güvenle saklanmış olanı eline aldığında kalbi boğazına kaçmış gibi hissetti. Jaren onu kaybettiği geceden beri görmemişti.

Ona dokunmak en kötü kâbusunu yeniden yaşamak gibiydi ve o gece onu boğan yoğun korkunun tadını hâlâ alabildiğine yemin etti. Sadece bir çocuktu ama başarısızlığı, kimsenin nasıl düzelteceğini bilmediği olayların domino etkisini tetiklemişti. Leke, artan huzursuzluk, ölüm, hepsi en iyi arkadaşının hayatını kurtaramamasından kaynaklanıyordu.

Kılıfı kemerine takarken, henüz onu çıkarmaya cesaret edemiyordu. Çıkarırsa duygularına güvenemeyeceğini biliyordu ve kafasını rahat tutması gerekiyordu. Yıllar boyunca ona iyi hizmet etmiş olan diğerini aldı ve diğer tarafına yerleştirdi. Onların ağırlığını iki yanında hissetmek gerçeküstü bir duyguydu.

Odasından çıktı ve binayı dolaştı. Eğer, hayır, ne zaman dönerse
-Onunla dışarıda yüzleşmesi gerekiyordu. Jaren gerçekten de onu ikna edebileceğini umuyordu ama bunu yapamama ihtimaline karşı, onu zapt edebilmek için özgürlüğe ihtiyacı vardı, çünkü kızın büyük bir mücadele vereceği kesindi.

Ama kanı işe yaramaz olsa bile, küçük yıldız halkıyla birlikte olmayı hak ediyordu. Nereden geldiğini öğrenmeyi ve kimliğini saklamak zorunda kalmamayı hak ediyordu. Henüz anlamıyor olabilirdi ama bunu yapmak için onu zorla götürmek zorunda kalsa bile anlamasını sağlayacaktı.

VERA

"Neredeyse yirmi yıl önce, Bhasura büyük bir sivil huzursuzlukla sarsıldı. Vatandaşlar Kral Vesstan ve Kraliçe Vaneara'nın yönetim şeklinden memnun değildi ve bir isyan çıktı. İktidardakileri gasp etmeye çalıştılar ve her iki tarafta da büyük kan dökülmesiyle sonuçlandı.

"Görüyorsunuz, isyancılar sadece kral ve kraliçenin değil, onları destekleyen tüm soyluların iktidardan gitmesini istiyorlardı. Kraliçe soğukkanlılıkla öldürüldü ve tüm aileler yok edildi. Erkekler, kadınlar ve çocuklar. Hiç merhamet göstermediler."

Vera şaşkın şaşkın oturuyordu. Yemeği bitirdikten sonra ona sağ taraftaki bir kapıdan geçerek o güne kadar gördüğü en büyük ocağın önündeki oturma alanına geçmesini gösterdiler. Daha önce hiçbir şey için o ateş kadar minnettar olmamıştı çünkü imparator "ailenizin kim olduğunu biliyorum" açıklamasını yaptıktan sonra kendini buz gibi soğuk hissetmişti.

Prens onun karşısında uzanmış, bir bileğini dizinin üzerine çaprazlamış, anlattığı hikâyeyle tamamen rahatlamıştı. Prens Eithan onun solunda oturuyor, öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koymuş, onu dinlerken izliyordu. Prens'in kesintisiz ilgisi ilk başta onu rahatsız etse de, kısa sürede imparatorun anlattıklarına kendini o kadar kaptırdı ki, neredeyse prensin orada olduğunu bile unutacaktı.

"Ebeveynleriniz en yüksek soylu ailelerden ikisinde doğmuşlardı ve bu nedenle isyanın hedefindeydiler. Seni buraya onlar gönderdi. Hayatta kalacağın umuduyla seni adadan kaçırmaları için bir grup sadık kişiye para ödediler. Sen Veralie Palacia olarak doğdun."

Bu sefer gözyaşlarını durduramadı. Yanaklarında sıcak izler bırakarak süzüldüler. Palacia. Terk edilmemiş ya da atılmamıştı. Bir adı, bir ailesi vardı. Onu kurtarmak için her şeyi yapabilecek kadar seven bir ailesi.

Yıllar boyunca kendine pek çok kez bunun önemli olmadığını söylemişti. Geçmişinin önemli olmadığını. Ama sadece kendine yalan söylüyordu. Önemi vardı ve asla kabul etmek istemediği bir yara iyileşmeye başlamıştı.

Bir el kendi elinin etrafında kıvrıldı ve düşüncelerinden sıyrılarak sıçradı. Gözleri kolu sahibine doğru takip ederek Prens Eithan'ı buldu. Adam konuşmadı, sadece usulca gülümsedi ve parmaklarını birleştirdi.

Bir zayıflık anında, bunun ne kadar uygunsuz olduğu ya da adamın amacının ne olabileceği konusunda endişelenmemeye karar verdi. Sadece parmaklarını onunkilere doladı ve bu jestin verdiği basit rahatlığın tadını çıkardı.

"Yani..." sesi çatallaştı ve yutkunup tekrar denemek zorunda kaldı. "Yani, adadan kaçırıldım. Ama sen bunu bildiğine göre, yakalandığımızı varsayabilirim."

İmparatorun dikkati birleşmiş ellerindeydi. "Her zaman gözcülerim vardı ama isyan sırasında onları ikiye katladım. Onların savaşıp savaşmadığını bilmiyordum.

kıyılarıma geleceğini biliyordum. Evet, adamlarım sizi taşıyan gemiyi keşfetti. Gemideki Magyki'ler benimle tek bir görüşme hayatlarını feda etmeye hazırdı." Sırıttı.

"Bana kim olduğunuzu ve sizi neden getirdiklerini anlattılar. Sana sığınak vermem için yalvardılar. Bhasura hakkında değerli bilgiler karşılığında ben de kabul ettim. Kişisel şifacıma görünüşünü değiştirttim ve seni kimsenin seni bulmayı beklemeyeceği bir yere koruma olarak gönderdim."

Prensin elini tuttuğunu fark eden Vera parmaklarını zorla gevşetti. Başı dönmeye başlamıştı. *İmparator* onu kurtarmış mıydı?

"Neden?" Bunu sormak aptalca bir şeydi ama bilmek zorundaydı. "Yani, bilgi için takas yapmanı anlıyorum ama sonrasında beni herhangi bir yere atabilirdin. Neden beni Elric'in yanına yerleştirdin? Neden bir yetimhaneye değil?"

Çünkü o öyle yapmıştı. Onu sadece topraklarına kabul etmekle kalmamış, keşfedilmemesi için saklanmasını ve saraya yakın bir yerde yetiştirilmesini sağlamıştı.

"Ben fedakâr değilim Veralie, eylemlerim için her zaman bir nedenim vardır. Kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yerde olmanı ve korunmanı istedim. Silah Ustam yeterince güvendiğim birkaç kişiden biriydi." Prensin parmaklarını bırakmadan önce gerildi ve iki elini de bacaklarının altına sıkıştırdı. Sanki bir böcek sürüsü onu ele geçirmiş gibi gergin hissediyordu. vücudunun üzerinde. İşte bu, neden burada olduğunu öğrendiği andı. "Sen soylu bir Magyki'sin, Veralie. Ailenin güçlü bağları vardı Kral Vesstan, ve o hala yaşıyor. Siz geldikten kısa bir süre sonra Kral Vesstan ve destekçileri isyanı bastırdı. Bildiğim kadarıyla o zamandan beri barış içindeler. Bizim dışımızda."

Başını salladı. Herkes Aleron ve Bhasura'nın ticareti yıllar önce bıraktıklarını ve nadiren iletişim kurduklarını biliyordu. Kendi kendilerine düşman olmuşlardı. Ama bunun kendisiyle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamamıştı. Kendi adına konuşması için onu geri göndermeyi mi umuyordu? Bundan oldukça şüpheliydi.

"Babanızın Kral Vesstan'ın kuzeni olduğunu da eklemeliyim, bu da sizi onlar için son derece değerli bir kadın yapıyor."

Boğuldu. "Krallarıyla akraba mıyım?"

İmparator aniden ayağa kalktı ve sırtı ona dönük bir şekilde ocağa yaklaştı. Konuyu tamamen değiştirerek, "Sudron ile olan ticaret ittifakımızdan çok şey kazandık ama Bhasura ile ticaret sona erdiğinde çok şey kaybettik. Seleflerim Magyki'nin çok açgözlü, çok talepkâr olduğuna inanıyordu. Tanrılardan güç çaldıkları için içerlediler ve Tanrılar gibi davrandılar.

kendi halkımızın çok üstündeydik." Kollarını arkasında kavuşturmuş, gözlerini alevlere dikmişti.

"Ama ben onların duygularını paylaşmıyorum. Bhasura'nın şu anki halkı atalarının seçimleri için suçlanamaz. Bunu onlar istemedi." Sonunda dönüp doğrudan ona baktı.

"Barış istiyorum, Veralie. Adil ticaret ve iletişim istiyorum. Ve inanıyorum ki Kral Vesstan da bunu istiyor. Adalarında nüfus giderek artıyor ve daha fazla toprağa ihtiyaçları var. Şu anda benim yönettiğim topraklar. Doğru adımlarla onlarla bir ittifak kurabileceğimize ve her ikisinin de bundan fayda sağlayacağına inanıyorum."

Adamın gözleri kızın üzerine dikilmişti ve kız, adamın saf kıçından nasıl bir rol beklediğinden emin olamayarak huzursuzca kıpırdandı.

"Bhasura ile yapabileceğimiz en güçlü ittifak evlilik yoluyla bir ittifak olacaktır" diyen Prens Eithan'dı.

Başını salladı. Bu çok mantıklıydı. İki ülkeyi kalıcı olarak birbirine bağlayacak, hatta belki bir gün birlikte barış içinde yaşamalarını sağlayacaktı. Prens uzanıp elini bacaklarının altına sakladığı yerden çıkardığında hâlâ başını sallıyordu.

"Kral Vesstan'ın yaşayan çocuğu yok ve yeniden evlenmedi. Geriye sen kalıyorsun, Veralie. Sen onun yaşayan tek akrabasısın. Seninle iki halk arasında bir köprü kurabiliriz. Aramızdaki bir evlilik her şeyi değiştirebilir."

Bölüm 14

VERA

Hareket etmedi. Prens Eithan'a bakarken gözlerini nasıl kırpacağını hatırladığından emin değildi, onun sözleri zihninde tekrarlanıyordu.

Elini nazikçe sıktığında başını sallamaya başladı, ağzından yumuşak, kırık kıkırdamalar çıkıyordu. Aklını kaçırmış olmalıydı. Tek açıklaması buydu. O sadece deliydi.

"Veralie, neler başarabileceğimizi, neler yaratabileceğimizi hayal et." Ona gülümsedi, genellikle kızarmasına neden olan o güzel gülümseme, ama şimdi midesinde oluşan bulantı sarmalını daha da kötüleştirdi.

"Bunu biliyor muydun? Seyahat ettiğimiz süre boyunca biliyor muydun?" Sesi boğuk ve suçlayıcı çıkmıştı. Tanıştığı herkes onun hakkında bir şeyler biliyor ve yalan mı söylüyordu?

Yüzü kızarmış bir ifadeyle geri çekildi. "Babamın bir Magyki gelin almam konusundaki niyetini biliyordum, evet. Hayatım boyunca böyle olacağını biliyordum.

ve bundan onur duyuyorum. Ama hayır, bugüne kadar bunun
sen."

Paniğin tırmanışa geçtiğini hissedebiliyordu. "Anlamıyorum. Madem amacınız buydu, neden beni burada, sarayda tutup söylemediniz?"

"Çünkü buradaki soylular güvenilir değil," dedi Prens Eithan, aynı anda İmparator da "Fikrimi değiştirirsem diye," diye cevap verdi.

Babasına bir bakış fırlattı ve Vera başparmağının bileğinin üst kısmını okşadığını hissetti. Bu onun gerçek hayatı olamazdı. Kim olduğunu daha yeni öğrenmişti ve şimdi de onu Veliaht Prens'le evlendirmek amacıyla bir yere kapatıldığı bilgisini kabullenmesini bekliyorlardı. Onu çok az tanıyordu!

Sandalyesinden sıçrayarak elini kurtardı. "Gitmek istiyorum."

Prens Eithan onun yanında durmuş, elini tekrar tutmaya çalışıyordu ama o geri adım attı. Cezayı hak edecek kadar saygısızlık yapıyordu ama kendini durduramıyordu. Odadan hemen çıkmazsa hasta olacaktı.

İmparator ocaktan ayrılmamıştı ama sesi kararlıydı: "Oturun, daha konuşacak çok şeyimiz var."

Prens, yatıştırmaya çalıştığı korkmuş bir hayvanmış gibi ellerini uzattı, "Lütfen Veralie. Her türlü sorunuzu yanıtlayacağıma söz veriyorum."

Tanrım, bu isim! Neden bu ismi tekrarlayıp duruyorlardı? Paniği yüzeye çıktıkça göğsü inip kalkmaya başladı. Ellerini göğsüne bastırarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

"Majesteleri, lütfen biraz temiz havaya ihtiyacım var yoksa bu elbisenin her yerine kusacağım."

İmparator onun isteğini reddetmeye hazır görünüyordu, ama Prens öne çıktı ve nazikçe dirseğinden tutarak kapıya doğru çevirdi.

"Özür dilerim, bunun ne kadar bunaltıcı olduğunu tahmin edebiliyorum. Benim tüm bunları bilerek büyüdüğümü ve senin tüm bunları bir gecede yaşadığını göz önünde bulundurmalıydım."

Belinden büküldü ve prens küçük bir selam verip onu yemek alanından ana kapıya doğru götürmeden önce babasıyla birbirlerine bakarak bir süre sessizce iletişim kurdular.

Kapıdan içeri adımını atan Vera, Prens Eithan'a Midpath'te eşlik eden adamlardan biri olarak tanıdığı bir muhafızla birlikte Trey'in hâlâ beklediğini görünce şok oldu. Coleman olabilir mi?

Görünüşe göre prens kendi adamlarından başka kimseye onları koruması için güvenmiyordu. Onunla gerçekten evlenmek istiyorsa bunun mantıklı olduğunu düşündü. Trey'in tüm bunlardan haberi olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı ve bu sadece boğazına daha fazla safra yükselmesine neden oldu.

Tek yapmak istediği saraydan koşarak çıkmaktı ama prens ona kolunu uzatıyor ve endişeyle bakıyordu. Bu yüzden endişesini bastırarak elini prensin uzattığı koluna doladı ve kendisini koridorda yürütmesine izin verdi. Trey ve Maybe-Coleman da onları takip etti, onları yalnız bırakacak kadar uzağa.

"Sul-Babam ani ve zorba olabilir ama onurlu niyetleri vardır. Geleneksel düşünce tarzına kapılacak biri değil ama Aleron'un iyiliğini düşünüyor. Tüm hükümdarlığı boyunca bir ittifak arayışında oldu ama Bhasura'ya giden elçilerimiz asla geri dönmedi." İç çekerek onu kendine yaklaştırdı.

"Bu gece senin onayını beklediğini biliyorum ama ben beklemiyorum. Yine de bunu düşünmeni umuyorum, Veralie. Bu sadece bizimle ilgili değil. Bu iki toprak ve binlerce insanla ilgili. Ama aynı zamanda, bencilce, hayatımızın geri kalanında bana kızacak bir eş de istemiyorum."

Öyle içten ve inanarak konuşmuştu ki, kız kendini rahatlamış hissetti, sadece tehdit edici mide bulantısını bastıracak kadar. İmparatorun onu evlendirmek konusunda hiçbir tereddüdü yoktu ve bunu yapacağından da hiç şüphesi yoktu ama en azından oğlu onun fikirlerini önemsiyor gibiydi. Bu yüzden, sanki başka seçeneği varmış gibi başını salladı.

Sonunda dışarıya adım attıklarında, adam onun kolunu bıraktı. Gecenin soğuğuyla birlikte onun sıcaklığından bir anda yoksun kalmak onu titretti. Bunu memnuniyetle karşıladı ve hâlâ göğsüne yapışan panik kalıntılarını yatıştırmasına izin verdi.

"Benim dönmem gerekiyor ama Gibson size odanıza kadar eşlik edecek." Gibson'ın Trey'i işaret ettiğini görene kadar bir an için kafası karışmıştı. Ne arkadaşmış ama. Soyadını tamamen unutmuştu.

Ellerini kaldırdı, "Hayır, sorun değil majesteleri. Dönüş yolunu biliyorum. Eminim Trey'in sizin için ilgilenmesi gereken daha önemli meseleler vardır." Söz konusu muhafız ona gözlerini devirdi.

"Senin güvenliğini sağlamaktan daha önemli bir şey yok, Veralie. Ve lütfen bana Eithan de." Gülümsedi, onun elini tuttu ve bir

parmak eklemlerine tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Trey'in gözlerinin parlayışından, kızın kırmızının on tonuna bürünmüş olması gerektiğini anladı. Yine. Ama onun gülümsemesine kendi titrek gülümsemesiyle karşılık vermeyi başardı. "Bir şartla."

Dudakları yana doğru kıvrıldı ve elini bırakmadan önce parmaklarını hafifçe sıktı. "Adını söyle."

"Sana Eithan diyeceğim," dedi ve gözleri parladı, "eğer bana Vera demeye devam edersen."

"Ama doğum adın çok güzel."

"Vera'yı tercih ederim, *majesteleri*." Kadın kirpiklerini kırpıştırdı ve adam gülerek geri çekildi.

"Pekâlâ." Başını Trey'e doğru eğerek, "Ona da bana verdiğin gibi cevap ver Gibson. Onun hayatı senin hayatından üstün."

Trey göğsünü yumruklayarak selam verdi ama Eithan, Belki-Coleman'la birlikte saraya geri dönmeden önce sadece onunla göz göze geldi.

∞∞∞∞

"Ee... Veralie ha?"

Gülen kahverengi gözlere hançer baktı. "Başlama bile."

Berrak gece havası zihnindeki kasırgayı yatıştırmak için harikalar yaratıyordu. Bu gece uyuma şansı olmadığını biliyordu ama arazide yürürken en azından biraz daha az boğulduğunu hissediyordu.

Trey'in uzun adımlarının ona yetişmesi sadece bir saniye sürdü ve onu solunda hissederek sordu: "Bana hizmet etmek ve beni korumak gibi saçma sapan bir emir aldığına göre, benimle açıkça konuşmana da izin var mı?"

Başını arkaya yatırıp gökyüzüne baktı ve sorusunu düşündü. "Sanırım öyle."

"Ve?"

Burnundan hızlı bir nefes çekti. "Ve Prens Eithan senin uzun zamandır kayıp olan bir soylu olduğunu söyledi ve onu koruduğumuz gibi seni de korumamızı emretti." "Yalan söylemeyeceğim, bunu gerçekten çok tuhaf buluyorum."

Kadın cevap olarak sırıttı. "Yalnız değilsin. Ben de bunu gerçekten çok tuhaf buluyorum."

Trey'in onun nereden geldiğini hâlâ bilmemesinden dolayı rahatladığını mı yoksa üzüldüğünü mü hissettiğinden emin değildi. Eğer benimle evlen ve topraklarımızı birleştir fikrini hayata geçirirse, Trey'in bunu er ya da geç anlayacağını düşünüyordu.

"İster sıkıcı bir cephanelik görevlisi ol, ister süslü bir soylu hanımefendi, ben senin arkandayım." Kızın kendisine doğru attığı dirseği savuştururken kahkahası patladı.

"Sıkıcı değil! Kılıcını çekmek zorunda kalırsan bana teşekkür edeceksin, seni ahmak."

Adam bir adım daha yaklaştı ve o daha ne olduğunu anlamadan eğitim alanını geçiyorlardı. İmparator planında kararlıysa burada daha ne kadar yaşayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Bunu düşünmek bile çılgınca bir şeydi. Çok gerçeküstü görünüyordu. Sanki tüm bunlar, son zamanlarda işlediği suçlar yüzünden onu cezalandırmak için yaptıkları büyük bir şakaydı. O öksüz ve yetim bir kızdı, görünmez olduğu kadar da değiştirilebilirdi. Prenses değildi.

Vera etrafına bakındı, Elric'i sabah onunla antrenman yapmaya zorlamayı planlıyordu bile. Hâlâ ne kadar ağrıyor olursa olsun, bu ruhunda hissettiği hayal kırıklığını ve baskıyı hafifletmeye yardımcı olacaktı. Onu gördüğünde olası ikna edici argümanlarını gözden geçiriyordu.

Hareket.

Midpath'te gördüğü aynı ince hareketti. Gölgelerde hafif bir kıpırtı. Bakışlarını etrafta gezdirerek doğruldu ve Trey'in onu görmediğini hemen fark etti.

Sonunda onun yürümeyi bıraktığını fark ederek ona döndü ve sırtını gölgelere dayadı. Karanlığın değiştiğini gördüğünde sadece bir saniyeydi - sadece bir nefeslik bir an-.

Daha önce hiç hareket etmediği kadar hızlı bir şekilde Trey'e doğru hamle yaptı. Kolunu Trey'in vücudundan geçirip kılıcını kınından çıkarırken Trey'in gözleri şok içinde açıldı. Dönerek kılıcı, aniden birkaç metre önlerinde duran heybetli erkek bedenine doğrulttu.

Şimdi iki hançeri de elindeydi ve adeta ölümcül vaatler yağdırıyordu. Her iki elinde de birer tane olmak üzere Trey'e dik dik baktı ve kız onun kaslarının saldırmak için gerildiğini gördü. Trey'in silahsız bir adama, ona dostluğu tattırmış ve her zaman arkasını kollayacağına yemin etmiş bir adama saldırdığını düşününce içinde ilkel bir öfke kabardı.

Akşamın içinde bastırdığı tüm duyguları kullanarak vücudunu Trey'i tamamen engelleyecek şekilde ayarladı ve dişlerini hırlayarak gösterdi.

JAREN

Cephanelik olduğunu doğruladığı yapının kaba duvarına yaslanmıştı ki, boş eğitim alanının karşı ucunda iki figürün belirdiğini gördü. Gecenin ilerleyen saatleriydi ve yapının kenarı boyunca uzanan gölgelerin içine mükemmel bir şekilde sıkışmıştı.

İlk başta onu tanıyamadı. Parıldayan elbisesi ay ışığında göze çarpıyordu. Saçları toplanmış, zarif boynu ve sıcak teni ortaya çıkmıştı. Dar korsaj önden keskin bir şekilde kesiliyor ve zaten orada olduğunu bildiği dolgun göğüsleri ortaya çıkarıyordu.

Kız yaklaştıkça, kollarının şeffaf kumaşı zorlayan kaslarını seçebiliyordu. Gerçekten de lanet olası bir yıldız gibiydi, aynı anda hem ruhani hem de vahşi.

Ona eşlik eden adam basit bir muhafızdı. Maskeler her zaman onları tam olarak değerlendirmeyi zorlaştırıyordu ama kendini tutuş şekli gençliğine işaret ediyordu.

Zavallı aptal yanındaki büyüleyici yaratığa bakıp duruyordu. Jaren alay etti. Sanki basit bir adam onun gibi bir *zhu*'ya layık olabilirmiş gibi. Ama onun dikkatinin dağılması şüphesiz Jaren'ın işine yarayacaktı.

Onun eğitim alanını incelemesini izledi ve gözleri sanki bir daha görmeyi beklemiyormuş gibi manzarayı ezberliyor gibiydi. Bu fikir planını daha da sağlamlaştırdı. Kız ortadan kaybolmadan önce harekete geçmeliydi. İkiz bıçaklarını kınından çıkardı ve ikisine de sahip olmanın verdiği ham duyguyla ürperdi.

Muhafızın varlığını fark etmesine fırsat vermeden Jaren hızına güvenerek hamle yaptı. Kolunu geri çekerek bıçağını adamın göğsüne saplayacak, sonra da çığlık atmaması için diğer elini kadının boğazına dayayacaktı. Akıcı ve hızlı olacaktı.

Kadın ilk hamleyi yaptığında adam ancak ileri atılmıştı. Ona çarpmamak için hızla geri çekilmek zorunda kaldı. Duyuları onun, vücudunun şu anda elinde tuttuğu bıçağa saplanmasını engelleyecek kadar hızlı hareket ettiğini zar zor görmüştü.

Muhafız hemen onun yanında duruyordu, gözleri komik bir şekilde büyümüştü. Jaren adama aklını başına toplama şansı verme riskini göze alamazdı, sorumluluğu *hemen* ortadan kaldırması gerekiyordu.

Bu düşünce daha yeni aklına gelmişti ki, kız bunu hissetmiş gibi göründü ve tamamen onun önüne geçti. Bir duruşa geçerek kılıcını kaldırdığında ay ışığında neredeyse parlıyordu ve boğazından vahşi bir ses yırtıldı.

Tereddüt etti. Muhafızın yaşamasına izin veremezdi, onu saraya bu kadar yakın gördükten sonra olmazdı. Ama kadın bir hak iddia ediyordu. Önce onu aşması gerekecekti ve bu kesinlikle onu kendisiyle birlikte gitmeye ikna etmesine yardımcı olmayacaktı.

Siktir, siktir, siktir.

"Bir adım daha atarsan bunu kalbine saplarım." Sesi alçaldı ve öfkesinin gücüyle titreşti.

Yüzünde beliren sırıtışa engel olamadı ve bir hırıltı daha çıkardı. Onu hafife almaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Her kelimesinde ciddiydi ama derisinin altına gönderdiği heyecanı inkâr edemezdi. O kadar güzeldi ki.

"Denemeni görmek isterim, küçük yıldız." Kız küstüğünde sırıtışı daha da derinleşti. Kız onun bu sevimli ifadesini takdir etmemiş gibi görünüyordu, bu da onun bu ifadeyi kullanmaya devam etmesini sağladı.

"Kımıldama, Trey." Muhafız öne doğru eğilmiş, kızın etrafından dolaşmaya çalışıyordu ama kız onu dirsekleyerek geri püskürttü.

Başını ona çevirdi. "Kahretsin V-"

"*Kımıldama* dedim." Kelimeler bir kırbaç gibi şaklamıştı ve muhafızın onun kontrolü ele almasını beklemediği belliydi. Jaren'la onun arasında bir ileri bir geri bakıp duruyordu, tamamen şaşkındı. Belli ki birileri küçük arkadaşından sır saklıyordu.

Gözlerini ondan ayırmadan elini sıkıca kavradı: "Yeteneklerimin senden daha üstün olduğunu iddia edecek kadar kibirli değilim ama işini kolaylaştırmayacağımdan emin olabilirsin."

Sözcükler daha ağzından çıkmamıştı ki kadın ileri atılıp savurmaya başladı. Adam iki hançerini de havaya kaldırarak kadının saldırısını engelledi ama kadın sadece tekrar tekrar üzerine geldi ve onu acımasızca geri püskürttü.

O hesaba katılması gereken bir güçtü, öfkeli ruhuna seslenen ve teslim olmasını isteyen şiddetli bir fırtınaydı. Kokusu her tarafını sarmış, öfkesi darbelerinin gücü ve öfkeli gri gözlerinin parıltısıyla onu tüketmeye çalışıyordu.

Kadın döndü ve adam bir sonraki darbenin etkisine karşı kendini hazırladı. Ama kadın hareket ederken eteği bacaklarına dolandı ve momentumunu bozmaya yetti. Tökezleyerek Jaren'ın uzanmış kılıcına doğru ilerledi.

Bunun neredeyse ağır çekimde gerçekleştiğini gördü ve geri çekilmek için sadece bir saniyesi vardı. Onu tamamen ıskalamak için yeterli değildi ama hançerinin doğrudan kesmek yerine yan tarafını sıyırmasını sağladı.

Tıslayarak geri sıçradı ve kılıcını tekrar kaldırdı ama adam çoktan kılıçlarını indirmişti. Karşılaştıkları ilk iki seferde ona zarar vermeyi düşünmüş olabilirdi ama şimdi böyle bir hissi yoktu. Tam tersine.

Sanki her an hançerlerle kendisine saldırmasını bekliyormuş gibi gözleri hançerlere kaydı. "Ne için geldiysen onu aldın, sadece git." Ağır nefes alıyordu ve bir tarafı kanıyordu ama bir savaşçı gibi savunmasını korudu.

Yarasını kontrol etme içgüdüsüyle savaşarak kendini soğukkanlı davranmaya zorladı. Kızın derisini delen hançeri elinde çevirerek havaya kaldırdı. "Bundan emin misin?"

Acele etmesi gerekiyordu. Burada açıkta ne kadar uzun süre dururlarsa, birinin onu görüp alarm verme ihtimali o kadar artacaktı ki bu da büyük ihtimalle onun planıydı. Jaren onu zorlamak ve gitmesini sağlamak zorundaydı, böylece onları şehirden uzak ve güvenli bir yere götürebilecekti.

Sesi hissettiğinden daha kararlı çıkmıştı. "Eğer beni yenmeyi başaramazsan, küçük yıldız, onun boğazını keseceğim." Hançerini kızın yarasına doğrulttu. "Hayatı üzerine bahse girmeye hazır mısın?"

Kadın duruşunu ama adam onun gözlerindeki şüphe titreşimini gördü. Oradaydı ve bir anda yok oldu, ama yeterliydi.

"Hâlâ kazanma ve beni durduğum yerde öldürme şansın var. Küçük bir ihtimal ama yine de bir şans. Ancak kaybedersen, seni öldürmeyeceğim. *Onu* öldüreceğim." Kızın bu tehdit karşısında nasıl irkildiğini fark etmemişti.

"Ya da..." diye devam etti, "benimle gelmeyi isteyerek kabul edebilirsin ve yemin ederim onu öldürmeyeceğim. Seçim senin. Ama çabuk karar vermeni öneririm."

Bölüm 15

VERA

Benden istiyorsun?"

"Korkarım bunu öğrenmek için bana eşlik etmeniz gerekecek. Ama hayatım ve halkımız üzerine yemin ederim ki size hiçbir zarar gelmeyecek." Hançerlerini göğsünün önünde çaprazladı ve başını hafifçe eğdi.

Vera ağırlığını kaydırdı ve tepkisini görmek için Trey'e bakma dürtüsüyle savaştı. Bir yanı erkeğin tehlikeli olduğunu biliyordu, onu alt edebilecek bir yabancıyla *gitmenin* yapabileceği en aptalca şey olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

Ama diğer yanı, on beş yıldır sakladığı yanı yüzeye çıktı. Ya tüm sorularına cevap verebiliyorsa? Ne de olsa o Magyki'ydi. Ya kendisi hakkında daha fazla şey öğrenmek için tek şansı oysa?

Kadının sessizliğini üzerine hançerlerini daha da sıktı, sanki kadının hemen aynı fikirde olmaması onu sinirlendirmiş gibiydi. Yuvarlanmaya meyilliydi

gözleri. Ne olmasını bekliyordu ki?

Kılıcını bir santim indirerek, yan tarafından yayılan acıyla nefes aldı. "Gitmeyi kabul edersem onu *öldürmeyeceğini* söyledin ama ben de ona *zarar vermeyeceğine* yemin etmeni istiyorum."

Sözlerinin ima ettiği gerginliğin adamın vücudunu terk ettiğini neredeyse görebiliyordu. Cevap vermek için ağzını açtı ama Trey onun kolunu tuttu ve onun yerine derin bir uyarı sesi çıkardı, yeşil gözleri parladı.

"Ne düşünüyorsun? Kesinlikle hayır. Yemin ettim. Senin hayatın benimkinden üstün. Magyki pisliğinin toplayacağı bir ödül değilsin."

"Trey-"

"Senin hayatın benimkinden üstündür." Kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve diğer eliyle kılıcını parmaklarından çekmeye çalıştı.

Vera onu tutmaya devam etti ve reddetti. "Onu yenemezsin, bu yüzden her halükarda beni haklar. Tek fark senin yaşayıp yaşamayacağın. O yüzden kapa çeneni ve geri çekil."

"Yerinde olsam onun uyarısına kulak verirdim, *tha*." Magyki keskin köpek dişlerini göstererek sırıttı.

"Beni incitmekle ilgilenmiyor olman, benim de senin için aynı şeyleri hissettiğim anlamına gelmez, Yeşil Göz." Kadın, adamın gözlerinde en ufak bir mizah belirtisi gördü ve sonra onu susturdu.

"Sana zaten zarar verdi!" Trey ona tamamen delirmiş gibi bakıyordu ve belki de öyleydi.

Sonunda kılıcı tamamen indirdi ve arkadaşından bir adım uzaklaştı. Yanı acıyla zonkluyordu ve hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. "Bunu o yapmadı. Bu oldu çünkü imparator benden Onun için elbise giydirme oyunu oynuyorum ve kat kat giyinerek dövüşmeye alışık değilim," diye tersledi ve elbisesini işaret etti.

Trey'in gözleri kızın elini takip ettikten sonra Yeşil Gözler'e döndü ve her kelimesini küçümseme kapladı: "Bana ondan ne istediğini söyle."

"Böyle bir şey olmayacak." Hançerlerinden birini ona doğru doğrulttu, "Başkentten ayrılır ayrılmaz *ona* söyleyeceğim. Ama sabrım tükeniyor, bu yüzden acele etmeni öneririm küçük yıldız."

Ona baktı ve kendisine tekrar saldırmayı planlamadığı sonucuna vardıktan sonra kılıçlarını kınına soktu ve ona doğru uzun bir adım attı.

Vera Trey'e kılıcını uzattı ve sonra uzanıp boştaki elini kavradı. Magyki'nin ona kasıtlı olarak zarar vermeyeceğine gerçekten inanıyordu.

Çünkü zaten yeterince fırsatı vardı. Ona bir şey için ihtiyacı vardı. Ama ne söz verirse versin, arkadaşını dokunulmadan bırakacağına bir an bile inanmamıştı, hele de Trey onların ayrılmasından birkaç dakika sonra muhafızların geri kalanını alarma geçirebilecekken.

"Bir rahatsızlığım var."

Yeşil Gözler sadece kara bir kaş kaldırarak karşılık verdi.

"Trey bizimle geliyor." Adamın dudağının kıvrılmasını ve ellerinin silahlarına doğru seğirmesini izledi.

"*Pha*."

"Evet. Matherin'den çıkar çıkmaz bana ne istediğini söyleyeceğini söylemiştin. Sana geçici olarak hayatım pahasına güvenmeyi seçiyorum ama bu sana açıkça güvendiğim anlamına gelmiyor. İkimiz de biliyoruz ki onun zarar görmeden gitmesine izin vermeye niyetin yok."

İnkar etme zahmetine girmedi.

"Eğer istekli olmamı istiyorsan, Trey'in bana eşlik etmesine izin vereceksin. Aksi takdirde, bu elbisenin beni gösterdiği narin genç kız gibi çığlık atar ve çevredeki tüm muhafızları buraya koştururum."

"Dışarı çıktığımızda onu öldürmeyeceğimi kim söyleyebilir?"

"Sözünüzün değeri gerçekten bu kadar az mı? O zaman senin yanında kendi güvenliğimi sorgulamalı mıyım?" Vera ona dik baktı. Günlerdir ilk kez korku hissetmiyordu. Sadece saf bir inanç.

Erkeklerin ona ne yapacağını söylemesinden bıkmıştı. İmparator onu evlendirmek mi istiyordu? İyi o zaman. Bu fikirden ne kadar nefret etse de onun nedenini anlayabiliyordu. Ama Bhasura hakkındaki gerçeği öğrenene kadar piyon olarak kullanılmayı reddediyordu ve Magyki bunu ona söyleyecek mükemmel kişiydi. Onu kullandığını düşünüyordu, ama o da onu kullanacaktı.

Trey'in gözlerinde bir şey görmüş olmalıydı ki başıyla onayladı ve onu takip etmesini işaret etti. Dudaklarından mizahsız bir kahkaha kaçtı ve hem Trey'in hem de adamın ona bakmasına neden oldu.

"Ne? Bu mekanizmaya gireceğimi mi düşünüyorsun? Evet, hiç sanmıyorum. Bu ölüm tuzağını çıkardığım anda muhtemelen yan tarafımdaki kanama duracak."

Delici gözleri açıkta kalan göğüs dekoltesine kaydı ve neredeyse yeniden hırlayacaktı. Yüksek yeri seçerek onu görmezden geldi ve uzaklaşırken başını dik tuttu.

"Beni dinleyecek misin?" Trey hemen arkasındaydı ve vücudunu aralarına sokmuştu.

"Hayır. Eithan'*a bana* hesap vereceğine dair yemin ettin, tersi değil. Ben gidiyorum ve eğer hayatına değer veriyorsan, beni dinlemeni ve benimle gelmeni öneririm."

Cephaneliğin arka tarafına doğru ilerleyerek, "Elric içeride, ben de üzerimi değiştirmek için penceremden gizlice gireceğim," diye devam etti.

Trey'in gözleri cephaneliğe kaydı ve Trey onun ne düşündüğünü çoktan bildiği için dönüp yüzüne bir kıl payı mesafede durdu. "Eğer Elric'e haber vermeyi ve hayatını tehlikeye atmayı aklından bile geçirirsen seni kendim bıçaklarım." Adam olduğu yerde durdu ve kadın binanın etrafında dolanmaya devam ederken şaşkınlıkla ona baktı.

Vera kendini yukarı itmek için pencere pervazına tutunmuştu ki ellerin beline dolandığını hissetti. Dönmeye çalıştı ama eller onu yerinde tuttu, yarasından dikkatlice kaçındı. Yumuşak bir hareketle kaldırılmış ve yan tarafını çekiştirmeden açıklıktan kolayca geçecek şekilde konumlandırılmıştı.

Yere iner inmez, diğer taraftan kendisine bakan Yeşil Gözleri görmek için döndü.

"et." Ona doğru bir bakış fırlattı ve arkasını dönerek onu yalnız bırakmak için sırtını pencereye .

Ellerinin onu kavradığı yerde hâlâ yayılan hayali sıcaklığı görmezden gelen Vera, yatağının başucundaki lambaya doğru koşarak sürünen gölgeleri uzaklaştırdı.

Kapısının diğer tarafından gelen bir vurma sesi duyabiliyordu ve Elric'in cephanelikte çalıştığını biliyordu. Onun gittiğini fark ettiğinde ne kadar endişeleneceğini düşündükçe kalbi sızlıyordu. Bir not bırakmayı düşündü ama son olaylardan sonra onun imparatora koşmayacağına güvenmeyi kendine yediremedi.

Gözlerinin arkasındaki yanma hissiyle savaşarak göğsünden bir çift temiz kıyafet aldı ve ayağa kalktı. Sırtına uzanıp düğümlenmiş bağcıkları hissedene kadar bir sorunu olduğunu fark etmemişti.

"Tanrılar kahretsin."

Birkaç saniye içinde Yeşil Gözler odaya dalmış ve onu neredeyse yerinden sıçratmıştı. "Sorun nedir?"

Kızın yan tarafına bakıyordu ve muhtemelen kumaşa ne kadar kan sızdığına bakarak kaşlarını çattı. Ona zarar verecek kadar değildi ama eğer sarmazsa yakında baş dönmesine neden olacaktı.

"I-" Durakladı, "Bekle, Trey nerede?" Bekçiyi dışarıda başıboş bırakacağına inanacak kadar aptal değildi.

"Bilinçsiz."

"*Ne?!*" Fısıltıyla çığlık attı.

"O iyi olacak. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle?" Adamın gözlerindeki sabırsızlığı görebiliyordu. Hareket etmeye başlamazsa, muhtemelen onu omzunun üzerinden atacak ve bir kafir gibi koşarak dışarı çıkacaktı.

Başka tarafa baktı, etekleriyle oynuyordu. "Ben elbise giymem."

"Seni daha bugün iki elbise içinde gördüm."

"Evet, şey, diğeri giydiğim ilk elbiseydi ve bağcıkları gevşekti ve anlamlıydı." Dudağını ısırdı ve aşağılanmış bir halde ona baktı. Ama adam sinir bozucu bir erkek gibi ona bakmaya devam etti.

Vera ona ters ters baktı ve kaşlarını çatmasının boynuna yayılan kızarıklığı örtmesini umarak, "Bu aptal şeyi çıkaramıyorum," dedi.

Başını yana eğdi ve sanki yorumu onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi kaşlarını çatmadan önce gözlerinin karardığına yemin etti. "O zaman nasıl taktın?"

"Hapşırdım ve üzerimden kayıp gitti." Bir elini yan tarafına koydu, gözlerini sıkarak kapattı ve adam sessiz kalınca iç geçirdi. "Eli güçlü bir kadın tarafından güreştirildim."

"Hm."

"Lanet , Yeşil Göz, şu elbiseyi üzerimden çıkar."

Burun delikleri alevlendi ve çenesini sıkarak kaslarının gözle görülür şekilde gerilmesine neden oldu. Vücudunun geri kalanı ağzından çıkanlara ayak uydururken Vera ona bakakaldı. Dudaklarını yuvarladı ve etrafında döndü. Adamın bakışlarının sıcaklığını hissetti ve umutsuzca nefes alış verişini dengelemeye çalıştı.

O sessiz hareketiyle birdenbire Vera'tam arkasında durdu. Adam parmak uçlarını Vera'nın boynunun dibine dayadığında Vera bir ürpertiyle mücadele etti.

"Bunu tekrar giymeyi düşünmüyor musun?" Adamın nefesi kulağını gıdıklayarak teninde tüyler ürpertici bir iz bıraktı.

"Hayır-"

Kız daha fazla bir şey söyleyemeden, adamın parmakları aşağı indi ve elbisenin üst kısmını kavradı. Tek bir hareketle, eteklerine kadar ikiye ayırdı. Gövdesini aniden çekmesi dengesini kaybetmesine neden oldu ve geriye doğru göğsüne düştü, yan tarafını sarsarken tıslad ı.

Adamın elleri omuzlarına dolanarak onu sabitledi ve yüzünü ona dönmeden önce başparmaklarının çıplak tenini sıyırdığını hissettiğine yemin etti. Yere düşmesini engellemek için elbisenin önünü göğsüne doğru tutmak zorunda kaldı. Adamın gözleri ellerinin göğüslerinin üzerinde kıvrılıp kumaşı kavradığı yere kaydı ve ifadesi sertleşti, neredeyse çarpıntı halinde bir öfke yayılıyordu.

"O yara izi nasıl oldu?"

Bilinçsizce bir elini kaldırdı ve boğazının dibinde gezdirdi. Delici gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor ve tanıştıkları ilk günkü samimiyetle onun ruhunu soyuyordu. Gözbebekleri büyüyerek bakışlarını daha da karanlık hale getirdi ve içinde sıcak bir his kıvrılmaya başladı.

"Uzun zaman önce oldu." Tanrıya şükür, nabzı onu erken bir mezara sokmakla tehdit ederken bile sesi düzgün çıkıyordu.

Elleri aralarındaki mesafeyi kapatmak istercesine kıpırdadı ama bunun yerine çenesini sıkarak büyük bir adım geri attı.

"Gardiyanınız hakkındaki fikrimi değiştirmeden önce iki dakikanız var." Cevap beklemeden arkasını döndü ve birkaç saniye içinde odadan çıktı.

Harap olmuş elbisenin ayaklarının dibine yığılmasına izin verirken, ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını çok net bir şekilde fark etti.

JAREN

Muhafızın hâlâ onu bıraktığı yere yığılmış olduğunu iki kez kontrol eden Jaren, bastırdığı öfkenin göğsünde gürlemesine izin verdi. Yumruklarını sıkıp açarak yanan tenini soğutmak için nafile bir çabayla volta attı.

Tanrılar kahretsin Yeşil Göz, şu elbiseyi üzerimden çıkar.

Kahretsin, eğer sözleri sıfırlanıp doğrudan sikine gitmeseydi. Diz çökerek verdiği tepkiyi uzun zamandır altında bir kadın olmamasına bağlamak istedi ama kendine yalan söylemeye devam edemezdi. Sebep bu değildi ve bunu biliyordu.

Sadece o vardı. Bu sinir bozucu *zhu*'da onu çağıran ve kanını ısıtan bir şey vardı. Güzelliğin ötesinde bir şey.

Kızın boynundaki kızarıklığı görür görmez ona dokunmaktan kendini alamamıştı. Teni, elbisesinin bozulmamış beyazına karşı kusursuz bir kahverengiydi.

Ve lanet olsun, eğer fiziksel tepkisi onu patlamasına saniyeler kala getirmediyse, parmağını bile kıpırdatmadan onu sertleştirmediyse. Şimdi bile, onun yıldız ateşi kokusu duyularını tüketiyordu.

Jaren aşağıya bakıp kadının boğazının dibindeki ince yara izini fark etmeseydi ne yapabileceğinden emin değildi. Kendisinden başka birinin boğazına bıçak dayadığına dair açık kanıta odaklandı ve neredeyse kendini kaybediyordu.

Nasıl olduğunu, neden olduğunu ve *kim* tarafından yapıldığını bilmek istiyordu. Ama kadın neredeyse hiçbir şey söylememişti. Lanet kadın bir gizemdi. Çözmeyi çok istediği bir gizem.

Hafif bir sürtünme sesi dikkatini çekti ve döndüğünde onun yüzünü buruşturarak ve yanını tutarak pencereden içeri doğru sendelediğini gördü. Suçluluk duygusu öne doğru süzüldü ama onu geri itti. Yaralanmasının nedeni kendi inatçılığıydı.

Yüzü oldukça şiddetli bir fırçalamadan dolayı pembeleşmişti ve üzerinde onu Midpath'te ilk gördüğünde giydiğine neredeyse tıpatıp benzeyen bir kıyafet vardı.

Kollarını kavuşturarak onun yanına baktı, "Birkaç saat yolculuk edebilecek misin?"

"Evet." Omurgasını dikleştirdi ve tam başka bir şey söyleyecekti ki işe yaramaz gardiyanı gördü. Nabzını kontrol etmek için koşarak yanına gitti, yüz ifadesi dikkatle boştu.

"Ona zarar vermeyeceğine söz
vermiştin." "O iyi."

"Uyansa iyi olur."

"O bir yük ve bizi sadece yavaşlatacak."

"Evet, birini bayılttığınızda böyle şeyler olur." Saçlarını geriye taradı ve elini maskesinin üzerinde gezdirdi, kararsızlık

Sessiz bir sonuca varmış gibi görünmeden önce yüzünde bir ifade belirdi.

Jaren geri adım atmadı. "Birden fazla at bulacağımıza söz veremem."

"Bu sizin açınızdan kötü bir planlamaya benziyor. Seninle yalnız gitmeyeceğim. Sessizce olmaz. Şimdi onu kaldırmama yardım et."

Kapüşonunu yukarı çekerek gücünü topladı, cansız adamı diz çöktüğü yerden yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı. "Eğer görülürsek sorumluluğun dikkat çekecek, o yüzden tanrılara dua et de etrafta kimsenin dolaşmayacağı kadar geç olsun."

Onun ölümünü planladığını neredeyse garanti eden bir gülümseme yüzüne yayıldı ve adam sertleşti. Bir süre sonra ondan korkmayı bırakmıştı ve bir yanı memnun olsa da, bunun onu daha da büyük bir baş belasına dönüştüreceğine dair belirgin bir his vardı içinde.

∞∞∞∞∞

Tanrılar gerçekten de onları izliyor gibiydi. Gölgelerin arasından neredeyse hiç görünmeden sızmakla kalmadılar, ahırlara yaklaştıklarında muhafız Jaren'ın kucağında kıpırdanarak inlemeye başladı.

Yapının altına güvenli bir şekilde ulaştıkları anda, onu kabaca yere fırlattı. Kızgın gri gözler onu delip geçti ve o da omuz silkti.

"Tam kararlı. Görünüşe göre şansın yaver , küçük yıldız. Onları dışarı çıkardığımda hazır olması gerekiyor, yoksa kalacak."

Onlara sahte bir mahremiyet hissi vererek, iyi görünümlü iki kısrağı hazırlarken işitme duyusundan yararlandı. Onu arkadan bıçaklamak için saçma bir plan yapmadıklarından emin olmalıydı. Eğer kızın adı gibi başka bir şey duyarsa daha da iyi olacaktı.

"Çok üzgünüm, Trey."

"Hayır, özür dilerim. Ben dışarıdayken başına her şey gelebilirdi. İyi misin?"

"Ben iyi olacağım. Benim için endişelenme. Nasıl hissediyorsun?"

"Gençleşmiş."

Küçük bir kahkaha. "Sen bir aptalsın."

"İkimizden birinin, şu anda bu tanıma benden biraz daha fazla uyduğuna eminim."

Ağır bir duraklama. "Bunu yapmak zorundayım, Trey. Bunu senin hayatını kurtarmak için yaptım ama aynı zamanda utanmazca bencil olduğum için de yaptım. Cevaplar istiyorum."

"Anladım. Senin hayatın benimkinden üstün. Seninleyim." Hafif bir kıpırdanma, sanki yaklaşmış gibi...

Siktir et.

Jaren iki kısrağı açık gece havasına çıkarırken, "Hadi gidelim," dedi.

Yaklaştıklarında onlara ters ters baktı ve dizginleri küçük kısrağa vermeden önce muhafıza hoşnutsuzluğunu belli etti. Sonra başını geriye eğdi ve parmağını ona doğru kıvırdı.

"Benimle geliyorsun."

Ayaklarını sürüyerek muhafıza yaklaştı. "Hayır,

teşekkür ." "Ben sormadım."

Ağzını açtığında - şüphesiz bir başka anlamsız protestoyu dile getirmek için

-Sözünü kesti, "Sen. Sür. Benimle. Benimle."

Ve Tanrı aşkına, kız sert bir bakış fırlattığında Jaren'ın aptal kıçında bir adrenalin patlaması yaşanmadıysa ne olayım. Jaren'ın bakışı biraz çılgına dönmüş olabilirdi çünkü fikrini değiştirmeyeceği sonucuna varmış gibiydi.

Yenilgiyle homurdanan kadın, gözlerini abartılı bir şekilde devirerek kabul etti ve bu manzara, adamın içindeki yırtıcının onun üzerinde hâkimiyet kurmanın heyecanıyla mırıldanmasına neden oldu. Kız ona doğru tepinirken yüz ifadesini korumak başlı başına bir başarıydı.

İçgüdüsel olarak ata binmesine yardım etmek için uzandı ama cadaloz elini tokatladı ve kendini kısrağın üzerine attı. Kız ona arkasını döndü ama bu, kızın saklamaya çalıştığı irkilmeyi yakalamasını engellemedi. Hâlâ yaralıydı ve bunun onu ne kadar rahatsız ettiği can sıkıcıydı.

Dikkatli ve boş bakışlarını ona dikerek bir kaşını kaldırdı ve "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Kafama vurulan aşk darbesi zamanı ölçme yeteneğimi bozmadıysa, vardiya değişiminin bir saat içinde, muhtemelen yarım saat içinde gerçekleşeceğini tahmin ediyorum." Jaren, dikkatini Trey'e çevirdiğinde onun bakışlarının kaybolduğunu hissetti. Trey isteksizce konuştu, Jaren'a herhangi bir şekilde bilgi vermekten hoşnut olmadığı anlaşılıyordu.

"Amaç başkenti terk etmekse doğu kapısı en iyi seçenek çünkü geceleri homurtuları oraya yerleştiriyoruz."

Jaren öfkesini bastırdı ve duyduğunu belirtmek için başını salladı. Bilgi yararlıydı ama bu, bunun için minnettar hissetmek istediği anlamına gelmiyordu. Jaren'ın istediği olsaydı adamın göğsünde bir hançer ve cesedini çiğneyen bir canavar olurdu.

"Öne kay, küçük yıldız."

Gözleri kısılmıştı ama yine de itaat etti. Hızlı bir hamleyle kendini atın sırtından yukarı kaldırdı ve kadının vücudunu kendi vücuduyla birleştirdi. Kadının bedenine ne kadar mükemmel oturduğunu görünce göğsünün derinliklerinde saf, erkekçe bir memnuniyet gümbürdedi.

Adam neredeyse bir karış daha uzun olduğu için, kızın başı adamın çenesine tam olarak ulaşmıyordu. Eğer kız ona doğru yaslanırsa, keşif yapmasını ya da ata binmesini hiç engellemeden onu göğsüne yaslayabilirdi.

Onları ayırmak için öne doğru kaymaya çalıştı ama bu hareket sadece kıçını Jaren'ın neredeyse inlemesine neden olacak şekilde ona sürtmeyi başardı. Trey'in kaşlarını çattığını gören Jaren kendini kibirli bir gülümsemeden alıkoyamadı.

Adam ona doğru uzandı ve kadın kasıldı, arkasına baktı ve o gri gözleriyle onu yakaladı. Bu sadece bir an sürdü, sonra tekrar yüzünü ona döndü, ama bu adamın damarlarına ateş düşürmeye yetti.

Dizginleri gereğinden daha sıkı kavrayarak kara kısrağını taş döşeli sokağa yönlendirdi. Kız, bacaklarını ona karşı daha fazla hissetmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu. Az önce kafasında canlandırdığı görüntülerin yarısını bilse onu bıçaklayacağından emindi.

Bunun yerine, onun vücudunun sıcaklığını görmezden geldi ve Trey yanlarından ayrılmadan şehrin kenarına doğru daha hızlı ilerlemeleri için onları teşvik etti.

"İmparator Matheris gitmeyi tercih edenleri sıkı bir şekilde denetlemiyor. O daha çok kimin geldiğiyle ilgilenir." Jaren'a sivri bir bakış yöneltti. "Vardiya değişimi sırasında yaklaşırsak, üstünkörü bir bakıştan fazlasını göreceğimizden şüpheliyim. Ama sizi geri getirdiğimde kesinlikle fark edileceğiz, bu yüzden buna hazırlıklı olmalısınız."

Küçük bedeni geriye doğru sarsıldı ve Jaren içgüdüsel olarak bir kolunu hançere doğru savurdu. Ama sonra kızın neye baktığını fark etti. *Kime* baktığını.

"Maskeni çıkarmışsın!"

Trey ona gülümsedi, dişleri tenine karşı canlı bir beyazlıktaydı. Ve Jaren'ı kızdıracak şekilde dudaklarından kaygısız bir kahkaha döküldü.

"Biliyordum. Harika bir gülümsemen olduğunu biliyordum. Böyle bir yüzle muhafız birliğine katılmana izin vermelerine gerçekten şaşırdım."

"Nedenmiş o?" Jaren onun dikkatini tekrar üzerine çekme arzusuna yenik düşerek sordu. Kız başını kaldırıp ona baktı ve dudakları kıvrıldı.

"Bilmiyor muydunuz? Kadınların Matherin muhafızlarına katılmasına izin verilmiyor. Sebebin yetenek ve beceri eksikliği olmadığı açık olduğundan, bunun erkeksi görünmek gibi anlamsız bir gereklilikle ilgili olduğunu varsaydım."

Trey kaşlarını kaldırdı ve alaycı bir sesle, "Kadınsı göründüğümü mü söylüyorsun?" dedi.

"Kesinlikle çok güzelsin." Güldü ve bu ses Jaren'ın biraz daha yaklaşmasına neden olmadıysa kahretsin. Neyse ki Trey flört etmeye devam edemeden kapı uzakta belirdi. Hepsi alarma geçti.

"Hâlâ üniformanın içindesin, Trey. Ve güzel yüzün kimsenin dikkatini kılıcından uzaklaştırmayacak." Pelerinini çözerek ona doğru fırlattı. "Bu muhafızlar beni tanımayacak ve ben senden çok daha iyi uyum sağlayabilirim."

Trey mırıldanarak kabul etti ve pelerini bedeninin ve silahının üzerine attı. Ayakta olsaydı çok küçük olurdu ama at sırtında yeterince işe yarıyordu.

Dikkati hâlâ yanındaki adamda olan Jaren, kızın tüm vücudu kendisine doğru eğilene kadar onun hareketini fark etmedi. Kadının başının arkası adamın boynuna yaklaştığında Jaren keskin bir nefes aldı ve kadının kokusu boğazına doldu. Çenesini ileri geri hareket ettirerek donakaldı.

Siktir. Siktir. *Siktir*.

"Ne... yapıyorsun?" Sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

Onu görmezden geldi, vücudunun etrafından uzanarak pelerininin kenarlarından tuttu ve vücudunun çoğunu gizleyecek şekilde kendi etrafına çekti. Öylece kaldı, ona sarıldı, yüzünün yan tarafı kapıya kadar olan tüm yol boyunca onun boynuna yaslandı. Rüzgâr gevşek buklelerini oynattı ve vücudunun sıcaklığıyla karışan buklelerin tenine değmesi onu ateşledi.

Kendini çevrelerine odaklanmaya zorladı, Trey de aynısını yapıyordu. Ve sinir bozucu adamın hakkını teslim etmek zorundaydı, haklıydı. Kapıda duran muhafızlar yorgun ve yerlerine geçmeye hevesli görünüyorlardı. Gruba şöyle bir baktılar ama ilgi çekici bir şey göremeyince başlarını sallayıp sıkılmış bir halde başka tarafa baktılar.

Şehrin dış mahallelerinden geçerken Jaren göğsünden bir yükün kalktığını hissetti. Muhafızların yanından geçerlerken Trey'in bir şeyler yapmasını bekliyordu ama Jaren'a bu kadar yakın dururken şansının yok denecek kadar az olduğunu biliyor olmalıydı.

Manik sırıtışının yüzünü ele geçirmesini güçlükle engelledi. Sulian'dan *zhu*'yu başarıyla çalmıştı ve sadece bu bilgi bile neredeyse baş döndürücüydü.

Şimdi sadece Trey'in kazara düşeceği güzel bir uçuruma ihtiyacı vardı ve her şey planlandığı gibi gidecekti.

Bölüm 16

VERA

Memnundu. Stresi neredeyse tamamen yok olmuştu ve gözlerini kapatıp rahat, keyifli bir uykuya dalmak istiyordu.

Etrafında oluşturduğu koza gecenin soğuğunu kovdu ve daha rahat etmek için yer değiştirerek burnunun sıcak bir şeye sürtünmesine neden oldu. Topraksı bir koku duyularını okşadı ve bulanık anılar zihninin duvarlarına saldırdı.

Koku onu sakinleştirdi ve ona çocukluğunu, *öncesini* hatırlattı. Kahkahaları, kovalamacaları, gece yarısı yaramazlıklarını ve masum zevkleri. Neden bu kadar tanıdıktı? Burnunu sıcaklığa daha sıkı bastırarak kokunun etrafını sarmasına izin verdi.

Yanağını okşayan parmakların yumuşak fırçasını hissettiğinde eriyip gitti ve bu his karşısında mırıldandı. Parmaklar kulağının hemen arkasını okşamak için süzüldüğünde Vera'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendini ileri attı. Bir baş dönmesi dalgası içine çöktü ve yana doğru devrildi. Eğer güçlü olmasaydı

Kolları dizginleri iki yanında tutuyor olsaydı, yüzü attan aşağıya doğru düşerdi.

"Sakin ol, küçük yıldız. *Phrino mbi thothori*." Sen güvendesin.

Adam kadının belini hafifçe kavradı ve onu geri çekti. Tartışmak, karşı koymak, teslim olmaktan başka bir şey yapmak istedi ama bedeni itaat etmeyi reddetti. Nefes darlığı hissetti ve başı ölü bir ağırlık gibi adamın üzerine düşerek yana doğru yattı.

"Devam edecek durumda değil. Orman sınırına doğru gideceğiz ve yarasının boyutunu kontrol etmem için yeterince uzun süre duracağız." Adamın göğsündeki titreşimler her sözüyle birlikte kadının omurgasında gümbürdüyordu.

Trey'in sesi sağdan geldi ve eğer uzuvlarının herhangi bir fonksiyonu olsaydı, sıçrayabilirdi. Zihni o kadar bulanıktı ki, onun yanlarında olduğunu neredeyse tamamen unutmuştu. "Ben onunla ilgilenirim."

Etrafını saran beden kaskatı kesildi. "Onun hayatı senin hayatından üstün, değil mi?" "Evet," diye kesik kesik cevap geldi.

"O zaman geri çekilmeni ve iyi bir bekçi köpeği gibi takip etmeni öneririm, çünkü ikimizden sadece ben onun iyileşmesine yardım edebilirim, Matherin."

Matherin'i bir isimden çok kaba bir hakaret gibi gösterme yeteneğini takdir etmekten kendini alamadı. Kıkırdayarak onun dikkatini çekti.

"Bu konuda iyisin," diye mırıldandı boynuna doğru.

"Neyde?" Vücudundan bir ürperti geçti. "Pislik olmakta."

Vera cevap verip vermediğinden emin değildi, görüşüne sızan siyah noktalar sonunda onu ele geçirip altına çekmişti ama yumuşak bir kahkaha duyduğuna yemin edebilirdi.

∞∞∞∞∞

"Bir sonraki hamleni dikkatlice seç. Anlaşalım ya da anlaşmayalım, geri çekilmezsen ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmeni izleyeceğim."

"Bu boş bir tehdit ve ikimiz de bunu biliyoruz. Onun işbirliğini istiyorsun ve şu an için bunun için kalbimin atmaya devam etmesi gerekiyor. O yüzden ben seni zorlamadan önce ellerini onun üzerinden çek."

Karanlık bir kıkırdama, "Denediğini görmeyi gerçekten çok isterim."

Vera farkındalığın arttığını hissetti ve elini uzatarak ona tutunmaya çalıştı. Ama uykunun sükûneti hâlâ onu kavrıyor, onu tekrar aşağı çekmeye çalışıyordu.

"Ellerini onun kıyafetlerinden çek dedim, Magyki."

Bekle... Ne? Kıyafetleri mi? Karnının alt kısmındaki çıplak deride kayan ellerin farkına varana kadar yaşadığı kafa karışıklığı zihnindeki sis perdesinin biraz daha aralanmasına yardımcı oldu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve o kadar hızlı doğruldu ki dünya tersine döndü ve kusmadan önce yana dönmek için ancak zamanı oldu.

"Ne-" dedi kasılmalar arasında, "ne yapıyorsun." Vücudunun her kasılmasında yanan ve çığlık atan yan tarafını tuttu. Trey gelip onun önünde çömeldi, endişesi yüzünden akıyordu.

"İyi misin?"

"Evet." Arkasına yaslandı, safra birikintisinden uzaklaştı ve midesini yatıştırmak için yavaşça nefes aldı. "Sadece biraz başım dönüyor. Neredeyiz biz?"

"Yeterince uzak değil."

Dönüp diğer yanında diz çökmüş olan erkeğin delici yeşil gözlerine baktı. ". Bilincinin açık kalması için kontrol etmem gerekiyor."

Trey ona ters ters baktı ama haklıydı. Yaralıyken seyahat etmek sorumsuzluktu ve kesinlikle bilincini tekrar kaybetmek istemiyordu.

"Tamam."

Yanındaki itiraz dolu homurtuyu duymazdan gelerek biraz daha uzaklaştı ve kendini yere bırakıp tuniğini kesiği ortaya çıkaracak kadar sıyırdı. Dudaklarını ısırdı ve adam üzerine eğilip hafifçe etrafına bastırdığında hareketsiz kalmak için mücadele etti.

Neredeyse kendi kendine mırıldanarak, "Temiz bir kesim," dedi. Bundan hiç şüphesi yoktu. Onun hançerlerinin ne kadar keskin olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

"Daha önemli bir şeyi iyileştirecek kadar güçlü olamayacağın için teyit etmem gerekiyordu. Biraz su iç. Gerekirse, kesiği mühürlemeden önce enerjini yenilemene yardımcı olacak yiyecekler de çantamda mevcut." Ayağa kalkmaya hazır bir şekilde geriye doğru kaydı.

"Oh, hepsi bu mu?" Vera gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Biraz yemek ve su ve aniden zonklayan yara artık endişe verici olmayacak. Ne kadar aptalım."

Gözlerini kısarak ona doğru eğildi ve kişisel alanını işgal etti. Bakışları kızın yüzünde geziniyor, sormadığı bir sorunun cevabını bulmaya çalışıyordu. Birden kızın kollarından tuttu ve onu oturur pozisyona getirdi.

Pozisyon. Bacak bacak üstüne atıp tam karşısına oturduğunda, her şeyden çok sinirlenmiş görünüyordu.

"Mirasın hakkında ne kadar bilgin var? Neler yapabileceğini bile bilmiyor musun?"

Vera onun ses tonuna sinirlendi ve hâlâ birkaç adım ötesinde çömelmiş olan Trey'e endişeyle baktı.

"Henüz anlamadıysa, korumanız olmaya layık değildir.
Şimdi soruma cevap verin."

Onu görmezden gelerek Trey'in kahverengi gözlerine baktı. Tek arkadaşını kaybetmekten o kadar korkuyordu ki, sözcükleri bile oluşturamıyordu. Reddedilmekten itiraf etmek istediğinden daha fazla korkuyordu ama Trey, sanki dile getirmediği sorusu alnına yazılmış gibi ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

"Kılıcımı agresif bir şekilde çaldığında anladım."

"Hırlama yüzünden mi?"

"Kesinlikle hırıltıydı."

Güldü, gerginlik bir gelgit dalgası gibi vücudunu terk etti. Yan tarafını sarstı ve baş dönmesi onu bayıltmakla tehdit etti ama başını salladı ve Magyki'ye konsantre oldu.

Adamın hayal kırıklığına uğramış ifadesi onu iç çekmeye itti ve tekrar gözlerini devirmek istedi. "Hayır, Yeşil Göz, hiçbir şey bilmiyorum. Akıl hocam eğitimim konusunda gevşek davranmadı ama güvenliğim için Bhasura hakkında kitaplar okumama izin vermedi. Gücümün ve hızımın sınırlarını zorlamaya teşvik edildim ama miras açısından hepsi bu kadardı. Ne kadar az şey bilirsem o kadar iyiydi."

İfadesi gök gürültüsüne dönüştü. "Bunlar onun sözleri miydi, yoksa senin mi?" "İkisi de. Gerçi artık buna inanmıyorum."

Sessizdi, kadının itiraf ettiği şeyi düşünüyordu. "Jaren Barilias."

Vücudu dikkat kesildi. "Ne?" Hareket etmeye cesaret eden tek parçası, göğsünde hızla çarpan kalbiydi.

"*A aprenza*."

Bir şey zihninin duvarlarına çarptı. Zihninin gözünde bulanık bir fotoğraftan daha fazlası olmayan bir anı yüzeye çıkmaya çalıştı. O isim. O ismi biliyordu. Onu çıkarmaya çalıştı ama anıyla ne kadar boğuşursa, o kadar hızlı kayboldu.

Başını yana eğdi, kaşlarını kaldırdı ve birkaç dakikadır ona aval aval baktığını fark etti. Aptal gibi davrandığı için kendini zihinsel olarak azarlayarak, tanıdıklık hissinin zihninin gerisinde kaybolmasına izin verdi. Muhtemelen benzer bir ismi daha önce duymuştu.

Adam onun bu iyiliğe karşılık vermesini bekliyor gibiydi ve kadın kıpırdandı. Düşünceleri imparatorun isyan ve ailesinin ölümüyle ilgili söyledikleri üzerinde yoğunlaştı. Jaren'in nerede durduğunu ya da kime sadık olduğunu bilmiyordu. Dikkatli olması gerekiyordu.

"Varian Lesta."

"Bu senin adın değil."

Omuz silkti, "Bu onlardan biri."

Adam gözlerini ondan kaçırdı ve kadın onun yüzünde hayal kırıklığının titreştiğini gördüğüne yemin etti. "Eğer benden dürüst olmamı bekliyorsan, ben de senden aynısını beklerim."

"Sana şunu sormama izin ver Jaren." Gözleri onunkilere kaydı, derinliklerinde sıcaklık alevlendi. "Bir isyancı silahlanıp Kraliçe Vaneara'yı ve soylu ailelerin çoğunu öldürdüğünde Bhasura'nın büyük kayıplar verdiği söylendi. Bu doğru mu?"

Gözleri kısıldı; kısa bir süre başını salladı. "Bu, meydana gelen olayların kaba bir özeti, ama evet."

"O zaman üzgünüm ama sana başka bir isim verecek kadar güvenmiyorum. Ama bir anlamı varsa, yalan söylemiyorum. Cephanelik duvarları dışında neredeyse her zaman Varian adını kullanırım."

Jaren'ın gözleri, verdiği cevap üzerine sanki umutsuzca sırlarını çözmeye çalışıyormuş gibi yüzünde ve vücudunda gezindi. Verdiği cevabın kim olabileceğine dair bir ipucu verdiğini biliyordu ama Jaren daha fazlasını istemedi.

"Hayır. Lanet olsun. Yolu yok."

Neredeyse yerinden fırlayacaktı. Jaren'la birlikte Trey'e döndüler; Jaren şaşkınlık, Jaren da kızgınlık içindeydi. Trey bir kahkaha patlatmadan önce hayatında gördüğü en büyük gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Varian." Nefesini tuttuğunda, "*Sen* Varian *mısın*? Prens Eithan'ı kıç üstü düşüren kürdan sen misin?"

"Sana söyledi mi?"

Trey'in gülümsemesi hiç . Aksine, daha da büyüdü. "Hayır. Jensen yaptı. Hayatında gördüğü en iyi şey olduğunu söyledi."

"Jensen?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Brex Jensen? Onu görmüş olmalısın. Yıllardır Lesta'nın altında eğitim görüyor. Elleri senin kafan kadar olan dev gibi bir adam."

Daha dik oturdu. "Boulder Shoulders'ı mı kastediyorsun? Onun konuştuğunu bile bilmiyordum."

"Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Neredeyse birlikte büyüdük. Kesinlikle konuşuyor. Ve o gece tek konuşan o değildi. Vay be. Sanırım yeni en iyi arkadaşım sen oldun."

Vera'nın kalbi onun sözleriyle patladı, kabulü neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Akmayan gözyaşlarının acısına karşı gözlerini kısa süreliğine kapatarak başını salladı. Bu hareket onun sallanmasına neden oldu ve Jaren öne uzanıp Vera'nın kolunu kavradı.

"*Thyip*." Odaklan.

Vera'nın tüm dikkatini ona vermemesi birilerinin hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu. Aslında Vera'nın umurunda bile değildi ama karşılık vermemeye karar verdi ve onu dinledi. Gitmeleri gerekiyordu ve bu da onun iyileşmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"İyi. Kendimi iyileştirebilmem konusunda ne demek istedin?"

"Her Magyki gibi senin de kanında Tanrıların kutsaması akıyor ama henüz tam olarak açılmadı."

Daha çok Tanrılardan çalınmış gibi, ama bunu söylemedi. "Kilitli olmadığımı nasıl anladın?"

"Görünüşünüz. Kan bağlarımız sayesinde gücün kalıntılarına sahip olarak doğuyoruz, ancak küçük fiziksel farklılıklar dışında hala insanlara benziyoruz."

Gözleri kızın kulaklarına kaydı. "Kilidi tamamen açılmış Magyki'nin benimki gibi özellikleri var ve artık kolayca insan yerine geçemiyor, oysa kulaklarınız kesilmemiş olsaydı bile yine de geçebilirdiniz."

Başını salladı ve bilgiyi bir kenara koydu. Sonunda kendisi ve halkı hakkında bilgi edinme şansına sahip olmak gerçek dışı bir şeydi.

Jaren sözlerine şöyle devam etti: "Şimdilik, gücün küçük bir kısmından yararlanabiliyor olmalısınız."

"Kimse seni fark etmediğinde seni her zaman görüp koklayabilmemin nedeni bu sözde *güç* mü?" Dudaklarının kenarı kıpırdadı ve muhtemelen *onu koklama* kısmını kendine saklayabileceğini düşündü.

"Kilitli bile olsanız, doğal duyularınız insanlardan daha üstün," deseydi daha kendini beğenmiş görünemezdi. "Ayrıca küçük yaralanmaları kendi kendine iyileştirebiliyorsun. Henüz benim gibi tamamen iyileşemeyeceksin ama kan kaybını atlatabilirsin."

"Nasıl?"

"Meditasyon."

Vera ona ters ters bakmamaya çalıştı, gerçekten çalıştı. "Çok güzel. Peki kanı vücuduma *nasıl* geri medite ettiğimi açıklayabilir misin?"

"Bana güveniyor musun?"

"Hayır." Tepkisi anında oldu ama kızgın görünmek yerine neredeyse gülümsemesini tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Demek istediğim, bu durumda bana güveniyor musun?" Adam sordu ve kız, adamın elinin hâlâ onu sabitlediği zamanki kolunu kavradığını fark etti.

"Bu durumda, sadece bu durumda, evet."

Jaren Trey'e baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Geri , Matherin."

Adam kıpırdamayınca Vera ona dinlemesini işaret etti. İçini çekti, ayaklarını dikmeden önce birkaç adım geri çekildi, kollarını kavuşturdu.

"Eğer başarırsanız, canınız acımayacak ama tam olarak rahat da hissetmeyeceksiniz. Alışılmadık derecede sıcak hissetmeye benzeyecektir."

Kolundaki eli göğsünden geçip kalbinin üzerinde dururken yeşil gözleri kilitlendi. Avucu göğsünde sıcaktı ve dudakları ince bir çizgi halinde gerildi.

"Gözlerinizi kapatın, nefesinizi sabitleyin ve vücudunuza kan pompalarken her bir atışı ayrı ayrı hissedinceye kadar kalp atışlarınıza odaklanın."

Adam ona dokunurken ve ona öyle bakarken nefes almakta zorlanıyordu ama itaat etti. Ne kadar süre orada oturduğundan emin değildi, gergin ve acı verici bir şekilde onun varlığının farkındaydı ve sonunda yarı sakin bir hale geldi.

Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama onun tavsiyesine uydu ve kalbine odaklanarak nasıl hissettiğini ve hareket ettiğini hayal etti. Ne kadar rahatlarsa, orada o kadar başka bir şey hissetmeye başladı. Neredeyse kanıyla birlikte akan başka bir madde gibiydi - kalbinin her pompalanışında nabız gibi atan bir öz. Kendini uzanıp ona dokunurken hayal etti.

"*Dodz watsrang*, küçük yıldız. Şimdi onu bedenine yönlendir ve ona ne istediğini göster. Bedeninizin iyileştiğini hayal edin."

Göğsünde duran eli bastırdı ve diğer elinin boğazına, nabzının üzerine hafifçe sarıldığını hissetti. Sesini kısıp her şeyi arka plandaki gürültüden ibaret olana dek kendinden uzaklaştırdı.

O uğultulu güce odaklandı ve tekrar ona doğru uzandı, onu genişlemeye, bedeninden akmaya ve onu bütünleştirmeye çağırdı. Anında tepki verdi, içinde parlak ve sıcak bir şekilde alevlendi.

Sırtı kamburlaştı ve nefesi kesildi, onu geri itmeye çalıştı ama artık kontrol edemiyordu. Jaren'ın ellerinin yüzünü kavradığını hissetti, ama sıcaklık içten dışa yanana kadar artmaya devam etti, ateş bedenini ve ruhunu tüketti.

Başını geriye attığında, güç yıldız ateşi gibi içinde patladı ve çığlık attı.

Bölüm 17

EITHAN

İçeri geri dönmek Eithan'ın şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Ona odasına kadar eşlik edecek kişi o olmalıydı. Tanrılar bunu istediğini biliyordu. Muhafızlarını göndermek ve onun geçici gülümsemelerinin ve gergin tavırlarının tadını çıkarmak, hatta belki bir iyi geceler öpücüğü çalmak istiyordu.

İçini çekti, alnını duvara yasladı. Kendi alanına ihtiyacı vardı. Sulian her zamanki gibi çok fazla zorlamıştı. Zavallı kadın gerçekten de tam teşekküllü bir panik ataktan saniyeler uzakta görünüyordu.

Yarın onun için geri dönecekti. Onu kazanabileceğini biliyordu, bir gece bunu değiştiremezdi. Ona sarayda verebileceği hayat yerine cephanelikte kalmayı seçecek değildi ya. Sadece sakinleşmek için zamana ve boşluğa ihtiyacı vardı, o zaman anlayacaktı.

Bu yüzden, ele geçirilmiş bir adam gibi dışarı fırlamak yerine, eğlenen ve kendi iyiliği için fazla gözlemci olan Coleman'ı gece için kovdu ve

babasıyla konuşmaya çalıştı. Ancak imparatorun kapısının önünde duran adamlar, onun "gece için emekliye ayrıldığını" iddia ederek geri çevrildiler.

Saçmalık. Eithan daha önce Vera'nın kaçmasına yardım etmek için yaptığı müdahalenin huysuz adamı kızdırdığını biliyordu. Sulian muhtemelen gecenin geri kalanını onu buna pişman etmenin en iyi yolunu düşünerek geçirecekti. Tipik.

Üzerini fırçalayarak odasına döndü. Hızlı bir banyodan sonra, sonraki birkaç saatini Bhasurian metinlerine dalmakla geçirdi. Kraliyet kütüphanesindeki kâtiplere bunları daha önce buldurmuştu. İkinci kitabın yarısına geldiğinde kendini öyle kaptırmıştı ki, kapının çılgınca vurulma sesi onu neredeyse fırlatacaktı.

Coleman ağır ağır nefes alarak içeri girdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim majesteleri ama Lesta kışlaya geldi ve sizinle görüşmek istediğini söyledi."

Bacaklarını yataktan kaydırarak üzerine bir tunik geçirdi ve botlarını kaptı. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece acil olduğunu . Bayan Vera ile ilgili bir şey."

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı, bir yandan da bunun korktuğu şey olmaması için dua ediyordu. Kaçmayı seçmemiş olması için. Eithan cephaneliğe yaklaşıp Elric'in bitkin yüzünü gördüğünde midesi bulandı.

Kaçmamıştı.

Şimdi onun ıssız odasında kımıldamadan duruyordu. İlk bakışta hiçbir şey ters gitmiyordu. Yatak yapılmıştı ve yerler temizdi. Hiçbir şey yerli yerinde görünmüyordu. O lanet elbise olmasaydı hiçbir şey endişelenmesini gerektirmezdi.

Yumruklarının arasında sıktığı giysiye baktı. Elbiseyi en son gördüğünden bu yana sadece birkaç saat geçmişti ve kumaşın onun güzel vücudunu nasıl sararak vurguladığına hayran kalmıştı.

Şimdi onu görmek bile midesini bulandırıyordu. Korsenin yan tarafında bir kesik vardı ve altındaki kan kısmen kurumuştu. Her ne olduysa, neredeyse onu terk eder etmez olmuş olmalıydı.

Ama kanını kaynatan şey bu bile değildi. Elbisenin arkası neredeyse tamamen ikiye ayrılmıştı. O odada ne tür dehşetlerin yaşanmış olabileceğini düşününce çenesi patladı ve midesi bulandı. Gibson hangi cehennemdeydi?

Lesta gelip onun yanında durdu. Gözlerinin altında büyük halkalar vardı ve yaşının her zerresine benziyordu.

"Bana ne düşündüğünü söyle, Lesta."

"Bunun daha önceki aynı Magyki erkeği olduğunu varsaymamız gerektiğini düşünüyorum, majesteleri."

"Bu kesinlikle akla yatkın, evet, ama başka olasılıklar da var. Bu gece imparator Vera'ya evlenmemiz konusundaki niyetini bildirdi. Garip bir tesadüf, değil mi?"

Lesta boğulur gibi bir ses çıkardı ama hemen başını sallayarak bu sesi bastırdı. Bu değerlendirmeye katılmıyordu ve Eithan'ın az önce söylediklerinden bağımsız olarak o da katılıyordu. Elbisesinin durumu bir mücadele olduğunu gösteriyordu. Gibson'ın da kayıp olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Yine de ona saldıran herhangi bir adam olabilirdi. Gibson ona eşlik etti ve ona hayatım pahasına güveniyorum. Umuyorum ki onu kaçıran kişiyi takip etmiştir ve onu sağ salim eve geri getirecektir." Yaşlı adam kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu.

"Rahatça konuş, Lesta. Eğer bir şey biliyorsan, bunu söylemen hem onun hem de senin yararına olacaktır."

Kendisiyle sessiz bir savaş veriyor gibiydi ve yüzündeki gergin seğirme Eithan'ın duruşunu genişletmesine neden oldu. Eğer Silah Ustası gergin görünüyorsa, bu iyi bir şey olamazdı.

"Majesteleri, onu kaçıranın Matherin olmadığını söylediğimde bana inanmanızı tavsiye ederim."

"Açıkla." Lesta'nın yüzü düştüğünde Eithan'ın midesi huzursuzlukla sıkıştı. Bitkin ve teslim olmuş görünüyordu.

"Vera'yı kendi çocuğumu nasıl yetiştirdiysem öyle yetiştirdim. Ona okumayı ve sayı saymayı, ayrıca bir bıçağa güvenli bir şekilde nasıl bakılacağını ve keskinleştirileceğini öğrettim. Ama ona öğrettiklerimin hepsi bu kadar değil." İçini çekti ve elini başının üzerinde gezdirdi.

"Tartıştığın delikanlıyı hatırlıyor musun? Ona kürdan demiştin."

Konuşmadaki ani değişiklik onu şaşırtmıştı ama Eithan başını salladı. Elbette hatırlıyordu. Aylardır geçirdiği en iyi maçtı. "Hatırladığım kadarıyla Varian delikanlıydı."

Lesta güldü ama içi boştu. "Sadece kendini koruması gerektiğinde Varian adını kullanıyor. Dövüştüğünüz kişi Vera'ydı."

Eithan uzun, gergin birkaç dakika boyunca ona baktı. Bu çok mantıksızdı. Bir kadınla dövüşmüş olsaydı fark ederdi. "Hiçbir kadın böyle dövüşemez."

Lesta başını salladı, gözleri tiksintiyle kısılmıştı. "Baban seni buna inanman için yetiştirdi ama bu onu doğru yapmaz. Vera'nın yetenekleri olağanüstüdür ve bunun nedeni cinsiyeti ya da soyu değildir."

Eithan altından zeminin yemin etti. "Yani ki, evlenmeyi planladığım kadın tarafından kıçıma tekmeyi yedim... öyle mi?"

Lesta hırıltılı bir kıkırdama çıkardı. "Sana söylediğim şey, onun neredeyse her erkeğin kıçını tekmeleyebilecek kapasitede olduğu. Ama ilk seferinde Magyki ile yaptığı dövüşten zar zor kurtuldu. Kadın olağanüstü ama adamın yetenekleri onu böyle bir şeyi yapmaya tamamen muktedir kılıyor." Yıkık elbiseyi işaret etti.

Ağzını kapatan Eithan gözlerini kısarak ona döndü. "Bunun için hapse atılabilirsin. Ona silah kullanmayı öğrettiğin ve bunu imparatorundan sakladığın için. Neden riske atıyorsun?"

"Saygısızlık etmek istemem ama majesteleri benden ne istediyse onu yaptım." Hiç utanmış görünmüyordu. "Vera bana getirildiğinde, onu korumam için tek bir emir verildi. Sadece bunu yapmakla kalmadım, eğer ben koruyamazsam ona kendini nasıl koruyacağını da öğrettim."

Eithan yanıt vermedi. Gerçekten de söyleyecek bir şey kalmamıştı. Önemli olan tek şey Vera'yı geri almaktı. Sulian'la konuşması gerekiyordu. Başıyla bir veda işareti yaparak topuklarının üzerinde döndü ve hâlâ ellerinde elbiseyi tutarak odadan dışarı çıktı.

Sadece Vera'nın ne olduğu ve onunla bir ittifakın ona neler kazandırabileceği gerçeğinden dolayı evlilik anlaşmasından mutlu olurdu. Evlilikleri her şeyi değiştirebilirdi. Onu geri kazanması gerekiyordu ve bunu başardığında, onu geri dönülmez bir şekilde kendisine bağlayacaktı.

JAREN

Uzanıp ona dokunduğu anda *luzh'*unun tepki verdiğini hissetti. Her Magyki'nin yeteneği aynı temel kaynaktan geliyordu. Hepsinin dalmak için farklı havuzları yoktu, aksine hepsi aynı havuza erişiyor ve ondan faydalanıyordu.

Bu nedenle, yakınındayken Magyki bir başkasının ona dokunduğunu hissedebiliyordu, ancak bunu dokunarak yapmak çok daha kolaydı. Ona talimat vermek ve cesaretlendirmek isteyen Jaren elini kalbinin üzerine koydu.

Elbette parmaklarını bileğindeki nabza bastırabilirdi ama bu fırsatı neden harcasındı ki? Hiçbir zaman bir centilmen olduğunu iddia etmemişti. Sadece onun ne yapacağını görmek için sınırlarını zorlamaktan hoşlanıyordu.

Varian meditasyonunun derinliklerine sorunsuzca dalabildiğinde küçük bir gurur sarsıntısı hissetti. Onun deneyimsiz biri için etkileyiciydi. Zaman geçtikçe ve Varian daha da ileriye ulaştıkça ona daha da bağlandı. Sanki sadece kendi rezervlerini değil, onunkileri de çağırıyormuş gibi hissediyordu.

Onun çekimine karşı koyamadı, vücudu daha da yaklaşmasını istiyordu. Kadın tırnaklarını göğsüne geçirip onu çekebilirdi de. Diğer elini boynuna koydu, neredeyse hipnotize olmuştu, neler olduğunu daha doğru hissetmeye çalışıyordu. Çıtlamayı hissetti ve refleks olarak onu sarsmak, yakalamak, fırlatmak için yüzünü kavradı. Bir şey, *herhangi bir şey*.

Ama artık çok geçti.

Canlı, altın bir ışıkla Varian'ın gücü patladı ve birkaç metre uzağa fırladı. Trey'in onun arkasından daha da uzağa fırlatıldığını gördü. Jaren ayağa kalkmaya çalıştı ama kadının boğazından kopan çığlık doğruca göğsüne çarptı ve onu dizlerinin üzerine düşürdü, uzuvları ağırlığından titriyordu.

Mantıklı gelmiyordu. Kristallere dokunmak şöyle dursun, onlara hiç yaklaşmamıştı bile. Doğuştan olduğu en alt katmandan daha fazlasına erişememeliydi. Kadın tekrar çığlık attı ve adamın bedeni çığlıktaki acıdan irkildi.

Çevresinde Trey'in ona doğru ilerlemeye çalıştığını gördü. "*Pha!* Dokunma ona!"

Trey'in başı ona doğru döndü ve eli kılıcına gitti. "Ne yaptın lan sen ona?!"

Jaren tekrar ayağa kalktı, gardiyan bir adım daha atarsa onu yakalamaya hazırlanıyordu ki dünya durmuş gibiydi. Sadece bir saniyelik saf sessizlik

Ondan yayılan tüm güç aniden tersine döndü ve vücuduna geri döndü. Gözleri geri yuvarlandı ve kadın geriye doğru düşerken adam ona doğru hamle yaptı.

Ona ulaştığında, yüzünü gördüğünde şok içinde yere yığılmamak için kendini zor tuttu. Hâlâ oydu ama aynı zamanda değildi de. Elmacık kemikleri daha yüksek, çenesi daha keskindi ve gözlerini açtığında canlı gümüş rengi ona bakıyordu.

"Ben mi yaptım?"

Çığlık attığı için kelimelerin cılız ve kırık olması gerekirdi ama sesi güçlü çıkmıştı. Bütün gece gözlerinin altında duran halkalar gitmişti ve cildi neredeyse parlıyordu.

Tuniğini yan tarafına bakacak kadar kaldırdı. Pürüzsüz, lekesiz bir cilt onu karşıladı. Kahretsin. Sadece yarasını iyileştirmemişti. Bundan çok daha fazlasını yapmıştı.

Jaren tekrar onun gözlerine baktı, sıvı çelik rengi onu bir anlığına suskun bıraktı. Daha önce de nefes kesiciydi ama şimdi güzelliği neredeyse felaketti.

"Ne yaptın? Daha önce hiç dokunmadığın bir güç kaynağına bir şekilde bağlanıp ondan doğrudan güç mü çektin? Evet, evet yaptığını söyleyebilirim."

Kaşlarını çattı. "Bekle... Ne?"

Gözleri açılmadan önce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve dili, ağzını işgal eden keskin köpek dişlerinden birinin üzerinde kaydı. Bu hareket çok seksiydi ve oturmasına yardım ederken vücudunun verdiği tepkiyi fark etmemesini umuyordu.

Trey arkalarında geziniyor, gerginlik yayıyor ama ne yapacağını bilemiyordu. O sinir bozucu böceklerden biri gibiydi, ne kadar uzaklaştırırsanız uzaklaştırın sürekli yüzünüzün etrafında vızıldıyordu.

"Sanırım olması gereken bu değildi." Durakladı, kısılmış gözlerle ona baktı. "Acıtmayacağını söylemiştin."

"Olmamalıydı. Erişiminiz bir çocuğunkine benzer olmalıydı. Hafif iyileşme ve en temel yetenekler için yeterli, ama az önce yaptığın şey için değil. Az önce ne yaptığını bile bilmiyorum."

"Peki, sonra ne oldu? Tam olarak bana söylediğin gibi yaptım ve o sadece..." kelimeleri bulmaya çalışırken gözleri odaklanamadı. "Patladı. Bir saniye önce parmaklarımın ucundaydı, bir saniye sonra değildi. Tanrım, onu kontrol edemedim." Titredi.

"Sanırım bir şekilde tüm güç rezervinin kilidini açtın, hem de *laskalara* erişimin olmadan. Bunun daha önce olduğunu hiç duymadım, bu yüzden açıklayamıyorum. Ama gördüklerimi de inkâr edemem. Tüm görünüşün artık saf Magyki."

Kulaklarına uzanışını izledi, parmakları hâlâ yuvarlak, yaralı tepelerle buluştuğunda yüzünde hayal kırıklığı belirdi. Ellerini kucağına bıraktı. "Kristaller mi? Tanrılardan gelen kalıntı bu mu?"

Kahretsin. Başını yana çevirdi ve Trey'e dik dik bakarak onu tekrar öldürmeyi düşündü. Jaren'ın tanık olduğu ve duyduğu onca şeyden sonra Matherin'in yaşamasına izin vermesine imkân yoktu. Onun görüş açısını takip eden Varian'ın gözleri kısıldı.

"O benim arkadaşım, Jaren." Adam bakışlarını Jaren'a çevirince Jaren ekledi: "Sanırım senin gibi bir insan düşmanının bunu anlamasını beklememeliydim." Oh, arkadaşlığı gayet iyi anlıyordu, sadece kendisinden başka kimsenin arkadaşlığı umurunda değildi. Merhametli biri değildi. Vicdan azabı duymadan, kimin arkadaşı, kardeşi ya da dostu olduğunu merak etmeden ya da umursamadan öldürürdü.

sevgili olabilirler.

Ama kız onun bakışlarını tutarken, muhafızı öldürmeyeceğini biliyordu.

Henüz değil.

Lanet *zhu* onu zayıflattı ve bu onu kızdırdı.

"Çok uzun zamandır buradayız. Yakında gecenin karanlığını kaybedeceğiz ve arkamıza daha fazla mesafe koymamız gerekecek, özellikle de kilometrelerce ötedeki herhangi birinin sizi duyacağını düşünürsek."

Cevap verip vermeyeceğini görmek için beklemedi, kovulmasının onu kızdırıp kızdırmayacağını umursamadı. Kulübe katılabilirdi. Neyse ki onun güç gösterisinden kaçınmak için yeterince uzağa bağlanmış olan atlara yöneldi. Yine de ürkeklerdi ve hem onları hem de kendisini sakinleştirmek için birkaç dakikasını ayırdı.

Yaklaştığını duymamış olsa bile Jaren onun varlığını hissederdi. Tanıştıkları andan itibaren, vücudunun onunkiyle kurduğu bağdan kurtulamamıştı ama şimdi daha da güçlü hissediyordu. Darling'e binerken tek kelime etmedi ve kısrağın boynunu okşamak için öne doğru eğildi. Ona neden bu ismi verdiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Trey'in de onunkine bindiğini görmek için başını çevirdi, muhafızın gözleri yüzüne dikilmiş, fiziksel değişimini inceliyordu. Korkmuş görünüyordu ve Jaren ilk kez ona hak vermek zorunda kaldı. Az önce yaptığı şey duyulmamış bir şeydi.

Dikkatini geri çekerek, ne kadar sinir bozucu olursa olsun ona yakın olmak için can atarak kendini onun hafif gövdesinin arkasına attı. İkinci kez

göğsünü kızın sırtına bastırdığında, dokundukları yerde şimşek gibi bir şey çaktı. Kadın irkildi ve kaçmaya çalıştı.

"Aleron'da bu da neydi?" Kadın iki büklüm oldu, omzunun üzerinden ona baktı, kaşları sanki bunu bilerek yapmış gibi gerilmişti.

"Sadece fazla enerji. Neredeyse içine çektiğin güçle nabzın atıyor."

Gözleri kısıldı ama cevabı kabul etti ve biraz sert olmasa da yüzünü öne çevirdi. Bu bir yalan değildi ama gerçeğin tamamı da değildi. Jaren'ın gücü hâlâ ona ulaşmaya çalışıyor, kıvılcımın kalıntıları çekirdeğinde yankılanıyordu.

Dizginleri almak için ona doğru uzandı ve göğsü tekrar sırtını sıyırdı, ama başka bir sarsıntı yerine, derinlere gömdüğü bir şey rahatlamış gibi titriyordu. Sonunda sakinleşmeden önce gücü son bir kez daha ona doğru itti.

İçgüdüsel bir parçası bu hissin ne anlama geldiğini anladı ama varlığının her zerresiyle bunu reddetti. Hiç şüphesiz bunun mümkün olmadığını biliyordu. Başka bir açıklaması olmalıydı.

Jaren, Darling'i dörtnala mahmuzladı, ani bir aciliyet duygusu topuklarını ısırıyordu. Emin olduğu tek şey onda bir şeyler olduğuydu. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığı önemli bir şey... Kader kulağına fısıldayıp duruyordu ve onu bir an önce eve götürmesini istiyordu.

∞∞∞∞∞

Karanlık saatlerin geri kalanında ve sabaha kadar hiç durmadan ilerlediler, sadece atlar daha fazla ilerleyemediğinde durdular. İyi bir yol kat etmişlerdi ama Jaren'ın derisi hâlâ hareket etme ihtiyacıyla karıncalanıyordu.

Umutsuzca aradığı cevapları almadan gitmeyeceğinden emin olarak, hayvanlarla ve yetersiz bir yemek yemesi için onu Trey'le birlikte bıraktı. Başlangıçta çok fazla yiyecek paketlememişti ve şimdi besleyecek fazladan bir ağızla, Eastshore'a ulaşmak için yeterli yiyecekleri olmayacaktı. Stok yapmak için Kilmire ya da Midpath'de durmaları gerekecekti.

Tanrım, o lanet gardiyandan nefret ediyordu.

Doğuya giden ana yoldan ayrılmışlar, bunun yerine daha uzun bir yoldan gitmeyi tercih etmişlerdi. Lakewood Ormanı'nı kesen kaba bir patikaydı. Yıllardır kullanılmamış gibi görünüyordu, ağaçların arasından bile zar zor görülebiliyordu.

aşırı büyüme. Ama umarım diğer gezginlerle karşılaşmalarını engeller.

Kilmire'ın birkaç saat dışındaydılar ama Jaren yine de etrafta başka bir ruhun varlığına dair hiçbir belirti olmadığından emin olmak için tüm bölgeyi taradı.

Ondan uzakta olmak kafasını boşaltmasına yardımcı oldu ama o çekim hâlâ devam ediyordu. Uykuya dalarsa, anında onun nerede olduğunu bilerek uyanacağını biliyordu. Ellerini yumruk yapıp tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Ne kadar güzel ve baştan çıkarıcı olursa olsun, rastgele bir *zhu* için bu şekilde hissetmemeliydi.

Bunun nedeni ona verdiği fiziksel tepki olmalıydı. Belki onu becerirse, bu sürekli farkındalıktan kurtulabilirdi. Bundan nefret ediyordu. Kamplarına - ona doğru- dönerken bile bundan nefret ediyordu.

Eşinin anısına ihanet ediyormuş gibi hissetti. Ama ona ihanet etme düşüncesi göğsünü sıkarken bile, bağlantının onu çekiştirmesine*, çekiştirmesine, çekiştirmesine* izin verdi, o yanan yıldıza geri döndü.

Bölüm 18

VERA

Atlarla ilgilenirken Trey'in başının arkasına sapladığı hançerleri hissetti. Onu suçlamıyordu. Henüz kendini görmemiş olsa da parmaklarını yüzünde gezdirmiş ve değişiklikleri hissetmişti.

Garip bir şekilde, görünüşündeki değişiklikler onu beklediği kadar rahatsız etmemişti. Jaren'ın eriştiğini iddia ettiği güçle bile kendini farklı *hissetmiyordu*. Ama Trey'in onu şimdi nasıl görebileceği konusunda, özellikle de *ben insan değilim* diye bağıran yeni dişleri göz önüne alındığında, kendini mahcup hissediyordu.

Bu yüzden, onun bakışlarını fark etmemiş gibi davranarak seyahat çantasının üzerinde olabildiğince uzun süre kambur durdu. Adamın sessiz bakışlarına ancak on dakika dayanabilmiş, sonra da yenilgiyle çantasını yere atmıştı.

"Sadece sormak istediğin her şeyi sor. Ben aptal değilim, sorularınız olduğunu biliyorum."

Omzunun üzerinden ona bakmak için döndüğünde, kendisine doğru yürüyen adamın bakışlarıyla karşılaştı. Jaren yanında olmadığı için duruşu daha rahattı ve ona yaşattığı her şey için kalbi suçluluk duygusuyla çarpıyordu.

"Düzinelerce sorum var ama sadece bir tanesi önemli." Onun yanına yere çöktü ve kendisi için çıkardığı kurutulmuş eti kaptı. Su matarasını almak için çantasına geri dönmeden önce ona şakacı bir dirsek attı.

Adam hemen devam etmeyince başını kaldırdı ve adamın gözlerinde bir muziplik parıltısı yakaladı.

"Sanırım gerçekten bilmek istediğim şey... Nasıl koktuğum?"

Bu sefer ona daha sert dirsek attı ama yine de kendini gülerken buldu. "Önemli sorunuz bu mu?" Gülümseyerek başını salladı. "Seninle kokun hakkında konuşmamın imkanı yok, Trey."

"Hadi ama, Jaren'a onu kokladığını söyledin, bu yüzden beni de kokladığını biliyorum. Senin *üstün* duyularına göre nasıl koktuğumu bilmek istiyorum."

Ona üçüncü kez dirsek atmaya çalıştı ama adam ayağa fırladı ve kıl payı kurtuldu. Kadın da ayağa kalktı, adam geri çekilirken onu takip etti, yüzü alaycı ve ciddi bir ifadeye bürünmüştü.

Cansız bir sesle, "Ter ve çaresizlik kokuyorsun," dedi. Öfkelenmiş gibi yaptı; bir eli kalbini kavradı. "Beni yaraladın.

Yalan söylemek zorunda mısın? İkimiz de biliyoruz ki ben seks ve ayartma kokuyorum."

Kadın kendini ona doğru fırlattı ama adam bunu bekliyordu. İlk birkaç darbeyi savuşturdu ve sonunda karnına sağlam bir darbe indirerek tatmin edici bir homurtu çıkardı. Geri adım attı, sırıtmaya karşı koyarak onu yere sermeye hazırlanıyordu ki ensesindeki tüyler diken diken oldu ve etraflarındaki hava gerildi.

"Benim yüzümden durma, onu pislik yerken görmekten hoşlanacağımı hepimiz biliyoruz." Onun sesine doğru döndü. Jaren hemen durmuş, kollarını kavuşturmuş, dudaklarının kenarını yukarı kaldırarak sırıtıyordu. Adamın konuşmalarını duymamış gibi görünmesinden memnundu. Ta ki Trey kocaman kapısını açana kadar.

Ağız.

"Biz de tam benim baştan çıkarıcı kokumu tartışıyorduk. Görünüşe göre fiziksel bir şey yapmadan bana olan ilgisini itiraf edemiyor." Adam göz kırptı ve kız yanaklarının ısındığını hissetti.

Kızın tepkisi onu cesaretlendirmiş gibiydi. Tüm yüzü aydınlandı ve kaşlarını oynattı. "Hadi *Varian*, Jaren'a ne kadar seksi koktuğumu söyle."

"Tanrım! Seksin nasıl koktuğunu nereden bileyim? Sen sadece domuz kafalı bir adam gibi kokuyorsun!"

Sessizlikle karşılaştığında ve iki geniş gözlü bakış arasına baktığında az önce itiraf ettiği şeyi fark etti. Yanakları sıcaktan alev alev yanmaya başladı ve Trey'in aptal suratına küfürler savurmamak için alt dudağını ısırdı.

Sonunda konuşan Jaren oldu, "Daha önce hiç seks yapmadın mı?"

Karşılık olarak ona ters ters baktı, böyle kişisel bir soruyla bu kadar ileri gidebileceği için dehşete düşmüştü. Uzun süren sessizliği onun yerine cevap verirken, aralarında bir gerilim oluştu. Adam ona bakmaya devam ederken başını o yırtıcı tavrıyla eğdi.

"Neden şaşırdığınızı anlamıyorum," diye tersledi. "Hayatımın son on beş yılını tek başıma geçirdim."

Elleri iki yanında yumruk olmuş, utanç onu ikinci bir deri gibi kaplamıştı. Her şeyden çok, bunun kendisini rahatsız etmesinden nefret ediyordu. Biriyle tanışma fırsatı bulamamış olması onun suçu değildi. Seks yapmamış olması hiç *istemediği* anlamına gelmiyordu.

"Artık biliyorsun." Trey onun yanına yaklaştı, "Çünkü sana söz veriyorum, ben de tam olarak böyle kokuyorum."

Karnına indirdiği cevap yumruğundan kaçmak için yeterince hızlı değildi.

∞∞∞∞∞

"Beslemem gereken istenmeyen bir boğaz olduğu için, Eastshore'a varmak için daha fazla erzağa ihtiyacımız var. Kilmire'ın sadece birkaç saat dışındayız ama Sulian'a kolayca ulaşılabilecek bir kasabada durmaya niyetim yok."

Jaren yine o asabi haline dönmüştü ve her geçen dakika daha da huzursuzlaşıyor gibiydi.

"Eastshore" mu? Buradan birkaç günlük yolculuk demek. Başkentten güvenli bir şekilde çıkar çıkmaz ona ne istediğini açıklayacağını söylemiştin. Çok uzaktayız."

Vera, Trey'in Jaren'a saldıracak kadar pervasız olup olmadığından emin değildi ama duruşu onun bunu deneyip denemeyeceğini ciddi ciddi merak etmesine neden oldu.

"İkinizden anladığım kadarıyla, Sulian ve veledi için oldukça değerli. Şimdiye kadar onun gittiğini anlamışlardır, yani hayır, fazla uzağa gitmiyoruz. Eastshore'a gidiyorum. İstediği kadar katılabilir, ama elbette geride kalmaktan çekinmeyin. Tercihen yerin altı metre altında."

Trey kavga çıkaracak bir cevap veremeden Vera bir adım öne çıktı. "O zaman planın Midpath'te durmak mı?"

"*Ÿe.*"

"Kilmire'de olduğu gibi orada da kolaylıkla askerler olabilir," dedi.
dedi.

"Haber Kilmire'e çok daha hızlı ulaşacaktır; oysa Midpath'teki hiç kimse henüz sizi arıyor olamaz. Bekçi köpeğiniz uslu durduğu sürece, herhangi bir sorun yaşamadan dinlenebilir ve ikmal yapabiliriz." Onun seslendirmediği soruyu yakaladı. Ne kadar kalacağını bilmek istiyordu.

"Ben sadece bilgi vaadiyle peşinden sürükleyebileceğin bir oyuncak değilim Jaren. Seni sonsuza kadar takip etmeyeceğim. İhmal ettiğim görevlerim ve benim için endişelenecek birileri var."

"Kim gibi? *Chinbi srol gibi* mi? Prens seni gördüğünde ne diyecek sanıyorsun? Yuvarlak kulakların artık ne olduğunu saklayamayacak. Her santimin düşman diye bağırıyor."

İrkildi. Elric'i kastediyordu ama Jaren'ın sözlerindeki gerçek hâlâ canını yakıyordu. Teknik olarak Eithan onun insan olmadığını biliyordu ama en azından öyle görünüyordu. Şimdi ona her baktığında gerçeğin gözünün içine sokulmasını ister miydi? Bunu ister miydi? Elric onu seviyordu ama şimdi o bile ona karşı temkinli davranabilirdi.

"Yarın hava kararmadan Midpath'e varma umudumuz varsa daha fazla yol kat etmeliyiz. Yolda sorular sorabilirsiniz ama benim de soracaklarım var. Bir gerçeğe karşılık bir gerçek. Anlaştık mı?"

Başını sallayan Trey'e baktı. Onu dinlemesi ve onunla birlikte güvenli bir yere ve bildiği hayata geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Ama kat ettikleri her kilometrede yola devam etmenin daha da kolaylaştığını fark etti.

Jaren onun nereden geldiği hakkında her şeyi biliyordu ve ona geçmişini, hatta belki de ailesini anlatabilirdi. İmparator Vera'nın soyadını biliyor olabilirdi ama ne iddia ederse etsin, her şeyi bilmiyordu. Eğer geri dönerse, imparatorun onu asla yanından ayırmayacağını hissediyordu.

tekrar göremeyecekti. Şu anda bildiğinden daha fazlasını bilmeden gerçekten kilit tutulacaktı.

"Anlaştık."

Trey'in yüzünde beliren kısa süreli acı ifadesini gördü ve bu ifade onu ikiye bölmemiş gibi davranmaya çalıştı. Arkadaşına doğru yürüdü ve elini tuttu, gözleriyle anlaması için ona yalvardı.

"İmparator Matheris beni kullanmak istiyor, Trey. Planı hep buydu. Eithan geleceğimle yüzleşmem için bana zaman tanımaya istekli olabilir ama imparator bana asla bir seçenek sunmayacak. Bu, özgürlüğün ilk tadı ve döndüğümde, sahip olacağım *tek* tat olacak. Bu yüzden zincirlerimi takmaya hevesli değilsem beni affedin."

Mutlu değildi ama yüzü yumuşadı ve onu kucakladı. Boyu sadece birkaç santim daha uzundu, bu yüzden kıkırdadığında nefesi kulağına değdi ve onu ürpertti.

"Sen gerçekten de tanıdığım en kötü soylu kadınsın ama yine de en sevdiğim insansın."

Vera onun kucağından indi, gözleri yanıyordu ama Jaren'ı görünce gülümsemesi kayboldu. Onlara öyle bir ateşle bakıyordu ki, ölümlerini, daha Trey'in ölümünü kaç şekilde hayal ettiğini merak etti. Tanrılardan sabır dileyerek gökyüzüne baktı. "Eğer kaşların biraz daha aşağı inerse, onlara takılıp düşeceksin." Tepki vermedi. Sadece onu takip etmeden önce bineğini izledi.

Jaren arkasına geçerken ürperdi. İyileşme serüveninden beri Jaren'ın bedeni kendisiyle her temas ettiğinde bir enerji püskürmesine neden oluyordu. Daha önce aralarında sıçrayan kıvılcım kadar güçlü değildi ama daha çok özü mırıldanıyor, ruhunun kendisi onun yakınlığını arzuluyormuş gibiydi.

Adam yerleşti ve onları tekrar yola doğru yönlendirdi ve kız gözlerini kapatıp onu içine çekmekten kendini alamadı. Adamda onu sakinleştiren bir şey vardı.

İlk başta bunun uzun süredir fiziksel dokunuştan mahrum kaldığı için olabileceğini düşündü ama Trey'i kucakladığında aynı şeyi hissetmedi. Sadece Jaren.

Vera, çok yakın durduğunda onun üzerinde yükselmesini, göz teması kurmak için boynunu eğmeye zorlamasını, toprak kokusunun onu sarmasını ve seyahat ederken kalçalarının kendi kalçalarına bastırmasını seviyordu.

İki istekli insanın birlikte yaşayabileceği zevkler konusunda deneyimsiz olabilirdi ama tensel zevkler konusunda tamamen saf değildi. Çekirdeğini neyin sıktığını ve onu neyin uçuruma ittiğini bilecek kadar kendi bedenini keşfetmişti.

Kendini onun kendisine bu şekilde dokunmasının nasıl bir şey olacağını merak ederken buldu. Adamın ağırlığını üzerine bastırmasının, kollarının gergin kaslarının onu içine hapsetmesinin nasıl bir his olduğunu merak etti.

Arkasından gelen sarsıcı bir hareket büyüyü bozdu. Aşırı ısınmıştı, içinde bir karıncalanma hissi oluşuyordu ve bacaklarını sıkma isteği duydu. Tanrılar, Aleron'da onun içine ne girmişti? Omzunun üzerinden bir göz atmaya cesaret etti ama canlı zümrüt parçacıkları tarafından tuzağa düşürüldü.

Jaren sanki ikisinden başka hiçbir şey ve hiç kimse yokmuş gibi ona bakıyordu. Burun delikleri alevlendi ve göğsündeki hafif gümbürtü ona doğru titreşerek karıncalanma hissini zonklamaya dönüştürürken gözleri kararmış gibiydi. Tekrar öne doğru döndü.

Sırtının alt kısmında bir baskı hissetti ama Jaren ondan uzaklaşınca aynı hızla kayboldu. Duruşu sertti ve Vera onun muhtemelen hâlâ sinirli olduğuna kendini ikna etti. Sadece hayal görüyordu çünkü onun ne düşündüğünü bilmesine imkân yoktu.

Değil mi?

JAREN

Çok kızgındı. Bunu inkar etmenin bir yolu yoktu.

Kendini Darling'in arkasına attığında, öfkesi elle tutulur hale gelmişti. Trey'i ne kadar rahat kucakladığını görmek ve ona gülümsemek Jaren'ın her zerresinin şiddet arzulamasına neden olmuştu. Hiçbir Matherin erkeği onun sevgisini hak edemezdi.

Jaren'ın sahiplenme içgüdüsüyle onu elinden kaçırması ve muhafızın ellerini görmesi öfkesini daha da artırdı. Kız onun değildi.

Mantıksız düşüncelerine öylesine kapılmıştı ki, kendisini vuran ani uyarılma patlamasına hiçbir şekilde hazırlıklı değildi. Bunun şoku neredeyse onu yere serecekti. Dengesini korumak için bacaklarını zar zor sıkmış ve dizginleri yeterince hızlı kavramıştı ve başının vücuduna yetişmesi bir an aldı.

Yinlanem dupye.

Tahrik olmuştu. Adamın bacaklarının arasına sokulmuş, uzaklara bakarken, kokusunu içine çekecek kadar canlı hayaller kuruyordu. Ve tanrılar bunun kendisiyle ilgili bir şey olmasını umuyordu.

Daha dik oturdu, onu hemen o anda ve orada alma dürtüsüyle savaştı. Arzu o kadar güçlüydü ki, tam olarak nasıl sonuçlanacağını görebildiğine yemin edebilirdi.

Ellerini kızın beline dolayarak onu attan indirdi ve göğsüne sabitledi. Ağzının içine girmeden önce vücudunun kasıtlı olarak kendi vücudundan aşağı kayması için onu yeterince serbest bırakırdı, elleri saçlarına gömülür, omuzlarının etrafında kıvrılması için serbest bırakırdı. Onu yolun ortasına yatırır, vücudunu onunkinin üzerine bastırır, aklını yitirene kadar onun kalbine sürtünürdü.

Kadının giysilerini bedeninden ayırır, onu ten tene hissetmeden önce bir an daha bekleyemezdi. Sonunda hissettiği sıkı göğüsleri gördü ve ısırmadan önce bir meme ucunu ağzına aldı, onun inlemesine ve altında kıvranmasına neden oldu.

Hayattaki tek amacı buymuş gibi onu diliyle becerecek, içine girmeden önce adını haykırması için onu zorlayacaktı. Ona ilk sahip olanın *kendisi* olduğunu asla unutmamasını sağlayacaktı. Onu bir daha başkasını arzulamaya cesaret edemeyecek şekilde mahvedecekti.

Onun bakışlarını ya da daha büyük olasılıkla akıllara durgunluk veren uyarılmışlığını hissederek ona baktı. Utangaç görünüyordu, sanki aklından bilebileceği endişesiyle. Sadece bu bakış bile Jaren'ın gerçekten de onu düşündüğünü doğrulaması için yeterliydi ve siki pantolonuna doğru acıyla gerildi.

Dişlerini önündeki narin boyna geçirdiğini, onu kendisine ve sadece kendisine yemin etmeye zorlarken sahiplendiğini hayal ederken göğsünden yükselen tepki dolu gürültüyü engelleyemedi. Onu örtmek için

kokusunu kendi kokusuyla karıştırıp onu *kendisininmiş* gibi işaretledi. Çünkü artık bunu inkâr edemezdi, onu istiyordu. Her bir santimini.

Gözlerini kocaman açarak arkasını döndü ve Jaren kendini geri kaymak zorunda buldu. Kadının sıcak bedeninin zonklayan boyuna baskı yapmasına izin verirse, ona dokunmaya karşı koyamayacağını biliyordu. Ve şu anki arkadaşlarıyla bunu yapmayacağından emindi.

Jaren önlerinde giden Trey'in kafasının arkasına hançerlerini sapladı. O lanet muhafıza yapmak istediği kadar hiç kimseye hançer fırlatmak istememişti.

Ama neyse ki hepsi için, şiddetli düşünceleri küçük yıldızı tarafından kesildi, sesi tereddütlü ve kısıktı. "Yani, bir gerçek için bir gerçek mi?"

Kendini yeniden ayarlamak ve ereksiyonunu onun sırtına sürtmeden daha rahat etmek için boşuna çabalayarak tekrar yer değiştirdi. "*Evet.*"

Başını eğdi, düşünüyordu. "Siz kaç yaşındasınız? Sizinkilerin benim bildiğimden daha farklı yaşlandığını biliyorum."

"Yirmi beş. Gerçek adın ne?"

Başını salladı, "İyi denemeydi. Eğer dürüstçe cevap vermem gerekirse, sanırım hiç cevap veremem. Sana bunu söylemeye hazır değilim."

"İyi. Ne kadar Thyabathi konuşuyorsun?"

"Bir zamanlar akıcıydım, ya da bir çocuğun olabileceği kadar akıcıydım, ama artık pratik yapmıyorum. Bir tür asker misiniz?"

"Bir bakıma evet, ben bir *shuthish'*im. Sulian senden ne istiyor?"

Elleri yumruk halinde kalçalarının üzerinde kenetlenmişti. Jaren onun yüzünün tamamını görebilseydi, narin kaşlarının kıvrılmış olacağını ve çaresizce öpmek istediği o pelüş alt dudağını ısırıyor olacağını biliyordu.

"Prens Eithan'la evlenmemi istiyor."

Sarsıldı, yanlışlıkla dizginleri çekti ve onu sakinleştirip yola devam edecek kadar toparlanmadan önce Darling'in geri çekilmesine neden oldu. Hayal ettiği her şeyin cevabı bu değildi.

"Bunu neden istesin ki?"

"Halklarımız arasındaki bir evliliğin iletişimi başlatma ve bir ittifaka doğru ilk adım olma potansiyeline sahip olduğunu söyledi. Ticaret ve barış istiyor."

Jaren alay etti. Sulian'ın gerçek amacının bu olduğundan oldukça şüpheliydi ama planı kesinlikle başarısız olmayacaktı. Eğer Kral Vesstan Sulian'ın bir *zhu*'yu çalıp oğluyla evlenmeye zorladığını öğrenirse, iletişimi pekâlâ açabilirdi. Sadece barışçıl olmazdı.

"Sulian halklarımız arasında barışı teşvik etmeyi umursamıyor. Onun başka planları var, bunu garanti ederim."

"Zaten o kadarını tahmin etmiştim." Sesi düzdü. Boyun eğmişti.

"Peki, büyük düğün ne zaman?" Jaren sesinden damlayan alaycılığı kontrol edemiyordu. Onun Matherin prensiyle evleneceği düşüncesi dişlerini gıcırdatmasına neden olmuştu.

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim." Sesi son yorumundan daha güçlü çıkmıştı ama omuzları gerilmişti ve bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını ya da bu fikri hiç sevmediğini açıkça gösteriyordu.

"Yani-"

"Şu ana kadar üç soru sordunuz. Sıra bende." Kadın dönüp ona baktı ve adam omuz silkti. Daha fazlasını söylemesini talep etmek istedi ama bekleyecekti.

Sessizdi, gözlerini adamın yüzünde gezdiriyor ve dudaklarında duraklıyordu. "Bana lekesiz derken ne demek istedin?"

Jaren bir an için onu düşündü. Bunu yüksek sesle söylediğini fark etmemişti ama o kadar şoktaydı ki bu onu pek de şaşırtmamıştı. Gerçeği söyleyeceğine söz vermişti ve bu gerçek onu kendisiyle kalmaya ikna etmenin en iyi yolu olabilirdi.

"Adamız yavaş yavaş ölmeye başladı. Halkımızı ve toprağımızı güçlendiren *laskalar* zayıflıyor. Toprak daha az verimli, su seviyesi daha düşük ve insanlarımız artık eskiden sahip oldukları güce erişemiyor.

"Hastalanıyorlar, tamamen iyileşemiyorlar ve her zamankinden daha genç ölüyorlar. Her şey *laskaların* hastalığıyla kirlenmiş durumda ama bunu nasıl düzelteceğimize dair hiçbir fikrimiz yok."

"Ama bu hastalığı taşıdığıma inanmıyor musunuz?"

"Tek bildiğim, başladığından beri Bhasura'ya adım atmadığın, bu yüzden muhtemelen onun lekesinden etkilenmedin. İçine girebildiğin şeyin gücünü gördüğüm için şimdi daha da ikna oldum. Bununla birlikte, bir şekilde *laskalarla* bağlantı kurmuş olma ihtimalin de var, bu yüzden artık sen de lekelenmiş olabilirsin. Bilemiyorum."

Cevap vermedi, düşüncelerinde kaybolmuştu. Jaren ona her halükârda kendisiyle birlikte dönmesi gerektiğini söylemek istiyordu. Halkıyla birlikte Bhasura'ya ait olduğunu söylemek istiyordu. Onunla birlikte. Ama söylemedi.

Bunun yerine kalçasına dokunarak onu düşüncelerinden uzaklaştırıp kendisine bakmasını sağladı. "Yine benim sıram. Evlenmek mi istiyorsunuz? Bir Matherin olmak

Prenses?"

Jaren onu iğneliyordu ama bunu bir türlü atlatamıyordu. Güzel yüzlü prensin ona sahip olduğu, ona dokunduğu, Sulian'la oynadıkları oyun için onu kullandığı fikrini aklından çıkaramıyordu.

Trey'in kulak misafiri olmak için geri çekildiğini kızgınlıkla gördü. Onlara bakmıyordu ama kesinlikle dinliyordu. Görünüşe göre cevabını merak eden tek kişi Jaren değildi.

"Neden umursuyorsun ki?"

"Genel merak, sanırım." Köpek dişlerinin uçlarını göstererek ona hınzırca gülümsedi.

Kızın dudakları aralandı ve adam gözlerini kaçıramadan kızın gözlerinin hafifçe odaksızlaşmasını izledi. Nabzı hızlandı ve eğilip kulağına fısıldarken ona sıkıca bastırmak için kendini öne doğru itti.

"Soruma cevap vermedin." Adamın gözleri büyük bir zevkle kadının narin teninde gezinen tüyleri takip etti.

"İmparatorun bana bir seçenek sunacağına inanacak kadar saf değilim. Beni kurtarmasının tek nedeni oğluyla evlenmekti." Sesi sanki istemediği bir geleceği çoktan kabullenmiş gibi kısık çıkıyordu. Bu ses onun içini parçalıyor, ateşini tekrar yüzeye çıkarmasını istiyordu.

"Ne demek kurtardım?" Yüzünü görmek için etrafına bakmaya çalıştı ama kadın başını çevirerek gözlerinden kaçtı. Şiddetli bir koruma içgüdüsü göğsüne vurmaya başladı.

"Elinde *tutulmak* isteyen bir kadına benzemiyorsun. Peki, ne istiyorsun küçük yıldız?"

"Sıra bende."

Gözlerini kısmıştı. "*Pha*. İtiraf et. Sadece gerçeği itiraf et. O geleceği istemiyorsun. Söyle."

"Ben bir piyon olmak istemiyorum! Hayatımın geri kalanında bir saraya kapatılmak, sadece ismim ve rahmim için faydalı olmak istemiyorum." Kelimeler boğazından kopan lanetler gibi fırladı. Durakladı ve derin bir nefes alırken vücudu titredi.

Jaren onun daha fazlasını söyleyeceğini sanmıyordu ve daha fazla zorlamadı. Tam da beklediği şeyi söylemişti. Hem kendisini hem de onu birlikte gitmeye ikna etmek için tam da ihtiyacı olan şeyi. Dudaklarının kenarları henüz kalkmaya başlamıştı ki, zar zor duyulabilen bir kelime fısıltısı kulaklarına çarptı. Doğrudan ruhunda yankılandılar.

"Görünmez olmaktan yoruldum."

"Sen asla görünmez olamazsın, küçük yıldız. Çok parlak yanıyorsun. Sulian seni saklamaya, geleceğini çalmaya ve ruhunu ezmeye çalışabilir ama o bile senin ateşinin yoğunluğunu bastırmayı umamaz. Sen onun istediği güzel bir ödülden çok daha fazlasısın."

Çenesinin alt tarafına dokundu ve uzaklaşırken parmaklarının çenesini okşamasına izin verdi. "Doğruyu söylediğimi biliyorsun. Kaderin kulağına benim kadar güçlü fısıldadığını hissedebilirsin. Onu takip etmeye karar verdiğinde ben burada olacağım."

Bölüm 19

EITHAN

Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum baba."

"Ne hissettiğimi tahmin bile edemezsin." "Baba-"

"İğrenmek daha doğru bir tanım olur."

Eithan'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ama yüzünü boş kalmaya zorladı. Bu Sulian'ın onu cezalandırmak için karşısına çıkmaya zorladığı ilk sefer değildi ve son da olmayacaktı. Onu kızdırmak istiyordu ama Eithan duygularını nasıl bastıracağını uzun zaman önce öğrenmişti.

Yirmi altı yıldan sonra, gerçek duygularını saklamakta oldukça ustalaşmıştı. Kıpırdamadan durdu, saray maskesi yerindeydi, her şeyin iltihaplanmasına izin verdi. İçindeki fırtına ne kadar şiddetli ya da çaresiz olursa olsun, duvarlarını aşmasına asla izin vermedi. Reddetti. Daha yapıcı bir şekilde kontrol edebileceği zamana kadar bekleyecekti.

Belinden eğildi, "Affet beni baba."

Sessizlik.

Dakikalar ilerledikçe gece mavisi halı onunla alay ediyordu ve o derin bir eğimle donup kalmıştı, omurgası pozisyonunu korumak için çığlık atıyordu. Yavaş ve sabit bir nefes aldı ve nefesini bırakmadan önce beşe kadar sayarak uzun bir süre boyunca tuttu. Bu sadece başka bir güç hamlesiydi, Sulian'ın kontrolünü uygulamaktan zevk alması için bir fırsattı.

Bir keresinde, Eithan henüz çocukken, saraydan gizlice kaçmaya çalışırken yakalanmıştı. Babası ona annesinin ve doğmamış kız kardeşinin ölümünü haber vermesi için bir hizmetkâr göndermiş, bunu kendisine söyleme zahmetine bile katlanmamıştı. Perişan ve kafası karışık olan Eithan kaçmıştı.

Belirli bir varış noktası planlamamıştı. Sadece kaçmaya ihtiyacı vardı, boğucu taş duvarların dışında güven içindeyken ıstırabını anlama ve onunla yüzleşme şansına ihtiyacı vardı.

Zayıflık gösterisinin cezası olarak iki kırbaç yedikten sonra kürsünün dibinde elleri arkada, vücudu pes edene kadar eğilmeye zorlanmıştı. Yüzüstü düşmüş, kendini tutamamıştı. Çirkin halı darbeyi yumuşatmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Sadece bir ebeveyninin gömülüşünü izlemiş olabilirdi ama o gece her iki ebeveyni de ölmüştü - eğer babası zaten var olmuş olsaydı. O günden sonra Eithan saray maskesini yüzüne yapıştırdı, dışarıdan babası için gülümserken içeriden İmparator Sulian'a öfke duyma yeteneğini mükemmelleştirdi.

Bugün daha az aşağılayıcı bir şey beklemiyordu, özellikle de iddialar göz önüne alındığında. Bu yüzden, zayıflık göstermeyi reddederek, nefes al, tut, nefes ver döngüsüne devam etti. Taht odasına hazırlıklı girmiş, uzun sürecek bir ceza bekliyordu.

Vera gitmişti ve bu tamamen Eithan'ın suçuydu. Öfkesinin çoğu Sulian'a bile değil, kendisine yönelikti. Kız kelimenin tam anlamıyla ellerinin arasındaydı ve elinden kayıp gitmesine izin vermişti.

"Kalkabilirsin."

Başına hücum eden kanın artık akmamasından duyduğu rahatlamayı ifade etmeye cesaret edemeyerek, vücudunu istikrarlı bir şekilde yükselmeye zorladı. Korkunç, taştan tahtında oturan Sulian'a baktı ve yüzünün boş kalmasını diledi.

"Bu sabah, sizin tam ve mutlak başarısızlığınızdan sonra, bir seyisin iki atın kayıp olduğunu bildirdiğini biliyor muydunuz? Görünüşe göre gece kaçırılmışlar."

Eithan şaşkınlık sarsıntısına karşı savaştı. İki at mı? Her şeye rağmen kendi isteğiyle mi gitmişti? Yoksa birden fazla saldırgan mı vardı? Çocukla konuşma talebini dile getirmekten kaçınmak için çenesini sıktı.

Bunun yerine, düzgün bir ses tonuyla, "Yakalanmadıklarına göre, başkentten kaçtıklarını varsaymak güvenli olur," diye cevap verdi. İçten içe, zihni çok daha fazlasını söylüyordu. Kız nereye götürülmüş olabilirdi? Ve ne amaçla?

"Kaçış. İlginç bir kelime seçimi." Sulian ona gülümsedi ve bu zalimce bir şeydi. "Kaçmadılar. Sadece burnunun dibinden çıkıp gittiler." Ayağa kalktı ve Eithan'ı aşağılayıcı bakışları altında boğdu.

"Evet, baba."

Eithan onun kürsü merdivenlerinden aşağı bir adım atıp durmasını izledi. Bu onun en sevdiği duruştu. Tebaasını tedirgin etmeyi, tahtının yanında mı kalacağını yoksa onların seviyesine mi ineceğini sorgulatmayı severdi.

Aşağı indiğinde sonu hiç iyi bitmedi.

"Elbette her kapıda görevli tüm muhafızları sorgulattım."

Soğukkanlılığını korumak için mücadele etti ve bilgiyi uzattığı için kibirli piçi lanetledi.

"Görünüşe göre dün gece geç saatlerde üç kişilik bir grup at sırtında doğu kapısından ayrılmış. Muhafızlar, içlerinden birinin -küçük bir kadın- bir adamın kollarına sıkı sıkıya sarılmış uyuduğunu iddia ediyor."

Yıllar sonra ilk kez Eithan'ın maskesi düştü, dişlerini birbirine geçirirken burun delikleri açıldı. Omurgası dikleşti ve odadan dışarı koşup adamlarına emirler yağdırmaya başlama arzusu güçlendi.

Bu bir tesadüf değildi. Bu Vera olmalıydı. Elbisesinin halini gördükten sonra, eğer uyuyor gibi görünüyorsa, baygın olduğundan hiç şüphesi yoktu. Bu düşünce öfkesinin korkunç bir boyuta ulaşmasına neden oldu.

"Muhafızların icabına bakıldı," diye devam etti Sulian, Eithan'ın göğsünde yükselen basıncın ya farkında değildi ya da umursamıyordu. "Ancak senin muhafızın..."

Yarım kalan cümle sonunda dikkatini tehlikeli düşünce zincirinden uzaklaştırdı. "Trey Gibson'dan mı bahsediyorsun?"

"Her şey oldukça uygun bir şekilde gelişti, değil mi? *Saldırgan* tam olarak ne zaman harekete geçeceğini biliyordu. Aradan bir saat geçmeden, iki adam uyuyan bir kadınla birlikte en yeni askerlerimiz tarafından korunan bir kapıdan çıkarken görüldü."

Eithan sinirlendi. "Eğer Gibson'ın Vera'nın kaçırılmasında parmağı olduğunu ima ediyorsanız, buna katılmıyorum. Muhafızlarımı kendim seçerim. Onlar sadıktır."

Sulian küçümseyici bir gülümsemeyle başını eğdi. "Evet ama son zamanlarda verdiğin kararlar seni pek de güvenilir göstermiyor, değil mi?" Merdivenlerin geri kalanını indi, büyük adımları Eithan'ın alanını işgal edene kadar mesafeyi tüketti. Adamın önünde sinmeyi reddederek bacaklarını kilitledi.

"Veliaht Prens'in yapması gerektiği gibi davransaydınız ve kalmasını ve yerini kabul etmesini talep etseydiniz, saray duvarlarını asla terk etmezdi. Güvenli bir yere konur, sizi beklerdi ve siz de elinizde ve yatağınızda bir Magyki'ye sahip olma yolunu yarılamış olurdunuz."

Eithan tartışmadı. Tartışamazdı. Suçlama acı verecek kadar doğruydu. Ona her dikkatini verdiğinde nasıl kızardığını hatırladı, tenindeki kırmızı renk muhteşemdi. Hayatı boyunca izole edilmiş, korunaklı, masum ve dokunulmamıştı. Ona kur yapmak kolay olurdu.

Yine de aynı zamanda, bir şekilde hâlâ alıngan ve güçlüydü. Böylesine utangaç bir yaratığın sahip olduğu acımasız beceriyle dövüştüğüne hâlâ inanamıyordu. O günden beri her etkileşime girdiklerinde aklından neler geçtiğini bilmek için neler vermezdi.

Ona sırf akıl hocasını savunmak için meydan okumuştu. Saygı duyduğu biri hakarete uğradığında sadık ve korumacıydı ama bir şekilde kavga dışında hâlâ sessiz ve kendinden emin olmayan bir kadındı.

Çekici ve bağımlılık yapıcıydı. Onu geri istemeyi hayatında istediği her şeyden daha çok istiyordu. Piç babası onu istediği için değil, *kendisi* istediği için.

Düşünceleri, babasının sert sözlerine sessiz bir yanıt olarak kafasında uçuştu, sonra kendini kontrol ederek kararlı bir sesle konuştu. "İzninizle, kalan muhafızlarımla birlikte şehirden ayrılacağım ve izlerini takip edeceğim. Çok uzağa gitmiş olamazlar."

Sulian sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştı. "On beş yıl, evlat. İşe yarar hale gelmesi için on beş yıl bekledim. On beş yıl boyunca gizli ve basit fikirli kalmasını sağladım, böylece ayaklarının yerden kesilmesine hazır olacaktı." Sesi her kelimede daha da yükseliyor, tükürükleri Eithan'ın yüzüne düşüyordu. "*Bunu senin için daha kolay hale getiremezdim!*"

Aynı boydaydılar ama Eithan nedense kendini hâlâ küçük hissediyordu. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, bu adam için sadece değersiz bir araçtı. Bu hoş olmayan duygu içini çürüttü.

Kendini *bildi bileli* Sulian'dan nefret etmişti ama o anda adamın bunu *bilmesini* istemişti. Eithan'ın gözlerinde yarattığı şeyin gerçekliğini görmesini istiyordu. Ama bunu geri itti, maskesi tekrar yerine oturdu.

"Anlıyorum, baba."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum." Sulian arkasına yaslandı ve ona hiçbir şeyi değiştirmeyen ama *her şeyi* değiştiren bir şey söylemeye başladı.

Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti, yaşadığı şok elle tutulur bir şeydi. "Onu bulacağım baba, yemin ederim."

Öfkeli bir an daha Eithan'a baktıktan sonra nihayet geri adım attı. Gözlerini Eithan'ın bedeninde gezdirdi, tiksinti yüzünün her santiminde belirgindi.

"Umalım da bu sefer sözün biraz daha ağır bassın. Çünkü seni ve eli boş dönmeye cüret eden her bir muhafızını cezalandıracağım." Sırtını dönüp Eithan'ı etkili bir şekilde kovarak kürsüye doğru yürüdü, büyük olasılıkla önümüzdeki bir saat boyunca güveçte pişirip planlayacağı yere.

Eithan tereddüt etmedi. Kapılara nişan alarak döndü. Muhafızların kapıyı açmasını bile beklemeden kendisi içeri girdi ve doğruca adamlarının barakalarına yöneldi.

Onu bulacaktı.

VERA

Güneş nihayet battığında Jaren isteksizce onları gece dinlenmeleri için ormanın derinliklerine götürdü. Açıkçası durmak istemiyordu ama atların bir molaya ihtiyacı vardı ve kendisi bile biraz dinlenebilirdi.

Birkaç gündür uyumamış gibi gözlerinin altında koyu halkalar oluşmaya başladığını fark etmişti. Kendi kendini iyileştirebileceğini düşünmüştü ama o hiç zahmet etmemişti. Bunu asla kabul etmezdi ama belki de sadece enerjisi yoktu diye merak etti.

Jaren keşfe çıkmadan önce atları nehre kolay erişimi olan bir açıklığa bağladılar ve Vera ile Trey'i kamp kurmaları için bıraktılar. İçinden bir ses ateş yakmalarını onaylamayacağını söylüyordu ama Trey hiç de endişeli görünmüyordu ve yine de yaktı.

Adam ona nasıl ateş yakılacağını öğretmeye çalışırken rahat arkadaşlıkları ve kolay şakalaşmalarıyla rahatladı. Onu kızdırmak için tek bir fırsatı bile kaçırmamasına rağmen sabırlıydı ve sonunda alevler büyüdüğünde sevinçle çığlık attı.

Jaren döndüğünde onların etrafında bir tur attı, alevlere kaşlarını çattı ama ne mutlu ki yorum yapmaktan kaçındı. Neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Ders verecek kadar enerjisi yoktu.

Karşılarında yere çömelmiş, Vera'nın kendisi için hazırladığı yiyecekleri karıştırıyordu ve Vera ağzının kenarının küçük bir gülümsemeyle kalktığını hissetti. Çok sert ve acımasız davranıyordu ama Vera bunun sadece bir maske olduğunu düşünmeye başlamıştı. Adam ne kadar yıpranırsa, maskesi de o kadar düşüyor gibiydi.

Pelerinini çıkarıp toparlamadan önce uzun bir su içti. Ateşe olabildiğince yakın bir yere kıvrıldı ve pelerinini başının altına koyup esnedi. Sert zemin bile yorgunluğuyla boy ölçüşemiyordu.

"Eğer sarılmak istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı. Ateş kullanmadan ısınabileceğimiz birkaç yol biliyorum."

Trey'e alaycı bir bakış fırlatmak için başını eğdi. Yere yattığında ona ne kadar yaklaştığını fark etmemişti. Onun huysuz kıçının bu konuda sessiz kalmayacağını bilmeliydi.

"Ama tabii ki," diye devam etti, "günün stresini önce atmayı tercih edersen, kesinlikle hayır demem." Adam göz kırptı ve gülmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine kendini sıkılmış bir ifade takınmaya zorladı.

"Tatmin edilmemiş ve hayal kırıklığına uğramış bir halde kalmak uykuya dalmak için pek de cazip bir yol gibi görünmüyor."

Trey gerçekten kırılmış görünüyordu, ama hafif bir duraksamadan sonra boğuk bir kahkaha attı ve onun yanına oturdu. "Lanet olsun, kadın, bir erkeğe şans ver."

Sanki Trey'le bir refakatçiye ihtiyaçları varmış gibi Jaren'ın gelip diğer tarafına uzandığını hissetmesi için sadece birkaç saniye geçmişti. Tüm Magyki erkeklerinin dişilere karşı aşırı korumacı olup olmadığını ya da sadece Trey'e güvenmediği için mi böyle davrandığını merak etti.

Vera orada, hiç tanımadığı iki insanla ıssız bir yerde yatarken, hayatının ne kadar gerçeküstü bir hal aldığını düşünmeden edemiyordu. Sadece birkaç gün içinde, bildiği her şey tamamen alt üst olmuştu.

Veliaht Prens ona evlenme teklif etmişti -bir bakıma- ve şimdi burada, yıldızların altında, evinden kilometrelerce uzakta, düşman ilan edilmiş biriyle uyuyordu. Tanrım, şimdi düşmana benziyordu. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek onlara alışmasının ne kadar süreceğini merak etti.

Trey ona her şeyi anlattığında Eithan onun hakkında ne düşünecekti? Bu eninde sonunda olacaktı ve Vera'nın onun ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen iğrenecek ve onu kendini kirletmekle suçlayacaktı ama umurunda olduğundan emin değildi. Onun yanında asla kendisi olamayacaktı ve bu istediği bir gelecek değildi.

Kadınların eğitim almasını ve savaşmasını yasaklayan kendi babasıydı. Ayrıca, onu sadece onun sayesinde elde etmeyi umduğu şey yüzünden kurtarmıştı, bir insan olarak önemli olduğu için değil.

Eithan'ın farklı olduğuna inanmak istiyordu ama geleceğini boş bir umuda emanet etmeyi reddediyordu. Elmanın ağaçtan uzağa düşmeme ihtimali yüksekti ve kadın düşmanı erkekler tarafından boğulmaktan bıkmıştı.

Jaren haklıydı. Kafasının içinde fısıldayan bir ses vardı ve ona Matheris erkeklerinin istediğinden çok daha fazlasını sunabileceğini söylüyordu. Güçlüydü, savaşabilirdi ve bundan utanmayı bırakması gerekiyordu.

Jaren'ın kendisine baktığını bildiği halde yuvarlandı. Yere uzandığı andan beri bakışlarının sıcaklığını hissediyordu. İkisinin de uykuya ihtiyacı vardı ama görünüşe göre Jaren'ın zihni de en az onunki kadar meşguldü.

Birbirlerine bakarlarken gözleri onu yutmuş gibiydi. İkisi de tek kelime etmedi. Ona ailesi hakkındaki gerçeği söylemekten korkuyordu, onun isyanı desteklemediğine ve kendisine ihanet etmeyeceğine güvenmekten korkuyordu. Ama orada yatarken, ona anlatmak istediğini fark etti. İçindeki bir şey onun güvenini ve kabulünü arzuluyordu.

Kolunu ona doğru uzattı ve parmak uçlarını onunkinden bir kıl payı uzakta tuttu. Adam kıpırdamadı, gözleri ellerine ve sonra tekrar yüzüne kaydı.

"İttifak fikrine karşı değilim, bence harika olur. Ama Eithan'la evlenmek istemiyorum. Kim olduğu için değil, bencilce temelinde politika olan bir evlilik istemediğim için," diye itiraf etti, bir yanı Trey'in çoktan uyuduğunu ve duymayacağını umuyordu. Trey'in onu koruyacağını biliyordu ama bu korumanın prensini de kapsayıp kapsamadığından emin değildi.

"O zaman yapma."

Neredeyse o anda ona, onunla birlikte Bhasura'ya gitmek istediğini söyleyecekti. Gerçek evini görmek, ailesini tanıyan insanlarla tanışmak, leke ve kristaller hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Ama bir şey onu engelledi, fikrini değiştireceğinden ve yeniden terk edileceğinden korkuyordu.

Mantıklı tarafı bunu yapmayacağını biliyordu, en başından beri Aleron'da olmaması gerektiğine inandığını biliyordu. Ama diğer yanı, hayatı boyunca yalnızlığı deneyimlemiş olan yanı, onun olası reddinden dehşete düşmüştü.

Bunun yerine Vera kolunu geri çekip başının altına sıkıştırdı ve gözlerini kapadı. Uyku bastırmadan önce ne kadar öylece yattığından emin değildi ama hatırladığı son şey, Elric'i ne kadar özlerse özlesin, cephaneliğe asla geri dönmek istemediğiydi.

Bölüm 20

VERA

Ertesi gün olaysız geçti. Jaren onları güneş doğmadan hemen önce uyandırdı, kaçmaya hevesli kafesteki bir hayvan gibi volta atıyordu.

Hızlı ve yetersiz bir kahvaltı yaptılar ve sırayla nehirde yıkandılar. Vera o noktada koktuğunu itiraf etmekten çekinmedi -hepsi kokuyordu- bu yüzden tamamen soyunup yıkanmayı tercih etti.

Jaren'in acele etmesini söylemesine aldırmadan kendini suya bıraktı ve kafa derisini şiddetle ovaladı. Ormanın nemli havası ve aceleyle parmaklarıyla taradığı saçları, suya girerken olduğundan daha kötü görünecekti. Tam yüzeye çıkmıştı ki, sırtı kıyıya dönüktü ve adamın yaklaştığını hissettiğinde karmakarışık saçlarını bir örgü haline getirmeye çalışıyordu.

Tüm vücudu tepki verdi. Kalp atışları hızlandı, boynuna bir sıcaklık yayıldı ve tenindeki minik tüyler dikkat kesildi. Omzunun üzerinden bakınca Jaren'ın çıplak göğsüyle karşılaştı ve boğazı düğümlendi. Yarı çıplak gördüğü ilk erkek o değildi, daha önce de

Yıllar boyunca pek çok üstsüz muhafız görmüştü ama o şimdiye kadar gördüklerinin en çekicisiydi. Matherin muhafızlarının çoğu iri yarı ve hantalken, Jaren zayıf ve kaslıydı.

Bakışlarını adamın vücudunda gezdirirken, adamın öfkesinin yoğunluğu karşısında sarsıldı. Adam kızın yüzüne değil, sanki bu görüntü onu çileden çıkarmış gibi çıplak sırtına bakıyordu.

"Sana acele etmeni söyledim, ama sen bir şekilde bunu nehri kendi kişisel *wushech'*ine dönüştürebileceğin anlamına mı çevirdin?"

Adamın gözleri kızın sırtında oyalanırken, kız adamın öfkesine karışan başka bir şey daha hissetti; daha güçlü bir şey. "İyi bir hijyene sahip olduğum için özür dilemeyeceğim. Şimdi git ki ben de çıkabileyim."

Sonunda gözleri onunkilere kaydı, hafifçe parladı ve dönüp tepinerek uzaklaştı. Belki de tepinmedi. Jaren'ın tepinebileceğini sanmıyordu. Öfkeli hareketleri bile zarifti.

Jaren nehirde sırasını savmak için yanından geçip gittiğinde Vera kamplarının yakınına bile gelmemişti. Atlara doğru ilerleyerek onlarla sessizce konuştu, umutsuzca Jaren'ın yarı çıplak ve ıslak olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Adam geri döndüğünde nefesi kesildi, yüzü pürüzsüz ve temizdi. Yüzünde uzayan kılların gölgesinde, çene çizgisinin ne kadar keskin olduğunu neredeyse unutmuştu. Gerçekten de yansımasını gösteren bulanık sudan başka bir şey olmadan mı tıraş olmuştu? Ve neden onun suya eğilmiş, bıçağını teninde gezdirirkenki görüntüsünü bu kadar çekici bulmuştu?

Hepsi işlerini bitirdikten sonra hızla yola koyuldular. Bir gece önceki sessiz itirafından sonra Jaren konuşmaya daha istekli görünüyordu.

"Neden Aleron'dasın?" diye sormaya cesaret etti.

Jaren uzun süre sessiz kaldı; cevap vereceğini sanmıyordu. "Görev."

Başını salladı ve onun kısa ve belirsiz cevabı karşısında yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. "Bir asker olarak görevin mi?"

"Hem evet hem hayır. Kral Vesstan'a yemin ettim. Benden ne isterse yaparım."

Ona baktı, "Ne zamandır kral için çalışıyorsun?" "On yaşımdan beri."

Elleri dizginlerde sıkılaştı ve sözleri

kırparak onu daha fazla soru sormaktan caydırdı. Eğer zorlarsa muhtemelen tamamen susacaktı. Bu yüzden yüzüne bir gülümseme yapıştırarak onun yerine Bhasura'yı sordu. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Bhasura'nın ana şehrini çevreleyen uçsuz bucaksız ormanı, orada yaşayan ve Aleron'da bulunmayan eşsiz hayvanları ve kumsallarının yumuşak güzelliğini anlatırken onu pür dikkat dinledi. Burayı özlediği belliydi.

Trey'in huzurunda paylaşmak istemediği şehirler ya da insanlar hakkında tek bir ayrıntı bile vermedi. Bir Matherin muhafızına bu tür bilgiler konusunda asla güvenmezdi, özellikle de prensin kişisel muhafızı olan birine. Onu suçlayamazdı.

Bu yüzden daha güvenli konulara yöneldiler. Onunla ve nasıl büyüdüğüyle ilgili en ufak ayrıntıyı bile öğrenmek istiyordu ve karşılığında dillerini anlamasına yardımcı oluyordu. Uzun süre Thyabathi konuşmadığı için telaffuzu berbattı ama sandığından daha fazlasını hatırlıyordu. Jaren yavaş konuştuğu sürece bir sohbeti sürdürebilirdi.

Ona Elric'i anlattı. Ona kılıçlara bakmayı ve kullanmayı nasıl öğrettiğini ve onu eğitmeyi kabul edene kadar nasıl başının etini yediğini. Jaren pek bir şey söylemedi ama pür dikkat dinledi ve hiç istifini bozmadan çıkardığı homurtu Elric'e biraz saygı duyduğunu anlatmaya yetti. Ve nedense bu onu mutlu etmişti.

Midpath'teki buluşmalarının, ayrılmasına izin verildiği ilk buluşma olduğunu doğruladığında, sırf imparatorun göğsüne bir hançer saplayabilmek için onları Matherin'e geri döndürebileceğini düşündü.

Vücudu etle kaplı bir heykele dönüşmüştü ve dizginleri o kadar sıkı tutuyordu ki, kırılacaklarını düşündü. Bundan sonra başka soru sormadı, bunun yerine öfkeli bir sessizlik içinde kalmayı tercih etti.

Yarım saat kadar gergin bir şekilde oturduktan sonra Vera nihayet dönüp ona baktı. Adam isteksizce göz teması kurduğunda tek kelime etmedi, sadece küçük bir gülümseme verdi ve kalçasını okşadı. Adamın gözleri hâlâ kızgın baksa da, Vera'nın dokunuşuyla rahatlamıştı ve öğleden sonrasının geri kalanında yoldaşça bir sessizlik içinde at sürdüler.

Trey pek konuşmazdı ama Jaren'la onun söylediği her şeyi dinlediğini biliyordu. Her zaman tetikteydi ve ayrıldıklarından beri parmaklarının sürekli eyerine doğru hareket ettiğini fark etmişti. Onun stresli ve düşüncelerinin karmakarışık olmasının kendi suçu olduğunu bildiği için bu görüntü onu suçluluk duygusuyla hasta ediyordu.

Rahatmış gibi davranıyordu ama gerçek duygularını gizlemek için mizahı kullandığını öğrenmişti. Onun üzgün ve endişeli olduğunu biliyordu.

Onları içine düşürdüğü çıkmaz ve bunu düzeltmek için ne söyleyeceğini bilmiyordu. Midpath görüş alanına girene kadar nihayet rahatlamaya başlamadı. Taze bir yemek ve sıcak yatak vaadi ruh halini anında iyileştiriyordu. Fakat Jaren onları şehrin birkaç mil dışında durdurdu.

Trey tetikteydi ve sırf riske girmek zorunda kalmasınlar diye ek erzak almadan seyahat etme riskini göze almak istediğini biliyordu. Omurgasını kilitledi ve Trey'e bakarken kollarını kavuşturdu.

"Onu Matherin'den çıkarmak için tehdit etmiş olabilirim ama şu andan itibaren kendi özgür iradesiyle bana eşlik ediyor. Onu daha ileri gitmeye zorlamıyorum."

"Sana izin vermezdim."

Jaren sırıttı. "Olduğundan daha büyük görünmek için havlayan bir köpek gibisin ama itilip kakılan biri değilsin ve buna saygı duyuyorum. Ancak yollarımız burada ayrılıyor. Hata yapma, seni öldürmek istiyorum."

Ona baktı ama Trey'le konuşmaya devam etti. "Ona söz verdim, bu yüzden yapmayacağım. Ama eğer kalmayı seçerse ve sen de buna müdahale etmeye kalkarsan, bu senin için iyi sonuçlanmaz."

İkisi de ona baktı ve Vera onların bakışlarının baskısı altında kıpırdandı. Ne istediğini biliyordu. Ve hayatında ilk kez, bunu seçmesine gerçekten izin veriliyordu.

Trey'e doğru adım atarak onun elini tuttu, "Beni korumanın senin görevin olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben kendimi koruyabilirim." Trey'in parmaklarını kavradı, gözleri yanıyordu, "Onunla gidiyorum, Trey. Bhasura benim evim ve onu görmek istiyorum."

Keskin bir nefes aldı ve yüzü şoktan acıya sıçradı. Adam elini kızın avuçlarından çekti ve kızın kalbi tam ortasından çatladı. Dudakları kıvrıldı, burnu buruştu ve ona artık kim olduğunu bilmiyormuş gibi baktı.

"Senin evin Matherin'de, seni seven insanların yanında." "Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun. Sadece Elric vardı ve o da yüzüme karşı yalan söyledi.

ve güvenliğim içinmiş gibi davranarak beni on beş yıl boyunca eve kapattı. Önemsedi ama yeterince değil."

"Seni önemsiyorum, Vera. Prens Eithan seni önemsiyor."

Başını iki yana salladı. Onun anlamasına, verdiği karar yüzünden kendisinden nefret etmemesine ihtiyacı vardı. "Eğer ediyorsa, bunun tek nedeni-"

Trey geriye doğru uçup vücudu yerde kaymaya başlayınca sözcükleri boğazında düğümlendi. Etrafında toz bulutları uçuştu ve

inledi. Bağırmak için ağzını açtı ama Jaren aniden karşısında dikilip iki eliyle yüzünü tutunca sesi boğazında düğümlendi.

İrkildi, içgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştı, ancak adamın mutlak yıkım ifadesi onu olduğu yerde dondurdu. Adam nefes almıyor gibi görünüyordu ve ona sanki havaya karışıp yok olacakmış gibi bakıyordu.

Vera'nın nefes alış verişi düzensizleşti ve adamın delici gözleri kendi gözlerine kilitlendiğinde kalbi çarpmaya başladı. Sonunda havayı nasıl içine çekeceğini hatırladığında, bildiği tek şey onun toprak kokusuydu. O kadar yoğundu ki başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Duyguları bu şekilde algılama konusunda deneyimli değildi ama kokusundaki keskin yüzündeki ifadeyle aynı zamana denk geldiğini bilecek kadar anlıyordu. Bir şeyler yanlıştı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"*Rab żu mbi thoots pash?*" Kelimeleri göğsünden koparmış gibi kısık bir sesle söyledi.

Cevap vermedi. Cevap veremedi. Adamdan yayılan ve onu boğan yoğunluğa zar zor konsantre olabiliyordu. Onun öfke ve ara sıra şoktan başka bir şey ifade ettiğini hiç görmemişti. Hiçbiri böyle değildi ve bu onu korkutuyordu.

"Sorun ne Jaren?"

Yüzündeki tutuşunu sıkılaştırarak başını salladı, çaresizlik ona yapışmıştı, "*Sana ne dedi?!*"

Onun sarsıcı hareketlerine karşı kendini sabit tutabilmek için bileklerini kavradı. Çevresinde Trey'in yaklaştığını görebiliyordu. Eli kılıcının üzerindeydi, gerekirse müdahale etmeye hazırdı.

O yeşil gözlere bakmaya devam etti, o kadar parlak ve hala o kadar tanıdıktı ki, orada dudaklarına gerçeği getiren bir şey gördü.

"Bana Vera dedi." Gözleri adamın ayrılmış dudaklarına kaydı ve yanaklarını avuçlayan ellerinde titreme hissettiğine yemin edebilirdi.

"Veralie?"

Adamın kendisine vurduğunu hissederek geri çekildi ama adamın elleri hâlâ onu kavrıyor, yerinde tutuyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ve kalbi gittikçe daha hızlı atıyordu. Adam bunu nereden biliyordu?

Aralarındaki tüm konuşmaları düşündü. Kim olduğunu ima edebilecek hiçbir şey söylememişti. Onu daha önceden tanımıyorsa Vera'nın sadece bir takma ad olduğunu bilmesine imkân yoktu.

Dudaklarını oynatmaya zorladı, "Bunu nereden biliyorsun?"

Adam tutuşunu gevşetti ve parmakları yaralı kulaklarını okşarken, gözleri bir kez bile onunkilerden ayrılmadığında, içinden gergin bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Onu yakaladığından beri gözlerini kırptığını bile sanmıyordu.

Bileklerindeki tutuşunu sıkılaştırdı, "Jaren."

Onun adını duymak, içinde bulunduğu büyüyü bozmuş gibiydi ve başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil."

Bakışları kızın boğazına kaydı, bir eli başparmağını kızın yara izini gördüğünü bildiği yerde gezdirmek için aşağı indi. Gözleri parladı, karardı. "Ölmeni izledim."

Dünyası dönüyordu, zihni olan bitene ayak uydurmaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Bhasura'ya dair hiçbir şey hatırlamıyorum Jaren. Sadece rüyalarımda aklıma gelen rastgele görüntüler." Yutkundu, "Anlamıyorum."

Yüzyılın abartısı.

"Seni aldılar," sesi çatallaştı. "Kendi bıçağımın gözümün önünde boğazını kesişini izledim. O gece seni korkunç bir şekilde hayal kırıklığına uğrattım Veralie." Sesi gırtlaktan ve çiğdi, "Görünüşe göre seni hayal kırıklığına uğratmayı hiç bırakmamışım. Nasıl bilemedim-"

Kalbi küt küt atıyordu. Acısı içgüdüseldi, onu kaplıyor ve akıntılarına sızıyordu. Neden bahsettiğini bilmiyordu, biraz bile bilmiyordu ama gözlerindeki acı o kadar keskindi ki görmezden gelemedi.

Bileklerini serbest bırakarak göğsü ona değene kadar yaklaştı ve kollarını onun beline doladı. Adam tereddüt etmedi, kolları hemen onun etrafında dolandı, bir eli sırtına yaslanırken diğeri başını çenesinin altına aldı.

"Tamam, zaman... istediğiniz zaman açıklamaktan çekinmeyin."

Vera, Trey'in sesiyle başını kaldırdı. Trey garip bir şekilde yanında durmuş, rahatsız ve şaşkın görünüyordu. Bir anda Thyabathi'ye geçtiklerini fark etti ve bunu fark etmemişti bile. Duyguları onu ele geçirmiş ve doğal bir şekilde ona kaymıştı.

Jaren'i serbest bırakarak küçük bir adım geri çekildi ve ortak dile geçti. "Bana her şeyi anlat."

JAREN

Gergin gülümsemesi onu mahvetti. Parmakları kıpırdadı, ona tekrar sarılmak, onu öpmek, burnunu saçlarına gömmek ve kendini tamamen onun içinde kaybetmek için çaresizce çırpınıyordu. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım, küçük yıldız." Kız ona gönülsüz bir bakış fırlattığında kararlılığı neredeyse paramparça oluyordu.

Veralie.

Onun *aitanta*.

Onun lanet olası eşiydi. Sanki gözlerini örten perde yırtılmış gibiydi. Birden her şey anlam kazandı, her şey. Ne hissetmişti? O çekiş? Bu onların ruh bağıydı.

Duyguları onu boğdu ve başının döndüğünü hissetti. Zayıftı ve yılların yalnızlığının ardına gömülmüştü ama bağ gerçekti. Var olmuştu. *O da* vardı.

Onu son gördüğünde sadece beş yaşındaydı. Bir çocuk. İnanılmaz derecede farklı görünüyordu; bunu kendi başına görebileceğinden emin değildi. Nefes kesici, vahşi ve *onun kızıydı*.

Çiftleşme bağları zamanla güçlenir, yaşlandıkça olgunlaşarak yetişkinliğe doğru ilerlerdi. Bağın çocukken ona hissettirdikleri ile şimdi hissettirdikleri farklıydı. Zayıf olsa bile aradaki farkı anlayabiliyordu. Çocukken onu rahatlatmak ve korumak zorunda hissederdi, ama şimdi onun formuna bakarken, dürtüleri çok daha sahipleniciydi.

O gece onun ölümünü izlediğinden o kadar emindi ki. Bayıltılmadan önce kan kaybından ölmesini izlemişti. Uyandığında, babaları başında bekliyordu ve kızın cesedi ve saldırganlar gitmişti. Yerdeki kan kokusundan başka bir şey kalmamıştı.

Jaren kalbini o kadar çok ıstırap ve kendinden nefretin altına gömmüştü ki, şu anda bu kadar net hissettiği şeye asla inanmazdı, aptalca bir şekilde bunun şehvet olduğuna inanıyordu. Ve artık bildiğine göre, ona olan ihtiyacının ötesini düşünemiyordu. Çünkü

Ruhu onun kim olduğunu kabul etti, onu almasını ve aralarındaki bağı tamamlamasını istedi.

"Gözlerini hatırlıyorum," diyerek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Yani, *sen* olduğunu bilmiyordum ama bazen tıpkı seninkiler gibi gözlerin hayalini kurardım."

Kaşlarını çattı, bakışları odaklanmamıştı. "Seni ilk gördüğümde sanki seni tanıyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Bunun Magyki olmanla ilgili olabileceğini düşündüm."

Jaren, Midpath'te onun hayatına son vermeye ne kadar yaklaştığını düşünerek ürperdi. Kalbi atmayı bıraktığı anda bunu anlayabilir miydi? Orada çaresizce durup onun yeniden ölmesini izlemek zorunda kalır mıydı?

"Akraba mıyız? Bu yüzden mi bana bu kadar tanıdık
geliyorsun?" Başını geriye attı, boğazından boğulurcasına
bir ses çıktı. "Tanrım, hayır, akraba değiliz."

Kadının rahatlamış görüntüsü karşısında göğsü memnuniyetle inledi. "Babamın çatısı altında birlikte büyüdük ama aile olduğumuz için değil. Biz bundan daha fazlasıyız, Veralie. Biz eşiz."

Başını yana eğdi, "Bu ne anlama geliyor?"

İçini hüzün kapladı. Küçük yıldızının onunla ilgili gerçek bir anısı yoktu, halkı hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve kurabilecekleri derin bağ hakkında hiçbir fikri yoktu. Her ne kadar onunla acele etmek, ayrı geçirdikleri on beş yılı telafi etmek istese de, onun hızında gitmesi gerektiğini biliyordu. Onu, onun kendisini gördüğü gibi görmüyordu. Henüz görmüyordu.

"Bu, akşam için yerleştiğimizde daha derinlemesine açıklayabileceğim bir şey." *Ve yalnız*. Omzunun üzerinden hâlâ kayıp bir köpek gibi yanlarında dolaşan Trey'e baktı.

Trey ona baktığında Jaren sırıtmaktan kendini alamadı. "Bu benim senin olduğum ve senin de benim olduğun anlamına geliyor. Göğsünün derinliklerinde hissettiğin çekim? Bana yakın olma dürtüsü? Bu bir ruh bağı. İki Magyki arasında hiç kimsenin ve hiçbir şeyin yerini tutamayacağı bir bağ."

Ayaklarına baktı, alt dudağını ısırdı ve vücudunun ısınmasına neden oldu. O dudağı ağzına çekmek ve kendi dişlerini yumuşak, pelüş ete batırmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istedi.

"O zaman neden şimdiye kadar fark etmediniz?"

Başıboş bir bukleye uzanarak onu kulağının arkasına sıkıştırdı. "Olgun bir bağ konusunda hiç deneyimim yok, Veralie. Biz sadece çocuktuk ve sonra sen..."

İç çekti ve elini ensesini ovmak için hareket ettirdi.

"Ayrı geçen yıllar aramızdaki bağı zayıflattı ama hâlâ var. Bedenlerimiz dokunduğumuz andan beri bunu biliyordu. Zihinlerimiz sadece inkâr ediyordu. Senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum."

Gümüş rengi erimiş bir renge dönüşen gözleri ateşle parladığında, arzusu içinden fırladı. "Peki benim hissettiğim ne Jaren?" Kadın aralarına mesafe koymaya çalıştı ama Jaren uzanıp elini çekti ve onu kendine doğru çekti.

"Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun, küçük yıldız."

Gözleri kısılmıştı ve gerçekten de onu yumruklamaya hazır görünüyordu ama vücudu aksini söylüyordu. Kızın uyarılması doğrudan zaten yarı sert olan uzunluğuna yöneldi, o yıldız ateşi kokusu onun tadı düşüncesiyle onu kızdırdı.

Karnına doğru bastırdığını hissedebileceğini biliyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde kendini geri itti ama iddiasını yalanlamadı. Çenesini kaldırarak, bir şekilde ona bakmanın bir yolunu buldu ve aynı anda burnunun ucuyla ona baktı.

Ona hayranlık duyuyordu. Kızın deneyimsiz olduğunu biliyordu, henüz hiçbir erkeğin ona dokunmadığını da biliyordu ama kolayca utanmasına rağmen, kız hissettiği hiçbir şeyden utanç duymuyordu. Arzularını saklamıyor ya da inkâr etmiyordu ve bu çok baştan çıkarıcıydı.

"Tanrım, Vera, bu delilik. Ciddi olamazsın. Eş mi? Sanki senin üzerinde hayvani bir hakkı mı var? Bunca zamandır seni manipüle etmekten başka bir şey yapmadı."

Jaren başını Trey'e doğru çevirdi, muhafız yıldızına uzanmaya cüret ettiğinde dudaklarından bir hırıltı döküldü. Onu öldürecekti. Eğer ona elini bile sürerse onu hemen şimdi öldürecekti.

Trey'in gözleri ona kaydı ve yaklaşan ölümünü hissederek uzanmış kolunu akıllıca indirdi.

Veralie bir kolunu iki yana açarak aralarına girdi. "Durun artık! Sen ondan nefret ediyorsun, o da senden nefret ediyor. Bunu hepimiz anlıyoruz. Onunla aramızda ruh bağı ya da başka bir şey olması önemli değil," dedi ve Trey'in kıllanmasına neden oldu. "Onunla gideceğimi sana zaten söyledim, Trey. Ve ciddiydim. Ben gidiyorum."

Muhafıza gülümsedi, her türlü kötü niyetli ve zalim düşüncenin ifadesini beslemesine izin verdi. Trey'in öfkesi havada güçlüydü ve içindeki yırtıcı hayvan bundan zevk alıyordu. Jaren gardiyanın gerçeği yutmasını umuyordu.

"Hayır, Vera. Ben senin arkadaşınım ve bu da duymak istemesen bile delirdiğinde sana söylemek anlamına geliyor. *Veliaht Prensimizi takip* ederken tesadüfen karşılaştığın erkeğin aynı zamanda senin ruh bağın olduğuna gerçekten inanıyor musun... her neyse?"

Jaren eşinin kollarını indirişini izledi, kaşları düşünceli bir şekilde birbirine kenetlenmişti. Çok sevimli görünüyordu ve Jaren'ın içinde çizgileri düzeltip alnından öpme arzusu vardı. Ona karşı hissettiği çekim her geçen dakika daha da güçleniyordu ve farkında olmadan ona doğru bir adım attı.

Trey hareket ettiğinde ona doğru bir bakış attı ve sonra tekrar Trey'e baktı. "Bilmiyorum. Ama onunla aramda bir bağ hissediyorum. Bunu açıklayamam ama orada bir şey var. Anlamana ihtiyacım yok, sadece bana güvenmene ihtiyacım var."

Trey o aptal ağzını tekrar açtığında Jaren'ın kollarını ona dolamasına on saniye kalmıştı.

"Sana izin veremem, üzgünüm."

Bölüm 21

VERA

Yüzü yukarı fırladı ve ellerini iki yanında kenetledi, "İzin mi? Şu anda ciddi misin?"

Kadının öfkesine karşı durarak, "Evet. Senin hayatın benimkinden üstün. Bir yemin ettim. Beni bozmak zorunda bırakma."

Bir adım daha yaklaşarak parmağıyla onun göğsünü işaret etti. "Beni korumak için yemin ettin ama bu yemini ne sen ne de Eithan benim korunmaya ihtiyacım olmadığını anladığınız zaman ettiniz. Kendimi koruyabilirim." Kendini kararlı durmaya zorladı ve sözleriyle gerçeği ifade etti: "Geri dönmeyeceğim Trey. Ta ki *ben* dönmeye karar verene kadar."

"Lanet olsun, Vera. Buradaki düşman Prens Eithan değil. O bir ilişki kurmaya çalışıyor, senden faydalanmaya ve seni rezil etmeye değil. Sırf bir yabancıyla gezip tozmak için bu şansı gerçekten tepecek misin?"

"Eithan benim için daha da yabancı, o yüzden tekrar dene. Beni küçümseme. Ben aptal değilim."

"O zaman öyle davranmayı bırak!" diye tükürdü. "Seninle kaldım ve kaçmanı destekledim çünkü özgürlüğün tadına varma ihtiyacını anladım. Ama bu mu? Ayrılmak mı? Bu bencillik."

Sersemlemiş bir halde geri çekildi. Bencillik mi ediyordu? Gözlerindeki yanmayı geri püskürterek onun sözlü hançerlerinin verdiği acıyla nefes almaya çalıştı.

"Bir ittifaka karşı değilim," dedi. "Hâlâ bir ittifak kurabiliriz. Geri dönerek hem Aleron hem de Bhasura için daha fazlasını yapabileceğim hiç aklına geldi mi?" Kadın yalvarırcasına ona baktı ama adam ters ters bakmaya devam etti.

"Babam Kral Vesstan'la akrabaydı, belki onunla konuşabilir, geleceğimi feda etmek zorunda kalmadan iletişimi açmaya ikna edebilirdim."

Jaren sertleşti ve burnundan keskin bir nefes aldı. Başı ona doğru seğirdi ve Trey'e bakmadan önce bir şey söyleyecekmiş gibi görünerek ağzını hızla kapattı. Trey'in söylemek istediği birkaç kelime -ya da tehdit- olduğunu biliyordu ama Trey sessiz kalarak onun kendi savaşını vermesine izin verdi.

"Matherin'e nişanlısı olmadan geldiğimde Prens Eithan'a ne diyeceğim? 'Üzgünüm majesteleri ama o kaçmaya karar verdi. Umarım kırgınlık yoktur.' Bunun iyi gideceğinden eminim."

Onu yeterince sert itti, adam tökezleyerek geri çekildi.

göt."

"Ve sen de korkakça davranıyorsun."

Trey yumruğundan kaçmak için zar zor zamanında sıyrıldı, ama neredeyse Bitti. Peşinden gitti, döndü ve dirseğini tekrar adamın karnına sapladı. Adam homurdandı, vücudu öne doğru kıvrıldı ve bir sonraki darbeyi savuşturarak geriye sıçradı.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bir kez olsun kendimi ön planda tutmam beni korkak yapmaz," dedi. "Geleceğimi önemsemeye hakkım var."

Tek bir damla gözyaşı kaçtı ve kolunu tekrar uzattı, ama arkasında sıcaklık yoktu, öfkesi ezici bir hayal kırıklığından başka bir şeye dönüşmedi. Adam onu engelledi, kolunu yakaladı.

Sessizce durup birbirlerine baktılar. Vera yüzünün buruşmasını engellemeye çalıştı. Eğer insanları önemsemek böyle bir şeyse, o bunu

Bunu bir daha yapmaya dayanabilir miydi bilmiyorum. Acıdı.

"Yaptığım seçim için özür dilemeyeceğim, Trey. Ama seni dahil ettiğim için özür dilerim. Seni gelmeye zorlamamalıydım. Bu benim için adil değildi," dedi.

"Yapma bunu, Vera." Yüzü solgundu. "Eğer imparatorunun ne istediğini bilerek ayrılırsan, bu vatana ihanet sayılır. Bir daha asla geri dönmene izin verilmeyebilir."

"O benim imparatorum değil."

Yanağındaki ıslak izi silerek kolunu adamın elinden çekti ve daha fazla tartışmayı reddederek atlara doğru yürüdü. Darling'e ulaştığında durakladı.

"Eğer Elric'i görürsen, onu affettiğimi söyle." Gözyaşlarını geri iterek kendini yukarı attı ve bir kez bile arkadaşına dönüp bakmadı.

Jaren'ın bedeni sessizce onu çevreledi ve Darling'i Midpath'e giden yola yönlendirmekte tereddüt etmedi. Yalnızca onun varlığı bile Darling'i felç etmekle tehdit eden aşırı kaygıyı hafifletiyordu.

Onun eş olduklarına dair söylediklerine inanıp inanmadığını bilmiyordu ama aralarında var olan bağı inkâr edemezdi. Ona duyduğu çekim sadece fiziksel değildi. Sanki vücudu onu tanıyormuş ve ona ihtiyaç duyuyormuş gibi derin bir his vardı.

Ona karşı zaten bir çekim hissediyordu ama sanki birlikte oldukları süre uzadıkça bu çekim daha da güçleniyordu. Sadece onun arkasında olması, kokusunun etrafını sarması bile en kötü duygularını bile sakinleştirmeye yetiyordu.

Jaren haklıydı, onu istiyordu. Şu anda bile vücudu umutsuzca ona yaslanmak istiyor, dokunuşunu daha fazla arzuluyordu. Aklı henüz bu vahiyle nasıl başa çıkacağından emin değildi.

∞∞∞∞

Şehre girdikten sonra Jaren hiç vakit kaybetmeden hak eden bir Darling'i bindirdi ve onlara geceyi geçirecekleri bir han buldu. Vera'nın Midpath'e son gelişinde kaldığı hana hiç benzemiyordu. Kirli ve yıkık döküktü ve ona kesinlikle sıcak bir banyo sunulmayacaktı.

Yemek ve yatak vaadinin, muhtemelen gıda zehirlenmesine ya da bir hastalığa yakalanacağı gerçeğini telafi edip etmediğinden emin değildi. Ama oda ucuzdu, gizemli güveç tatsız ama sıcaktı ve diğer sakinlerden hiçbiri onları umursamıyordu.

Yemek yerken havadan sudan konuştular ve Vera'nın korktuğu kadar garip olmadı. Jaren masada kukuletasını gelişigüzel çıkardığında Vera paniklemişti ama asi saçları kulaklarının etrafında benzersizliklerini örtecek şekilde kıvrılmıştı. Beyaz bir çarşafın üzerindeki mürekkep lekesinin onlardan daha iyi görüneceğinden emindi ama Jaren en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyordu.

"Yani," diye boğazını temizledi, "biz eşiz."

Gözleri parladı, dikkati yoğun bir odaklanmayla onun üzerinde yoğunlaştı. "Biz
vardır."

"Nasılsın, yani buna nasıl karar verildi? Öyle görünmesini sağladın
bu bağ çocukken farklı mıydı?"

Jaren ona doğru eğildi, sesi alçalmıştı. "O farklıydı. Tek istediğim senin yanında olmak ve seni korumaktı ama şu anki içgüdülerimin gücüne hiç benzemiyordu."

"Boğazıma dayadığın bıçak aynı fikirde değil."

Sırıttı.

"Bizim öyle olduğumuzu nereden bildin?"

"Ben yapmadım. Sen doğduğunda ben daha beş yaşındaydım. Bunu fark eden babam Jaeros oldu. Görünüşe göre senden uzak duramıyormuşum. Sen doğduktan sonra sürekli kaçtığımı ve ormanın ortasında rastgele bir eve gittiğimi söyledi. Halkımız ruh bağları konusunda çok bilgilidir, bu yüzden seni görür görmez anladı."

"Ruh bağları yaygın mıdır?"

Geriye doğru kaydı. "Hem evet hem hayır. Nadir değiller, ama herkes hayatı boyunca bir tanesine sahip olamıyor."

"Neden iki kişi seçilir? Buna ne karar veriyor?"

"Neye inandığınıza bağlı. Kader mi? Kader mi? Şans mı? Önemli olan ruhlarımızın uyuşması, Veralie. Seninki dünyaya girdiği anda, benimki onu aramaya başladı. Nasıl ve neden olduğu önemli değildi. Hâlâ da yok.

"Kral Vesstan için keşif yapmak üzere buraya gelmeye gönüllü oldum. Bunu yapmak için çok güçlü bir ihtiyaç hissettim. Bunu bir tür kefaret ihtiyacı olarak düşündüm ama... sanırım ruhum beni sana getirmeye çalışıyordu."

Vera boğazındaki ani yumruyu yuttu ve başka tarafa baktı. Çocuklukları, anne babası ve görünüşe göre onu neden büyütmedikleri hakkında daha fazla soru sormak istiyordu ama bu cevaplara tam olarak hazır değildi. Henüz hazır değildi. Başı zaten aşırı bilgi yüklemesiyle . Daha sonra sormak için bolca vakti olacaktı.

Bunun yerine, kıyıya olan yolculuklarının son kısmı hakkında ayrıntılar için onu zorladı. Bakışlarından konu değişikliğinin onu yanıltmadığı anlaşılıyordu ama yine de onu kırmadı ve Eastshore yakınlarında sakladığı küçük gemiyi ve Bhasura'ya yolculuğun ne kadar süreceğini anlattı.

Artık bir ağız eksildiklerine göre, erzak stoklamalarına yetecek kadar parası vardı ama bir at daha çalmaları gerekecekti. Vera bu konuda suçluluk duyması gerektiğini biliyordu ama heyecandan başka bir şey hissetmiyordu. *Yaşamak* üzereydi ve bunu gerçekleştirmek için elli at çalması gerekse bile umurunda değildi.

Yemeklerini henüz bitirmişlerdi ki, kızın saklamayı başaramadığı hevesli ifadesine kaşlarını çattı. "Fazla heyecanlanma. Oraya varmak en az bir hafta sürecek ve çoğundan zevk almayacaksın."

"Neden olmasın?"

"Yolculuğun büyük bölümünü muhtemelen yan tarafa kusarak geçireceksiniz.

Deniz tutmasının şakası yok."

Gülümsemesi düştü, heyecanı kurudu. Haftalarca kusacak mıydı? "Kendimi iyileştiremez miyim?"

Öne doğru kayarak kollarını masaya dayadı. Vera onun ellerinin ne kadar güzel olduğunu ilk kez fark etmiyordu. "O çalışmıyor. Kendini her gün, günde birkaç kez sürekli iyileştirmen gerekir. Yeteneğinizin gücüyle bile bu sizi tüketir."

"Hastalanıyor musun?"

"Artık değil. Yine de seni tekrar tekrar fırlatırken izlemenin bunu istemem için yeterli olacağını düşünüyorum." Masayı itti ve ayağa kalktı.

Vera ona ters ters bakmaya çalıştı ama durdu; başını kaldırıp baktığında onun kollarını başının üzerine uzattığını ve kendisine muzipçe gülümsediğini görünce ağzı açık kaldı. Kutsal Aleron, adam muhteşemdi.

Her zaman öyle düşünmüştü ama aralarındaki garip bağ değişiyor gibiydi ve şimdi *gerçekten* fark etmişti. Adamın dilinin köpek dişlerinden birinin ucunda süzülüşünü izledi ve içini bir sıcaklık kapladı.

Yakınlık konusunda deneyimsiz olabilirdi ama düşünceleri kesinlikle masum değildi. Hayalini kurduğu ilk kişi o değildi. Birkaç gardiyandan fiziksel olarak etkilenmişti -Eithan'dan bahsetmiyorum bile- ama hiçbiri Jaren'a karşı hissettikleriyle boy ölçüşemezdi.

O anda tek düşünebildiği, parmaklarını onun saçlarına batırmak ve dilini dişlerinin arasında gezdirmekti.

Tamamen hareketsiz kaldı, kolları başının üzerinde dondu. Bakışları kıza odaklandı ve kızın nefes alış verişi hızlandı. Onun ne düşündüğünü biliyor muydu? Aralarındaki bağ sayesinde yapabileceği bir şey miydi bu? Birden daha fazla soru sormadığı için pişman oldu.

Ayağa fırlayarak merdivenlere yöneldi, yüzü alev alev yanıyordu. Adamın onu takip edip etmediğini görmek için durmadı. Durmasına gerek yoktu. Onu tam arkasında hissedebiliyordu, sadece varlığı bile patlayacağını düşünene kadar üzerine baskı yapıyordu.

Hancının onları yönlendirdiği kapıda duraklayarak, Jaren'ın yanından geçip daracık odaya girmeden önce kapının kilidini açmasını bekledi. Köşedeki küçük, pis küveti gördüğünde neredeyse beklentiyle inleyecekti ama sonra gözleri odanın diğer tarafına kaydı. Tek kişilik yatağa.

Kendini azarladı. Atın üzerinde, yatakta uyurken dokunmak zorunda kalacaklarından çok daha fazlasına dokunmuşlardı. Yerde zaten yan yana uyuduklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Bunu bir şilte üzerinde yapmak da farklı olmayacaktı.

Şimdi yalnız olsalar bile.

Özel bir odada.

Ve onun kendisinin olduğunu iddia etmişti.

Ona bir göz atmaya cesaret etti. Adam kapalı kapıya yaslanmıştı ve onu izlerken mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözlerinin onun zayıf gövdesinde gezinmesine izin verdi, yukarı çıkmadan önce bacaklarındaki kaslara hayran kaldı.

Adam orada öylece *dururken*, o kadar iyi görünürken nasıl uygun bir düşünceye sahip olabilirdi ki?

Adamın duruşu gerildi ve o gece ikinci kez, adamın bir şekilde onun ne düşündüğünü bilip bilmediğini merak etti. Daha önce de onu arzuladığını söylemişti ama o anda hissettiği arzunun aynısını mı kastettiğini bilmiyordu.

Vera'nın tüm hayatı erkeklerin onun adına karar vermesinden, en iyi olanı seçmesinden ve ona neye ihtiyacı olduğunu söylemesinden ibaretti. Her biri onu kontrol etmek istiyordu. Trey bile onun ne istediğini umursamamıştı. Gerçekten umursamıyordu.

Ve şu anda Jaren'ı istiyordu. Ona dokunmak ve teninin sıcaklığını kendi teninde hissetmek istiyordu. Bir öpücüğü ve sadece duymuş türden bir mutluluğu yaşamak istiyordu. Kendini zevk içinde kaybetmek ve hayatının ne kadar kaotik ve dağınık hale geldiğini unutmak istiyordu.

Hissetmek istiyordu ve bunun onunla olmasını istiyordu.

İleriye doğru süzülen Vera niyetini gözlerinden saklamadı. Bu geceden sonra sahile doğru sert bir yolculuk yapacaklar ve sonra da gideceklerdi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu gece sadece her şeyi unutmak istiyordu.

"Bağlandığımızı, ruhlarımızın birbirine bağlı olduğunu söylemiştin." Ne kadar gergin olduğunun belli olmamasını umarak elini onun göğsüne koydu. "Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum ve şu anda umurumda da değil. Sen haklıydın, seni istiyorum."

Çenesindeki kaslar kasıldı. Kollarını iki yanına indirmeden önce sadece bir an tereddüt etti. Karnında kelebekler patladı ve kendini onun kendisini çekip öpmesine hazırladı.

Gözlerinin kapanmasına izin verdi, onu kızdırmaya başlayan sıcaklığın vücuduna yayıldığını hissetti.

Bir süre sonra, hâlâ ona dokunmadığında ve sessizlik ağırlaşmaya başladığında, gözlerini açtı ve ona baktı.

"Seni becermeyeceğim, küçük yıldız."

Bölüm 22

VERA

Geri adım attı ve sanki ona vurmuş gibi kolunu adamın göğsünden çekti. Tüm yüzünün alevler içinde kaldığını hissetti, reddedilme duygusu karnına saplanıp onu büküyordu.

"Ben-" demek istemedim.

Jaren kapıdan uzaklaştı ama umutsuzca hem mesafesini hem de gururundan geriye kalan azıcık şeyi sağlam tutmaya çalışarak bir adım daha geri çekildi.

" değil, endişelenme. Sadece yanlış bir fikre kapıldım. Biliyor musun, boş ver. Biraz uyusak iyi olacak." Tanrım, saçmalıyordu.

Sanki tüm vücudu uyanmış gibiydi. Hissettiği ateş şimdi onu boğacakmış gibi geliyordu. Temiz havaya ve muhtemelen buz gibi suda uzun süre ıslanmaya ihtiyacı vardı.

Uzaklaşmaya çalıştı ama sadece bir santim gidebilmişti ki adamın eli fırladı, kolunu yakaladı ve sırtı kapıya dayanana kadar döndürdü. Bir elini başının iki yanına koyarak onu hapsetti, o kadar yakınına eğildi ki nefesi kızarmış tenini gıdıkladı.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Adamın gözleri kararmıştı ve kadın başka tarafa bakamıyordu, vücudunda bir ürperti dolaşıyordu.

Sertçe yutkundu. "Ne hakkında?"

Sesi gırtlaktan çıkmıştı ve yüz ifadesi olumlu anlamda sinsi bir hal almıştı. Adamın köpek dişlerini bir an için görebildi. Tanrım, onları teninde, dudaklarında hissetmek için neler vermezdi-

Göğsünden karanlık bir gümbürtü yankılandı ve burun delikleri alevlendi. İstenmeyen bir aydınlanma gibi, adamın onun uyarılmışlığının *kokusunu* alabildiğini aniden fark etti. Her bunu yapabiliyordu. Zaten olduğundan daha fazla utanamayacağını düşündüyse, acı verici ve geri dönülmez bir şekilde yanılmıştı.

Muhtemelen pişman olacağı başka bir şey söylemek için ağzını açtı, ama adamın eli aşağı uzandı ve kendi elini tuttu, avucunu pantolonuna doğru zorlanan sert uzunluğa bastırdı.

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordu. Nefes alış verişi düzensizdi, kalbi göğsüne çarpıyordu. İçgüdüsel olarak, parmakları onu daha iyi kavrayabilmek için kıvrıldı ama adam onun bileklerini kavradı ve kapıya doğru bastırarak başının üzerinde sabitledi.

Burnunu kızın boğazında gezdirerek derin bir nefes aldı. "Yanlış bir fikre kapılmış gibi mi hissettin?"

Başını salladı, tutarlı kelimeler üretemiyordu.

"Eğer duyularını nasıl odaklayacağını öğrenseydin, sadece kokumdan bile bunu anlayabilirdin." Adamın vücudu kadınınkiyle aynı hizadaydı ve kadın kalçalarını kaldırdı, bedenini, lanet olası ruhunu saran ağrıyı hafifletecek en ufak bir sürtünme için çaresizce çırpınıyordu.

Bileklerindeki tutuşu sıkılaştı, göz bebekleri büyüdü. Öne doğru iterek kalçalarını duvara sabitledi ve onu hareketsiz bıraktı. "Seni iki nedenden dolayı becermeyeceğim, Veralie."

Göğsünde bir sızı hissetti, reddedilme ikinci kez daha fazla acı veriyordu. Ama daha fazla mahcubiyete sürüklenemeden, adam dudaklarını onunkilere değdirdi, o kadar yumuşaktı ki bunu hayal etmiş olabilirdi.

"Bir numaralı neden, hem alan hem de yaratıcılık açısından ciddi şekilde eksik olan küçük bir odada olmamız. Bir saraya ihtiyacım var.

Sana yapmak istediğim her şeyi ve bunları yapmak istediğim tüm yüzeyleri. Ve nedense bunun bile sana karşı duyduğum kontrol edilemez açlığı bastırmaya yeteceğinden şüpheliyim."

Şimdi tüm vücudu titriyor, ihtiyaçtan zonkluyordu. Jaren ona kendisini neden becermeyeceğini söylüyordu, ama tek yaptığı onu daha da çok istemesini sağlamaktı.

"Ve iki?" Nefes nefese bir fısıltıdan başka bir şey değildi ve alt dudağını ısırırken gözleri ağzına kaydı. Öne eğilerek ağzının kenarını yaladı ve kızın nefesini tutup bırakmasına neden oldu.

"Ve ikincisi, Magyki eşleri veya ruh bağları hakkında bunun sonuçlarını anlayacak kadar bilgi sahibi değilsin. Benim için olduğu kadar sizin için de aynı anlama gelmeyecektir."

İnkâr etmek için ağzını açtı ama adamın gözleriyle karşılaşınca kapattı. Adam haklıydı, kız geçmişlerini onun gibi hatırlamıyordu. Ona arkadaş olduklarını söylemişti ama bu onun için sadece bir kelimeydi, onun için olduğu gibi bir anlam taşımıyordu. Ve bunu tartışmak için onun duygularını geçersiz kılamazdı.

"Tamam."

Ezici hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak fısıldadı. Hâlâ yanıyordu, hâlâ onun için yanıp tutuşuyordu ve bu onu aynı anda hem ağır hem de boş hissettiriyordu. Gözlerini indirdi ve bileklerini adamın tutuşundan çekmeye çalıştı, ama adam sadece kalçalarını öne doğru iterek ona sürtündü.

Nefes nefese kaldı ve başını kaldırıp adama baktığında adamın gözlerinin kendisini yuttuğunu gördü. "Oh, benim küçük yıldızım. Seni becermeyeceğimi söyledim. Sana dokunmayı planlamadığımı hiç söylemedim."

Ve sonra dudakları onunkilere çarptı. Toprak kokusu onu sarmış, vücudunun sertliği merkezine dokunmuş ve dudaklarının baskısı yumuşak ama inatçı bir şekilde ağzının her santimini talep etmişti.

Tekrar kollarını aşağı çekmeye çalıştı ama adam boyun eğmesini isteyerek tutuşunu sıkılaştırdı. Adam alt dudağını ağzına çekip dişleriyle ısırırken keskin bir çimdik kadının nefesini kesmesine neden oldu. Dudakları şaşkınlıkla açıldı, bir inilti kaçtı.

Jaren bir saniyeyi bile kaçırmadı. Sanki sesin tadına bakmak istermiş gibi dilini kızın ağzına soktu. Dili kızınkiyle dans etti ve kızın zihni onu hissetmek dışında her şeyden boşaldı.

Bileklerini serbest bıraktı, bir elini saç örgüsüne doladı ve çekti, diğer eli boğazına dolanırken yüzünü keskin bir şekilde yukarı kaldırdı. Başparmağı, kız tamamen onun merhametine kalana kadar çenesini yukarı itti.

Vera uzanarak parmaklarını onun koyu renk saçlarında gezdirdi ve saç tellerinin hayal ettiği kadar yumuşak olduğunu doğruladığında neredeyse tekrar inliyordu. Adam onu öpmeye ve dudaklarını ısırmaya devam ederken, Vera parmaklarını kıvırarak tırnaklarını adamın kafa derisine geçirdi.

Bu, tutunmaya çalıştığı dizginleri kırdı. Boğazındaki elini çenesine götürerek sıktı, ağzını onun için daha da açmaya zorladı ve tatmin olmuş bir şekilde hırlayarak onu *tüketti*.

Ona doğru bastırdı, çekirdeğindeki birikim büyüyordu. Ama tam parçalanacağını düşündüğü anda adam geri çekildi ve onu nefes nefese bıraktı. Hissettiği kadar çaresiz görünmesi gerektiğini biliyordu ama duygularını dizginleyemiyordu. Çok güçlüydüler.

"Merak etme küçük yıldız, seni tatminsiz bırakmayacağım." Onu serbest bıraktı, sadece kıçını kavradı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kolayca kaldırdı. Onu kendine doğru bastırdı ve bacaklarını beline doladı.

Onun sadece kendisini öpeceğini düşünmüştü. Onunla seks yapmayacağını açıkça belirtmişti ama belki de fikrini değiştirmişti? Kafası karışmış olmalıydı.

"Eğer sadece dudaklarının tadıyla yetineceğimi düşünüyorsan, niyetimi çok hafife almışsın demektir."

Aman Tanrım. Binlerce parçaya ayrılacaktı.

Yatağa doğru yürüdü ve kız sırtüstü yatana kadar ikisini de nazikçe indirdi ve titreyen formunun üzerine eğildi. Gözleri yüzünden vücuduna doğru ilerledi ve sanki orada biriken ıslaklığı görebiliyormuş gibi bacaklarının arasında durdu.

"Kendimi senin içine gömme arzusu beni mahvediyor, Veralie. Sen benimkinden başka bir isim hatırlayamayana kadar içine girerken ıslak sıcaklığının etrafımda sıkıldığını hissetmek. Seni mahvetmek, sana tapmak, seni sahiplenmek ve sadece benim için yanmanı sağlamak istiyorum."

Tuniğini gövdesinden yukarı doğru sıyırmaya başlarken dudaklarını yaladı. "Ama o ana kadar, seninle başka bir şekilde eğlenmeye razı olacağım."

Adam kumaşı yukarı itti, tam göğüslerinin altında durdu ve adam kumaşı tamamen çıkarmayınca kadın hayal kırıklığını dile getirdi. Bir sırıtma
-Yüzünde sadece kibirli bir erkeğin sahip olabileceği bir ifade belirdi. "İlk yemek sırasında yemeğin tamamını mideye indirmeyi planlamıyorum."

Sesi yarı gülerek yarı inleyerek boğuldu, "Öldürmeye çalışıyorsun.
Ben."

Ona bakarak yüzünü karnına indirdi, dilini karnının ortasından geçirip göbeğinin etrafında döndürdü. "Güven bana, kısıtlamalarım benim için daha fazla olmasa da aynı derecede acı verici."

"O zaman neden kendine işkence ediyorsun?" diye nefes aldı. Kelimeler mızmız gibi ama umurunda değildi. Tüm odağı adamın göbeğinin altında hareket eden diline odaklanmıştı.

"Ben buna işkence . Ben buna... deneyimi arttırmak derdim."

Adamın parmakları pantolonunun üst kısmını kıvırıp çekmeye başlayınca kadın gerildi, aniden utandı. Belli ki bunu daha önce de yapmıştı ve kim bilir kaç partnerle yapmıştı. O ise ne yaptığına dair hiçbir fikre sahip değildi.

Jaren'in hareketleri dondu, vücudundaki değişikliği hissetti. Başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Sana hiç yanan bir yıldız gibi koktuğunu söylemiş miydim?"

"Ne?"

"Kokun, yanan bir yıldız gibi. Sanki ruhun ateş ve demirden oluşan bir fırtınadan oluşmuş gibi. Sarhoş edici, Veralie." Karnına bir öpücük kondurdu ve kadının kalbi çırpındı.

"Seninle ilgili beni içine çekmeyen hiçbir şey yok. Benimleyken asla ikinci bir tahminde bulunmak zorunda değilsin. Samimiyetin senin için yeni olduğunu biliyorum ve sana bunu yaşatacak ve gösterecek kişi olduğum için ne kadar şanslı olduğumun farkında olmayan tek bir parçam bile yok."

Onu öptü ve bu ilk öpüşmelerindeki çarpışma ve çekişmeye hiç benzemiyordu. Bu seferki yavaş ve derindi, sanki onun kalbini göğsünden çıkarıp kendi göğsüne bastırmak istiyordu.

Parmakları kumaşı tekrar bacaklarından aşağı çekmeye başladı ve boğazını, göğüslerinin altında hâlâ sıkışık duran tuniği ve gövdesini öpmek için ağzını bıraktı. Vera her iki yanındaki battaniyeyi yumrukladı, hâlâ gergindi ama beklentiyle titriyordu. O uzun, nasırlı parmaklar ona karşı nasıl bir his uyandıracaktı? İçinde?

Sonunda kadının son giysisini de çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattı. Adam arkasına yaslanıp kalçalarının tepesine bakarken göğsünden sadece yırtıcı olarak tanımlayabileceği bir ses çıktı. Burun delikleri alevlendi ve kız, adamın kalçalarını insanlık dışı bir hızla kavramadan önce gözlerinin daha da karardığına, yeşilden çok siyah göründüğüne yemin etti.

Ellerini onun kıçını kavrayacak şekilde kaydırarak, ağzıyla buluşması için onu yukarı kaldırdı. Şaşkın nefesi dudaklarını terk edemeden yüzünü gömdü.

kalçalarının arasında. Derin derin soluyarak karanlık, memnun bir hırıltı çıkardı ve hırıltı kadının göbeğinde titreşerek onu daha da ıslattı.

Adamın dili hareket etmeye başlayınca sırtı kamburlaştı ve refleks olarak uzanıp parmaklarını adamın saçlarına geçirerek başını yerinde tuttu.

Kadının tepkisi onu cesaretlendirmiş gibi görünüyordu, çünkü vücudundan başka bir ses daha yükseldi ve dilinin yalamaları ve itmeleri daha coşkulu ve kararlı hale geldi.

Bakımlarına hiç ara vermeden, kıçını yatağa indirdi, ellerini uyluklarından aşağıya doğru gezdirdi ve onları dışarı itti. Bacaklarını olabildiğince açarak onu tamamen yutmaya devam etti. Kendini hiç bu kadar açıkta hissetmemişti ve bu his tamamen enfes ve günahkârdı.

"Tanrılar, Jaren, yapamam-"

Durakladı, başını ona bakacak kadar kaldırdı. Adamın gözlerindeki sahiplenici parıltı karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. "Dilimi her gün içine gömebilirim ve yine de asla tatmin olmam."

Sesi sertti ve kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı, tırnakları etini ısırıyordu. "Senin tadını ya da arzunun sarhoş edici kokusunu *asla* arzulamayacağım. Sen *benimsin*, küçük yıldız. Her santimin sadece benim için yaratıldı."

Bu iddiası onu korkutmalıydı ama korkutmadı. Ona sahip olmak ya da onu kontrol etmek istemiyordu. Sadece *onu* istiyordu. Bu bilgi özgürleştiriciydi ve ne uyarılma hissinin alevlenmesine ne de dudaklarından dökülen tutarsız sözcüklere karşı koyabildi.

Sahip olduğu tüm kararlılık paramparça oldu ve ona hararetle saldırdı, bir parmağını içine kaydırırken aynı zamanda sinir demetini yaladı ve emdi. Bu istilayı beklemeyen kadın, sırtı daha da yükselirken nefesi kesildi. Daha önce de kendine dokunmuştu ama bu şekilde değil.

Yumrukları saçlarını öyle sıkı kavrıyordu ki canı yanıyor olmalıydı ama o lanet parmağını daha hızlı hareket ettirmeye başladığında umurunda değilmiş gibi görünüyordu. İticileri sert ve talepkârdı ama onu incitmemeye dikkat ediyordu. Tüm vücudu bir yay kirişi gibi gerildi; baskı kadar güçlüydü ki hayatta kalabileceğinden emin değildi.

"Evet, Veralie, benim için gel. Bırak beni."

"Aman Tanrım."

Ona doğru hırladı ve kalçasındaki eli sıktı. "Sen tanrılara ait değilsin, bana aitsin. Seni çağırırken duymak istediğim tek isim benimki."

O lanet parmağını kadının iç duvarına doğru kıvırırken, tam da ihtiyacı olan yerden sertçe emdi ve kadın serbest kalırken onun adını haykırdı.

Parmağı hareket etmeye devam etti, onu orgazm boyunca çalıştırırken, dili umutsuzca onu yaladı, serbest bırakılmasının her son damlasını tatmaya kararlıydı. Sonunda vücudu adamın kollarında sarktığında, ağırlaşmış gözlerinin arasından bakıp adamın kendisine gülümsediğini gördü, dudakları kadının uyarılmışlığıyla parlıyordu.

Adam parmağını çekip topuklarının üzerine oturdu ve kadın hâlâ pantolonunu zorlayan taş gibi sert ereksiyonu görebiliyordu. Titreyen kollarıyla kendini yukarı itti ve emin olamadan duraklamadan önce ona doğru uzandı.

"İstemiyorum- yani, istiyorum-" kelimelerin üzerinde tökezledi, beyni hala akıllara durgunluk veren orgazmının etkisindeydi. Dudaklarını yaladı, "Ben de seni tatminsiz bırakmak istemiyorum."

İnleyerek başını salladı. "Kulağa ne kadar lezzetli gelse de, dudaklarını aletimin etrafında hissedecek ve sonrasında seni becermeyecek kadar güçlü değilim. Çünkü beni boşalttığında, bu ağzının içinde değil, içine gömüldüğüm sırada olacak."

Kendinden emin görünmek için elinden geleni yaparak ona uzanmaya devam etti ve kumaşın üzerinden onu kavradı. "Peki ya sana sadece dokunursam?" Kendini aptal yerine koymadığını umarak avucunu onun ucuna kadar ovuşturdu ve tekrar yukarı kaldırdı. Avucunun içinde seğirdiğinde gülümsedi.

"Kahretsin, Veralie, ben-"

Onu tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde okşadı ve savunmasının küle dönüşmesini izledi. İleri atıldı, yüzünü kavradı ve onu derinden öptü.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, kadın tekrar ona uzandı ve "Bana neyi sevdiğini gösterir misin?" diye sordu.

"Evet, ama bil ki yaptığın her şey hoşuma gider, küçük yıldız. Yanlış yapamazsın." Dizleri birbirine değene kadar yaklaştı ve adamın uzun parmaklarının pantolonunu çözmeye çalışmasını izledi.

Adam serbest kaldığında, kadının ağzı açık kaldı. *Bunun içine* sığması mı gerekiyordu? Bir de ağzından bahsetmişti... Tanrım. "Bu nasıl..." diye devam etti, yanaklarına öfkeli bir kızarıklık dolmuştu.

Elini tuttu ve parmakları kendisine dolanana kadar onu aşağı çekti. "Bu soruyu bitirmeyin. Kısıtlamalarım ancak bu kadar güçlü,

Veralie, eğer bu düşünceyi aklıma sokarsan, beni çalıştıran senin elin olmayacak."

Ağzı kurudu, nabzı kulaklarına çarpıyordu. Deneysel bir sıkma hareketi yaptı ve adam kıpırdandı; sıkılmış dişlerinin arasından küfrederken gözleri parlıyordu. "*Yinlanem dupye!*" İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Sadece onun dokunuşuyla kontrolünü kaybettiğini görmek bile canlandırıcıydı. Kendini güçlü hissetmesini sağlıyordu.

Adamın şaftında aşağı yukarı hareket etmeye başlarken tutuşunu sıkı tuttu ve sanki kendi kişisel tanrıçasıymış gibi ona yağdırdığı övgü dolu sözlerin tadını çıkardı.

Adını inleyerek haykırdı, başını geriye eğdi ve tırnaklarını kalçalarına geçirdi. Vücudu sertleştiğinde ve nefes alış verişi düzensizleştiğinde, yakın olduğunu hissetti. Kendisini onun kadar iyi hissetmesini sağlamak için çabasını artırdı.

Bir saniye sonra elini adamın ucuna doğru götürürken, bir saniye sonra geriye doğru uçuyordu. Adam onun üzerine eğilip kalçasını kavradığında ve tamamen çözülürken sıcak fışkırmalarla gövdesini kapladığında sırtı yatağa ancak değmişti. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir erkek orgazm olduğunda ne olduğunu biliyordu ama bu kadar *ateşli* olabileceğini bilmiyordu.

Dirseklerinin üzerine doğru eğildi, umutsuzca onu öpmek istiyordu ama adam tek elini göğsüne koyarak onu geri bastırdı. "Jaren?"

Hırlayarak köpek dişlerini gösterdi ve kalçalarını açtı. "Daha işimiz bitmedi." Ve alçaldı, sanki hayatta başka bir amacı yokmuş gibi onunla yeniden ziyafet çekti.

Kadının ikinci kez adını haykırmasını sağladıktan sonra yataktan kalktı ve akıcı bir hareketle ayağa kalktı. Dilini dudaklarında gezdirdi ve onaylarcasına mırıldandı.

"Muhafızının beni bacaklarının arasında görmediği için hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. Onun ve prensinin senin benim olduğunu bilmesini istiyorum." Adamın bakışı kötülükten başka bir şey değildi ve bitkin haliyle bile içinden bir heyecan geçirdi.

"Sabahki rotamızı belirleyeceğim. Hancıya su göndermesini söyleyeceğim. Yıkan ve dinlen, küçük yıldız."

Başını salladı. Gözleri çoktan ağırlaşmıştı ama yıkanmayı reddetmektense imparatorla baş başa yemek yemeyi tercih ederdi. Onun pelerinini giyip odadan çıkışını izledi ve hayatında hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Bölüm 23

EITHAN

Eastmore Yolu boyunca iki gün boyunca sıkı bir tempo tutturmuşlardı ve onun nerede dair hâlâ hiçbir fikri yoktu. Sulian'ın üstü kapalı tehdidinden sonra, kalan muhafızlarıyla birlikte mümkün olan en kısa sürede oradan ayrılmıştı. Ama ondan hiçbir iz bulamadan geçen her saatle birlikte patlamaya daha da yaklaşmıştı.

Bu yoldan götürüldüğünün garantisi bile yoktu. Tek bildiği, batıya yönelmeden önce bir şaşırtmaca olarak doğu kapısını kullandıklarıydı. Ama başka seçeneği yoktu, *doğu* devam edebileceği tek yoldu.

Eithan karşılaştıkları her yolcuyu sorguladı ama kimse Vera ya da Gibson'ın tariflerine uyan birini görmemişti. Aptal değildi, onu her kim kaçırdıysa ana yoldan uzaklaşmalarını ve gözden uzak olmalarını isteyeceğini biliyordu. Muhtemelen Eastmore'a hiç dokunmamışlar, bunun yerine Lakewood Ormanı'ndaki eski, kullanılmayan patikalardan birini takip etmeyi seçmişlerdi.

Eithan'ın grubu ağaçların arasındaki küçük patikalardan herhangi birini denemek için çok kalabalıktı. Birkaç küçük gruba ayrılmayı düşünmüştü.

fikrini kapatmadan önce. Eğer bu bir Magyki ise, onu alt etmek için tüm muhafızlarına ihtiyacı olacaktı. Eithan eğitimli bir Magyki erkeğinin ne kadar güçlü olabileceği hakkında hiçbir fikre sahip değildi ve bunu riske atamazdı.

Bu yüzden ana yoldan ayrılmadılar ve hayvanların kaldırabileceği kadar hızlı hareket etmek için umutsuzca atlarını sınırlarına kadar zorladılar. Midpath'e birkaç saat kala hala hiçbir ipucu bulamamıştı ve saçlarını yolmasına saniyeler kalmıştı.

Uzakta at sırtında tek bir yolcu belirdiğinde Eithan ona üstünkörü bir bakıştan fazlasını atmaya tenezzül bile etmedi, bu yolcunun da diğerleri gibi işe yaramaz olacağından emindi. Ama onlar giderek yaklaşırken, yolcu atını dörtnala koşturdu ve doğruca onlara nişan aldı.

Adamları etrafını sarmış, silahları hazır bekliyordu. Eğer işaret verirse, Hayes daha ne olduğunu anlamadan adamın göğsüne bir ok saplayabilirdi. Ama Eithan bekledi.

Adam sonunda Eithan'ın maskesini ve üniformasını seçebileceği kadar yaklaştığında, neredeyse atından sıçrayacaktı. Barikatı iterek geçip adamlarına geri çekilmelerini emretti.

Neredeydi o? Neredeydi?

"Gibson!"

"Ekselansları." Gözlerini kocaman açarak atından indi ve eğilerek selam verdi. "Size rapor vermek için Matherin'e gidiyordum. Sizi dışarıda görmeyi beklemiyordum-"

Eithan sabırsız bir bilek hareketiyle onu susturdu. Suçluluk duygusuyla saçmalayacak hali yoktu, babasının sözleri kulaklarında çınlıyor, onunla alay ediyordu.

Eithan doğası gereği güvenen bir insan değildi. Soylular ve engerekler arasındaki hayatı bundan emin olmasını sağlamıştı. Ama arkasını kollaması için seçtiği kişiler konusunda titiz davranmıştı. Bu adamlara hayatı ve dostluğu pahasına izin vermişti. Seçiminin cehaletle yapılmış olabileceği ihtimali, boğazına takılan sivri bir taş gibi yutması zor bir kavramdı.

"Ben sadece Vera ile ilgileniyorum. Rapor ver. Nerede o?"

Gibson ayağa kalktı, hazır olda dururken gözleri adamlara kaydı. "Midpath'te, Majesteleri, Jaren adında bir Magyki ile birlikte." Dudakları bu isim üzerine kıvrıldı.

Eithan çenesi patlayacakmış gibi hissedene kadar dişlerini sıktı. Elric'le yaptığı konuşmadan sonra onu kaçıranın bir Magyki olduğundan emin olmuştu ama bunun doğrulanması onu hâlâ çileden çıkarıyordu. Aklı kızın elbisesindeki kana gitti. "Yaralanmış mı?"

"Hayır." Gibson durakladı, cevabından emin değilmiş gibi kelimeleri kekeleyerek söyledi. "En azından ayrıldığımızda öyle değildi. Kafası karışık majesteleri ama tehlikede olduğunu sanmıyorum." Gözlerini yere indirdi.

Eithan yıpranmış görünümlü adama dik dik baktı ve suratına yumruk atma isteğiyle savaştı. Bundan daha fazlasını yapmak için. "Onu güvende tutman için sana güvenmiştim, ama işte buradasın, görevini terk etmişsin."

Gibson, zavallı boyun eğme eylemi ona yardımcı olacakmış gibi başını öne eğdi. "Gitmemi istedi majesteleri. Onu evine döndürmek için savaştım ama kılıç kullanmakta ustaydı. Beni yenememiş olsa bile, kalsaydım Magyki beni öldürürdü. Onun için hiç tereddüt etmeden hayatımı ortaya koyardım. Ama nereye götürüldüğünü kimsenin bilmemesinden ve geri dönmezsem asla bulunamayacağından korktum."

Eithan'ın öfkesi güçlükle yatıştı. "Tehlikede olmadığını söyledin ama buna inanmakta zorlanıyorum. Ona zarar vermeyecek mi?" Bu soru anlamsızdı. Kızın çoktan yaralandığını biliyordu. Ama Gibson başını salladı ve sonunda başını kaldırdı.

"Eğer deneseydi Vera kendi başına ayakta durabilirdi ama bunu yapacağına inanmıyorum. Onun iyiliğini önemsiyor gibi görünüyor ama ona söylediği her şey şifreli. Bir şeyler saklıyor ama Bhasura'nın fantastik hikayeleri gözlerini kör etmiş. Tek bildiğim onu Aleron'dan kurtarmak için çaresiz olduğu."

Eithan başını salladı. Bu o sivri kulaklı barbarlardan birinin yapacağı bir şeye benziyordu, özellikle de onun gerçekte kim olduğunu biliyorsa. Emin olmadığı şey *Vera'*nın bilip bilmediğiydi. Vera'nın kendi isteğiyle gittiği fikri onu öfkelendiriyordu.

"Silah Ustası ile konuştum. Onun eğitimli olduğunu ve onunla dövüştüğümü biliyorum. Ama onun yetenekleri bile yetenekli bir Magyki ile boy ölçüşemez. Artık yalnız olduğuna göre, onu takip etmekten başka çaresi yok." Muhafızına ters ters baktı.

"O... değişti, majesteleri."

Üç saniye. Eithan'ın attan inmesi için gereken tek şey buydu, uzun adımları aralarındaki mesafeyi tüketiyordu. Hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı ama damarlarında dolaşan adrenalin ona başarısız olduğunu söylüyordu.

"Nasıl değişti?" Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı.

Gibson'ın gözleri büyüdü. "Kazara yaralandıktan sonra Jaren ona sahip oldukları yetenekleri öğretmeye çalıştı. Ama bir şeyler oldu." Yüzünü buruşturdu, "Artık insana benzemiyor."

Eithan, Vera'nın güç artışını ve bunun onun görünüşünü nasıl değiştirdiğini anlatırken omurgası kilitlenmiş ve yumrukları sıkılı bir şekilde duruyordu. Bu Magyki yerlisini bile şok etmişti.

Gibson utanç içinde kıpırdandı. "Sizi hayal kırıklığına uğrattım majesteleri. Kılıcınız benim yapamadıklarımı yapsın," dedi ve tüm Matherin muhafızlarının ettiği yeminin bir kısmını tekrarladı.

Bilerek ve isteyerek başarısız olmuştu ve Eithan'ın ceza olarak onun canını alması bekleniyordu. İçindeki öfke canını almak *istiyordu.* Ama o bunu bastırdı. Henüz değil. Vera sağ salim evine dönene kadar olmazdı.

"Yıllardır sadık bir muhafız oldun Gibson. Sırf bu nedenle, başkent duvarlarının içine dönene kadar cezaya karar vermeyeceğim. Sana bu kadarını verdiğim için minnettar ol."

Eithan grubunun geri kalanına harekete geçmeye hazırlanmalarını işaret etti. "Bineğinize geri dönün ve bana her şeyi anlatın. Hiçbir şeyi atlamayın. Midpath'e doğru acele edelim."

JAREN

Aşağıda sipariş ettiği biradan uzun bir yudum aldı ve yutmadan önce ağzında evirip çevirdi. Adi hancı ondan değerinin iki katını istemişti, bu da yaklaşan ihtiyaçları göz önüne alındığında kesinlikle harcaması gerekenden daha fazlaydı ama çaresizdi. Geri kalanını geri fırlattı ve bu süreçte kendini yarı boğdu.

Onun tadını ağzından çıkarması gerekiyordu. Kızın iç kaslarının parmağının etrafında nasıl kenetlendiğini ve kızın seks kokusunun kafasındaki diğer tüm lanet olası düşüncelerin önüne geçtiğini unutması gerekiyordu.

Asla iyileşemeyecekti. O, isteyebileceği her şey ve çok daha fazlasıydı. Başka bir kadını asla yatağa atamazdı, atmak da istemezdi. Günlerce onu mahvetmeyi hayal etmişti ama onun yerine masum, deneyimsiz kızı onu mahvetmişti.

Başı çok büyük beladaydı.

Jaren ellerini saçlarında gezdirdi. Gitmesi gerekiyordu. Ona yolculuklarının sonraki adımlarını planlayacağını söylemişti ve yalan . Bunu yapması gerekiyordu ve ne kadar çabuk yaparsa, yıkanmak ve uyumak için o kadar çabuk yukarı çıkabilirdi. Onun bedenini kendine yakın tutma ve burnunu saçlarına gömüp uykuya dalma düşüncesi şimdiden onu yarı sertleştirmişti.

Siktir et deyip yukarı çıkabilir ve onu kendine doğru çekebilirdi. Muhtemelen şu anda küvette ıslanıyordu, uzun bacakları ve diri göğüsleri sudan dışarı bakıyordu. Küvetin acınası bahanesi ona katılmak için çok küçüktü ama işini bitirdikten sonra onun parlak, çıplak halini alıp yatağa yayabilirdi.

Farkına bile varmadan sertleşmişti ve durmadan önce merdivenlere doğru iki adım atmıştı. Başı ile siki arasındaki savaş acı vericiydi. Orada durmaya devam ederken, gece geç saatlere kadar ayakta kalan bazı müşterilerin dikkatini çekiyordu, arzu içinde boğuluyordu, en büyük düşmanıymış gibi bakıyordu.

Kendini topla, Barilias.

Aralarındaki bağ ne kadar kötü olursa olsun, onunla bir sonraki adımı atamazdı. Vücudu bunu ne kadar çok isterse istesin. Bu, ona daha önce söylediği zaman olduğu kadar şimdi de doğruydu. Onu bu şekilde sahiplenmesine izin verirse ne olacağını anlamamıştı. Aralarındaki bağın nasıl değişeceğini.

Bunun değişmesini istiyor, bunun tamamlanmasını arzuluyordu. Veralie'nin mümkün olan her şekilde ona bağlanmasını, aralarındaki her şeyi paylaşmalarını istiyordu. Ama aynı zamanda bunu onun seçmesini, neyi seçtiğini tam olarak bilmesini ve anlamasını da istiyordu.

On yılı aşkın bir süre boyunca kader onları ayrı tutmuştu. Adam, kalbinin her karanlık köşesiyle onun yasını tutmuş, kadın ise istemediği ya da hak etmediği bir hayata hapsolmuştu. Sonunda birbirlerini yeniden bulduklarına göre, bunu mahvetme riskini almayı reddetti. Onun cehaletinden faydalanmayacaktı.

Bir de Trey'e babası hakkında söyledikleri vardı. Tanrım, hiçbir şey bilmiyordu. Bunu da ona söylemesi gerekiyordu. Ona hemen söylemediği için kızacaktı ama Trey çok bencildi ve bu bilgiyle ne yapmaya karar vereceğinden korkuyordu. Konuşmaları ve çözmeleri gereken o kadar çok şey vardı ki, ama ona her konuda yardım edecekti, karanlık kısımlarda bile.

Bir süre daha merdivenlere bakmaya devam etti, *aitantasını* hayal etti, doymuş ve yıkanmış, yatağında kıvrılmış, onu bekliyordu. Hemen o anda, onu sağ salim gemisine alır almaz her şeyi anlatacağına yemin etti.

Jaren kendini toparlayarak handan ayrıldı ve gecenin karanlığında yola koyuldu.

∞∞∞∞∞

Geri dönmesi umduğundan daha uzun sürmüştü ve çok yorgundu. En son ne zaman iyi uyuduğunu bile hatırlamıyordu. Eğer şimdi yatağa düşerse, hâlâ birkaç keyifli saat geçirebilirdi. Ama eşini uyanık bulursa, uyuyamayacağını da biliyordu.

Anahtarı yavaşça çevirerek kapıyı açtı ve eşikten içeri adımını attı. Oda, Veralie'nin ucuz lavanta sabununun donuk kokusuyla karışan yıldız ateşi kokusuyla doluydu. Küvet hâlâ suyla doluydu, gerçi artık soğuktu ama onun nefesini kesen, odanın diğer tarafındaki manzaraydı.

Veralie yatakta yan yatmış, nemli bukleleri yastığın üzerine yayılmış, sanki geriniyormuş gibi, normalde onları zorla bağladığı örgüden nadiren kurtulmanın tadını çıkarıyordu. Ağzı açıktı ve bir eli çenesinin hemen altında duruyordu.

Battaniyeyi göğsünün hemen altına kadar çekmiş, uzun bir bacağını dışarı iterek serin havayı arıyordu. Görünüşe göre giysilerini fırçalamayı tercih etmiş ve Jaren'in yeni aldığı tuniklerden birini giymişti, kendi giysileri ise yerde kurumaya bırakılmıştı.

Çok güzel bir kadındı. Onun yerine küvete yönelmek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Onun yanına tırmanmak istedi ama o bile koktuğunu biliyordu. Sıcaklığa karşı nefesini içine çekerek, kullanılmış sabun ve suyla elinden geldiğince yıkandı ve sonunda sadece şortuyla onun arkasına tırmanmadan önce kıyafetlerini fırçaladı.

Yatak ağırlığının altına yıldızı seğirdi ama uyanmadı. Kollarını ona dolamaktan ve onu kendine doğru çekmekten başka bir şey istemiyordu ama tereddüt etti.

Yakınlaşmalarını daha önce o başlatmıştı ama bu otomatik olarak onun kendisine tekrar dokunmasına razı olacağı anlamına gelmiyordu. Arkadaş olduklarını düşündüğünü kabul etmişti ama bunu henüz sözlü olarak kabul etmemişti.

Bunu düşündüğü için bile kendine lanet ederek sırt üstü yuvarlandı. Gözlerini kapadı ve umutsuzca birkaç santim ötede yatan cesedi görmezden gelmeye çalıştı.

∞∞∞∞∞

Bir şey onu kendine getirdi ve buna karşı koymak istedi. En son ne zaman bu kadar derin uyuduğunu hatırlayamıyordu. Genelde her sese uyanmak gibi bir alışkanlığı vardı ve eğer rüya görüyorsa, bu hoş bir şey değildi. Ama orada yatarken kendini hiç bu kadar huzurlu hissetmemişti.

Sessizliği bir ses bozmadan hemen önce ince bir hareket dikkatini çekti. "Jaren."

Gözlerini aralayarak aşağıya baktı ve altında secde eden kadını gördü. Yüzüstü yatıyordu ve yüzü yastığa gömülmüştü, bu da adının boğuk çıkmasına neden oluyordu. Gece boyunca bir ara ona doğru yönelmiş ve kollarını etrafına dolamıştı. Onaylarcasına mırıldandı.

Kendisi gibi onun üzerine yayıldığında, kalçalarının altındaki kıçının hatlarını hissedebiliyor ve içinden geçen heyecana karşı koyamıyordu. Dün gece dışarı bakarken gördüğü dolgun, çıplak bacağı hatırladı ve onları sadece iç çamaşırlarının ayırdığı gerçeğinden zevk aldı.

"Jaren."

"Hm?"

Başını kaldırmak için mücadele etti, ağzını daha fazla açmaya çalıştı. "Birbirimizi öldürmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı biliyorum ama beni boğmaya çalışmaktan vazgeçmezsen seni odanın öbür ucuna fırlatırım."

İç geçirdi ve onun üzerinde biraz daha kaydı. "Aslında oldukça rahatım. İyi bir-"

Kollarını kaldırdı, avuç içlerini yatağa bastırdı ve ona yeterli bir uyarı verdi. Kadın yatağı iterken, Jaren

kollarını onun beline doladı. Sözüne sadık kalarak onu doğruca yataktan fırlattı. Adam onu da yanında götürmeyi ihmal etmedi.

Düşüşün yükünü sırtlanan Jaren gürültülü bir *gümbürtüyle* yere indi, yerdeki nemli giysiler çıplak sırtının altında buruşuk ve soğuktu. İkisi de bir an bile kıpırdamadı; Jaren yere düştükten sonra toparlanmaya çalışırken, Jaren da muhtemelen kendini Jaren'ı boğazlamamaya ikna etmeye çalışıyordu.

"Birbirimizi öldürmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı biliyorum küçük yıldız, ama beni boğmaya çalışmaktan vazgeçmezsen..."

Kız kaskatı kesildi, tam da onun yapacağını bildiği gibi ve adam sırıttı. Onun için bir puan. "Biliyor musun, göründüğünden daha kilolusun."

Dirseğini adamın karnına çarptı ve adamın tutuşunu yuvarlanmasına yetecek kadar gevşetmesine neden oldu. Ayağa fırladı ve adam acı dolu bir kıkırdamayı dizginlemeye çalışıp başaramazken ona ters ters baktı.

Karnını tutarak ayağa kalktı ve sonunda ona doğrudan bakabildi. Veralie'nin gözleri kısılmıştı ve kıvırcık saçları kendi başına bir varlıkmış gibi etrafında dalgalanıyordu. Büyüklüğü gerçekten etkileyiciydi. Gözlerinin yüzünde dolaşmasına izin verdi ve kızgınlığı arttıkça meydana gelen ince değişiklikleri izledi.

"Bana bakmayı kes."

"Günaydın . Saçın bana günaydın diyordu."

Kollarını kavuşturdu, buklelerini öfkeyle düzeltirken boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı. "İçinizden bir ses bana günaydın diyor ama bu saçınız değil."

Jaren şortunun altındaki ereksiyona baktı ve sonra abartılı bir yavaşlıkla gözlerini onun çıplak bacaklarına dikti. Kadının kendi kıyafetlerini giydiğini görmek onu hiç de sakinleştirmese de umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Onu suçlamıyorum."

Kollarını bırakan Vera ona doğru tek bir adım attı, yüzü hem hayal kırıklığı hem de başka bir şey yüzünden kıpkırmızıydı. Jaren kendini hiç de suçlu hissetmiyordu. Kendini en son ne zaman eğlenceli hissettiğini hatırlayamıyordu, çocukluğundan beri böyle hissetmediğini sanıyordu.

Ona son sahip olduğundan beri değil.

Bölüm 24

VERA

Onu öldürecekti. Ya da en azından yüzündeki sırıtışı söküp atacaktı... Hayır, yapamazdı. Kendisini Bhasura'ya götürmesi için ona ihtiyacı vardı. Onun bir nevi eşi olduğundan bahsetmiyorum bile. Ya da öyle bir şey. Ama yine de, o aptal kafasına bir tane indirmek istiyordu.

Konuşmanın gidişatı karşısında yüzünün yedi ton kızardığını biliyordu ve bunun tek suçlusu kendisiydi. Adamın ereksiyonuna dikkat çekmek istememişti ama bakmamak için kendini kadar zor tutmuştu ki, ağzı o güzel kelime kusmuğunu kusmaya karar verdiğinde aklının tam ortasında .

Şimdi tek düşünebildiği, adamın bir gece önce bedenine nasıl taptığıydı. Görüntüler zihnini ele geçiriyor, boşluğu dolduruyor ve herhangi bir zekâya yer bırakmıyordu.

Jaren kıpırdamadı, görünüşe göre sadece onu izlemekle yetiniyordu. Sonunda dilini nasıl kullanacağını hatırlayarak bir ayağından diğerine geçti.

"Bu sabah acelemiz olduğunu sanıyordum."

"Öyleyiz."

"O zaman sakıncası var mı? Hazırlanmam sadece birkaç dakikamı alır."

Başını yana eğerek kaşlarını kaldırdı. "Elbette. Seni durdurmayacağım."

Öfkeyle kollarını havaya kaldırdı ama adamın gözleri yanlışlıkla kalçasına kadar kaldırdığı eteğine kayınca anında pişman oldu. "Mahremiyet, Jaren. Mahremiyet bekliyorum."

"Tunik benim olduğu için temiz olduğunu biliyorum, bu yüzden yapmanız gereken tek şeyin şu anda ayaklarımızın altında duran pantolonu çekmek olduğunu varsayıyorum. Çoğunuzu zaten gördüm ve tattım; utanılacak bir şey yok."

"Bu farklı." Ellerini yüzüne sürterek avuçlarını gözlerine bastırdı.

"*Tri?*"

Çünkü kıyafetlerini değiştirmek ve onun yanında tazelenmek samimi hissettiriyordu, aşıkların yaptığı bir şeydi. Şu anda oldukları şey bu muydu? Çocukluk arkadaşı, eş, ruh bağı ve şimdi de sevgili mi? Hepsi çok fazlaydı.

"Tüm hayatımı... yani neredeyse tüm hayatımı yalnız geçirdim. Her şeyin birdenbire bu kadar farklı olması biraz bunaltıcı." Başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Nasıl senin eşin gibi davranacağımı ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Adamın yüzünde bir kırgınlık, hatta belki de hayal kırıklığı gördüğüne yemin etti ama emin olamadan kayboldu. Aralarında sadece bir adım kalana kadar yaklaştı.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum, Veralie." Kadın irkildi ama adam devam etti. "Eşim gibi *davranmanı* istemiyorum. *Kendin* gibi davranmanı istiyorum. Ne olursa olsun duygularını destekleyeceğim."

"Zamanın yarısında seni bıçaklamak istiyorum."

Adam başını geriye atıp güldüğünde, gülümsemesi onu çok lezzetli bir şekilde ısırmış olan köpek dişlerini gösterdiğinde zevkten dört köşe oldu. Bu onun tüm görünüşünü değiştirmişti. Daha genç, daha az vahşi ve acı görünüyordu.

Neredeyse fikrini değiştirip aralarındaki mesafeyi kapatacaktı ki, adam eğilip yerden kıyafetlerini aldı.

"Dikkatli ol, küçük yıldız. Bu hoşuma gidebilir." Ağzının köşesi kalktı ve odanın uzak tarafına doğru yürüdü.

değişti. Onun peşinden yürümeyi düşündü ama bu düşünceyi kafasından silkeledi. Oyalanmamalıydılar.

Mahremiyet görüntüsünden yararlanarak geri kalan kıyafetlerini giydi ve yelesini daha az korkutucu bir şekle soktu.

∞∞∞∞

Ahıra yaklaşana kadar her şey plana uygun gidiyor gibi görünüyordu. Vera güpegündüz bir atla gizlice kaçmalarının zor olacağını zaten biliyordu ama şimdi bu imkânsızdı.

Üç Matherin askeri ahırın yanında durmuş, onu koruyor gibi görünüyorlardı. Son seyahatinden Midpath yakınlarında bir tabur asker olduğunu hatırlıyordu ama bir ahırı koruyor olmaları pek mantıklı gelmemişti.

"Burada olduğumuzu biliyorlar." Jaren'ın sesi havayı yararak düşüncelerinin arasından geçti.

Başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Öyle değil mi?" Gözlerini ona dikti, hayal kırıklığı ve öfke kanıyordu. "Bekçi köpeğinizi bırakalı daha bir gün bile olmadı ve birdenbire askerler herhangi bir ahırı değil de doğudaki ahırı mı korumaya başladı? Bu çok mantıklı." Başını sertçe salladı, "*Te thori ma trush zhumo dzind*."

"Sadece işini yapan bir adamın hayatını bağışlamak seni aptal yapmaz. Kendi hayatını daha kolay hale getireceği için bir insanın hayatını hiçe saymak seni aptal yapar," diyerek ona karşılık verdi.

Bir süre ona baktı ve gözleri yumuşadı. "Yürümek zorundayız. Kendimizi zorladığımız ve yiyecek konusunda dikkatli olduğumuz sürece bize bir şey olmaz. Ama buradaki tek askerlerin bunlar olmadığını neredeyse garanti edebilirim. Dikkatli olmamız gerek."

Tekrar başını salladı. "Trey buraya asker gönderme yetkisine nasıl sahip olabilir? Eithan'ın muhafızlarından biri olabilir ama o hâlâ sadece
-Bir muhafız."

Onları gözden daha da uzaklaştırırken bunu düşünüyor gibiydi. "*Chinbi srol* senin kim olduğunu biliyor mu?"

"Ne? Tabii ki istiyor. Eithan'ın ne istediğini sana zaten söyledim.
Ben."

Adam onun pazularını kavradı ve ona baktı. "Başka şekilde ifade edeyim. Senin kim olduğunu sanıyor? Bana henüz bir soyadı vermedin."

Vera gözlerini kırpıştırdı; utanç omuzlarında ağır bir yüktü. Ona hâlâ söylememişti. Ondan kendisini becermesini istemişti ama ona tam adını bile söylememişti. Tanrım, tam bir pislikti. "Palacia. İmparator bana babamın Kral Vesstan'ın kuzeni olduğunu söyledi ama ne kadar yakın olduklarını bilmiyorum."

Jaren derin bir nefes vererek onu serbest bıraktı ve kızın kaşları çatıldı. Neden öyle bakıyordu? Onun ne söylemesini bekliyordu?

Parmaklarını birbirine geçirdi ve nefesi kızın tenini gıdıklayarak ona doğru eğildi. "Gölgelerin içine girip şehirden gizlice çıkmaya çalışamayız. Bu tam da onların beklediği şey. Kalabalığın arasına karışmaya çalışırsak daha şanslı oluruz." Durakladı, ağzının kenarlarında bir sırıtma belirdi. "Kitleleri bu kıyafetlerin altında bir horoz olduğuna ikna edebileceğini düşünüyor musun, Varian?"

Kadının cevap sırıtışı hınzırlıktan başka bir şey değildi. Ellerini bıraktı ve örgüsünü tuniğinin içine sokmak için kollarını kaldırdı ama adam onu durdurdu. Bileklerini tutarak ensesinden kavradı ve burnunu çenesinde gezdirdi. Geri çekildi, gözlerinin içine baktı ve kız onun bakışlarının sıcaklığı altında eridi.

"Seni öpmek istiyorum, küçük yıldız."

"Bir saniye bekleyemedin mi?" Sesi kendi kulaklarına bile nefes nefese geliyordu. Lanet olsun bu erkeğe ve onu bu kadar kolay kızdırabilmesine.

"Varian, Aleron'un seni olmaya zorladığı kişi. Varian'ı öpmek istemiyorum. *Seni* öpmek istiyorum."

Gözlerindeki yanmayı geri kırptı. Her zaman istediği şey bu değil miydi? Kendisi olabilmek ve bunun için cezalandırılmamak ya da yargılanmamak? Dün gece onu bu yüzden istememiş miydi? Sadece vücudunun ona verdiği fiziksel tepki yüzünden değil, onu gördüğü için de.

Elbette onu kızdırıyordu ve kaç kez onu yumruklamak istediğinin sayısını unutmuştu ama Vera bütün meselenin bu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Jaren onun içindeki tutkuyu çekip çıkarıyor, onu talep ediyordu ve Vera nasıl karşılık verirse versin hiç çekinmiyordu. Onun ateşini seviyordu.

Ve bunu ona vermek istedi. Onun kendisini öpmesine izin vermeyecekti. Onu kendisi için alacaktı. Aralarındaki son santimlik mesafeyi de kapatarak onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı. Alt dudağını kan tadı alacak kadar sert bir şekilde ısırarak ağzını açmasını istedi ve o da buna mecbur kaldı.

Kollarını aşağı indirip bir eliyle arkasına sabitledi, diğer eliyle de boğazına sarılıp sahiplenme hareketi yaptı.

Gücünü bilinçli olarak nasıl kullanacağını bilse muhtemelen onun en güçlü tutuşundan bile kurtulabilirdi. Ama yapabilse bile, bunu yapmak istemiyordu. Hakimiyeti elinde tutan oydu ama bu *ona* kendini güçlü hissettiriyordu çünkü kontrolü kaybetmesine neden olan oydu. Buna bayılıyordu.

Öylece kaldılar, birbirlerini yiyip bitirdiler, hem aldılar hem de eşit ölçüde verdiler. Dakikalar ya da saatler sürebilirdi ve o bunu fark etmezdi. Sonunda ayrıldıklarında, adam alnını onunkine yasladı, pantolonu onunkiyle eşleşti.

Gözlerini kapalı tuttu, adam onu bırakıp geri çekilmeden önce parmaklarının boğazında yarattığı hissin tadını çıkardı. "Gitmemiz gerekiyor."

"Dikkatimi dağıtan sensin," diye takıldı. Adam sadece omuz silkti ve arkasına vurdu.

∞∞∞∞

Dikkat çekmeden şehrin kenarına kadar gelmeyi başarmışlardı. Vera rahatlamış hissediyordu ama Jaren hiç bu kadar gergin olmamıştı. Buraya kadar kolaylıkla gelebildiklerine güvenmediği açıktı.

"Belki de yanılmışızdır ve o askerlerin bizimle bir ilgisi yoktur. Buraya son gelişinde bir at çalmıştın. Belki biri dün gece seni gizlice dolaşırken görmüştür."

"*Pha*."

Dudaklarını büzdü ama itiraz etmedi. Karamsarlığı sinir bozucu olabilirdi ama içgüdüleri onunkilerden çok daha iyiydi. Kolundan tuttu ve şehir sınırlarını terk etme telaşıyla onu neredeyse sürükledi. Uzaklardan gelen toynak sesleriyle donup kaldıklarında bir ya da iki milden fazla yol almamışlardı.

Vera, kendilerine doğru gelen grubu görünce nefesi boğazında düğümlenerek arkasına döndü. On üç kişiydiler, ortadaki şık giyinmişti ve maske takmıyordu.

"Aleron'da Eithan'ın burada ne işi var?"

Jaren ona bir bakış attı ve cevabı bilmiyorsa aptal olduğunu söyledi. Onu arkasına itmeye çalıştı ama o saklanmayı reddederek geri itti.

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlayamaz Jaren."

Esprili bir şekilde güldü. "Bundan emin olmak için hepsini öldürmeye hazır mısın?" Kadın cevap vermeyince alay ederek başını salladı, "Ben de öyle düşünmüştüm."

Eithan'ın grubu neredeyse onlara yaklaşmıştı ve Trey'in onun hemen arkasında at sürdüğünü gördü. "Onunla konuşmama izin ver Jaren, lütfen. Açıklamama izin ver, belki de gizlenmeden ve saklanmadan gidebiliriz."

"*Arkadaşın* hakkındaki kararına güvendim ve bak nasıl sonuçlandı," diye tersledi. Kızın öfkesi karşılık olarak yükseldi ama kendini tuttu. Adam haklıydı. "Eğer Veliaht Prens'e saldırırsan, topyekûn savaş çıkar."

"Siktiğimin ittifakı umurumda değil."

Tam karşılık verecekti ki, Eithan'ın sesi ondan önce davrandı. Sonunda onlara ulaşmışlardı.

"Uzak dur, Magyki." Sesi otoriter bir hava taşıyordu ve Jaren ona kolundaki tutuşunu sıkılaştırarak karşılık verdi.

"Jaren," diye mırıldandı sadece onun duyabileceği şekilde. "Bırak beni. Beni engelliyorsun gibi görünüyor." Adamın tutuşu bir an için acı verici bir hal aldı ama kadın geri adım atmadı.

"İyi misin Vera?" Eithan'ın sorusu Vera'nın gözlerini tekrar ona çevirmesine neden oldu. Yüzündeki sert ifade gitmiş, yerine endişe gelmişti. Bu, göğsünün utançla sıkışmasına neden oldu.

"Ben iyiyim, Eithan."

Adam gülümsedi, verdiği cevaptan mı yoksa unvanı yerine adını kullanmasından mı, emin değildi.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?" Ürperdi. *Size nasıl yardımcı olabiliriz?* Ciddi misin? Lanet olası kelime kusmuğu.

Bir bacağını yana attı ve tek bir yumuşak hareketle attan indi. Prensin ne kadar iri ve kaslı olduğunu unutmuştu ama sadece birkaç adım ötede dururken, onun gerçekten ne kadar muhteşem olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

"Sorun yok, Vera. O gece Gibson'ın hayatını tehdit ettiği için gittiğini biliyorum. Fikrini değiştirmeni engellemek için sana hangi masalları anlattığını da biliyorum."

Gözleri ondan Trey'e kaydı. Eithan kızgın görünmüyordu. Aksine, ona acıyor gibiydi. Sanki fareli köyün kavalcısı tarafından yoldan çıkarılmış cahil bir çocuk gibiydi.

"Seni suçlamıyorum, Vera. Anlıyorum, gerçekten. Ama o erkek -Jaren, sanırım- sana yalan söylüyor."

Ve işte böyle sinirlenmişti. Hepsi aynıydı, sırf geldiği yer yüzünden Jaren'ın düşman olduğunu varsayıyorlardı.

"Neden?" Öne doğru bir adım atarak tükürdü. "Trey öyle dediği için mi yoksa Magyki olduğu için mi?" Prenslerine hitap etme şeklinden rahatsız oldukları belli olan birkaç muhafızın eyerlerinde kaydığını gördü. Geriye dönüp baktığında, bu muhtemelen onun en iyi fikri değildi. Ama Eithan hiç tepki vermedi.

Sert bir tavırla ona fikrini kıçına sokmasını söylemek istedi ama bunun yerine dudaklarını ince bir çizgi haline getirerek onun kendisine karşı sadece nazik olduğunu hatırlattı.

"İsyana neyin sebep olduğunu size söyledi mi?"

Başını eğdi, kaşları çatıldı. Jaren'a iç savaşla ilgili sorular sormuştu ama cevabı belirsizdi. Ona baktı ama yüzünde hiçbir şey yoktu, dikkatini Eithan'vermişti. "Hayır, ama-"

"Sen."

"Pardon?" Belli ki onu yanlış duymuştu. "İsyana *benim* sebep olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Son zamanlarda öğrendiğime göre, sadece varlığın bile öyleymiş. Görünüşe göre ailen seni yıllarca saklamış, kimseye senden bahsetmemiş. Gerçek ortaya çıktığında, birçok Magyki isyan etmiş ve seni bulmaya çalışmış."

"Ne demek istiyorsun? Neden?"

Jaren'ı işaret etti, "Ona sor. Senin kim olduğunu bildiğini neredeyse garanti edebilirim."

Kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Görünüşe göre sen de biliyorsun. Demek herkes benim bilmediğim bir şey biliyor. Büyük sürpriz." Omuz silkti, "Buna alıştım."

Ama bunu söylerken bile, Jaren'ın kendisine yalan söylemiş olabileceği düşüncesiyle derisinde bir şeylerin sızladığını, huzursuzluk duyduğunu hissetti.

"Aradaki fark, Vera, sen gittikten sonra babam beni bilgilendirmeye karar verene kadar haberim yoktu. *Jaren* ise görünüşe göre sana söylememeyi tercih etmiş."

Kollarını kavuşturdu. "Peki ben tam olarak kimim?"

"Veralie Arenaris. Kral Vesstan'ın kızı ve Bhasura tahtının varisi."

Kolları iki yanına düştü, yüzünden kan fışkırıyordu. "Ne?"

Jaren'a baktı, inkâr etmesini bekliyordu ama o hiçbir şey söylemedi, tek bir kelime bile. Kalbi durdu, ihtiyacı olan tek onay onun sessizliğiydi.

Bunu ondan neden saklasın ki? Daha az önce ona Eithan'ın kim olduğunu düşündüğünü sormuş, o da söylediğinde onu düzeltmemişti. Verdiği cevap karşısında rahatlamış görünüyordu. Neden yalan söylesin ki?

Eithan yanındaki erkekten yükselen uyarı hırıltısını duymazdan gelerek birkaç adım daha yaklaştı. Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle ona baktı. "Devam et Magyki. Ona neden saklandığını söyle."

"Sen bunları nereden biliyorsun Eithan?" diye tersledi.

"Babam sana çoktan söyledi. Sadıklar senin hayatını kurtarmak için bilgi takası yaptılar. Bunun bir parçası da senin kimliğin ve asilerin senin için bir tehlike olduğu bilgisiydi. Sebebini bilmediklerini iddia ettiler ama babam onlara asla inanmadı. Tek bildiğimiz seninle ilgili bir şey olduğu. Yeterince önemli bir şey, annen seni saklamaya çalıştığı için öldürüldü."

Jaren erzak paketlerini yere fırlattı ve hançerlerini açarak hırladı: "Bu Sulian'ın sahip olması gereken bir bilgi değil."

Muhafızlar anında karşılık verdi, atlarından inip Eithan'ın etrafını sardılar, kılıçlarını kaldırdılar. Trey'in bir zamanlar onu hakkında uyardığı muhafız Ryn Hayes bir ok attı.

"Neden bahsediyor bu?" diye sordu.

Parçalar bir araya gelmeye başladı. Jaren'ın birlikte büyüdüklerini söylediğini hatırlıyordu. *Saklanması* için eşinin ailesine verilmişti. Hayatının ayaklarının altında parçalanmak üzere olduğunu hissetti ve Jaren'a doğrudan bakabilmek için ondan birkaç adım uzaklaştı.

Gözleri öfkeliydi ama ana dillerinde konuşurken sesi yumuşadı, sadece onun kulakları için. "Yanılıyor. Seni arıyorlardı ama kraliçeyi asla bilerek öldürmezlerdi. O çok önemliydi.

"Kristaller onun soyuna farklı şekilde bağlıydı. Onun ölümünün ve dolayısıyla soyunun sona ermesinin bu lekeye neden olduğu söyleniyordu. Ama kimse kesin olarak bilmiyor. Sana söylemedim çünkü seni üzmek istemedim."

"Ama eğer ben onun kızıysam, ölümüne o sebep olmuş olamaz. Onun soyu hiç bitmedi."

"Kilitlenmiştin, Veralie. Kristallere henüz bağlanmamıştın."

Bir an sessiz kaldı, adamın söylediklerini düşündü. Annesinin ölümüne o sebep olmuştu. İsyanda yüzlerce masum insan *onun* yüzünden ölmüştü. Midesi yuvarlandı ve ortaya çıkmakla tehdit eden safrayı yuttu.

"Artık bağlı olabileceğimi düşünüyorsun, değil mi? Bu, lekenin gitmiş olabileceği anlamına mı geliyor?" Sesindeki umut ipliğini gizleyemiyordu.

Eithan'ın öksürüğü Jaren'ın cevabını böldü. Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyordu. "Sana her ne söylüyorsa Vera, ona güvenemezsin. Gittiğin gece, kur yapmadan önce senin hakkında daha fazla şey öğrenebilmek umuduyla kültürünü araştırıyordum."

Jaren'ın boğazından çıkan yüksek sesli bir hırıltı Eithan'ın sendeleyerek geri çekilmesine neden oldu. Kendini tuttu ve ellerini arkasında birleştirip devam etmeden önce Jaren'a ters ters baktı.

"Önceki kraliçeler hakkında ilginç bir şey okudum. Bildiğiniz gibi, halkınızın ortalama ömrü yaklaşık iki yüz yıl. Ama kadın hükümdarlar? Hiçbiri bunun yarısına bile ulaşamamış. Her kraliçe bir öncekinden daha kısa yaşamış.

"Babam senin kim olduğunu itiraf edene kadar bu konu üzerinde fazla düşünmemiştim. Halkının senin için savaşa girmesinin bir nedeni var Vera. Orası güvenli değil."

Onun sözleri yüzüne bir tokat gibi indi ve göğsünde, kalbine saplanan bir hançer gibi keskin bir acı hissetti. "Hayır," diye fısıldadı inkar ederek. "Hayır, bu doğru değil. Jaren yapmaz-"

"Ne olmazdı?" Eithan araya girdi. "Tüm halkı için senin hayatını tehlikeye atmaz mı? Onu tanımıyorsun; ne yapmaya istekli olduğunu bilmiyorsun."

Çevresinde Trey'in ona doğru baktığını gördü. Eithan'a onun Jaren'ın eşi olduğunu söylememişti. Kavgalarından sonra bile, prensine yemin etmiş olmasına rağmen, ona sahip çıkmıştı. Gözleri yaşlarla doldu ve ona sarılıp ne kadar üzgün olduğunu söyleyebilmeyi diledi.

"Eve gel, Vera. Elric endişeden kendini kaybetmiş durumda. Benimle güvende olacaksın, söz veriyorum."

Jaren hançerlerini öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. "Ona dokunursan ölürsün."

Vera'nın vücudu uyuşmuştu. İstese de kollarını kaldıramaz ya da bacaklarını hareket ettiremezdi. Başı dönüyor, noktaları birleştirmeye ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Her şeyin ardındaki gerçeği. Eithan haklı mıydı? Jaren onun için güvenli olmasa bile onu geri almaya razı olacak mıydı?

Hayır. Hayır, bu doğru değildi. Doğru olamazdı. Paylaştıklarından sonra olmaz. Güvenliğini garanti edemeyeceğini bildiği sürece onu geri almayacaktı.

"*Te wi yadz tsas mbi*, küçük yıldız," diye fısıldadı. Ona inandı; onu asla incitmeyeceğine inandı. Aralarındaki bağ gerçekti. Bunu hissedebiliyordu, onu hissedebiliyordu.

"Endişeni takdir ediyorum, Eithan. Gerçekten, anlıyorum. Ama içimden bir ses artık çok geç olduğunu söylüyor." Eğer tüm kraliçeler genç yaşta öldüyse ve Jaren'ın onun soyu hakkında söyledikleri doğruysa, ölümlerinin bağlantıyla bir ilgisi olduğunu varsaydı. Ve istemeden de olsa kristallerle çoktan bağlantı kurmuş olabilirdi.

"Eğer söylediklerin doğruysa, Bhasura'da prenses olarak burada olduğumdan daha fazla söz sahibi olacağım demektir. Kral Vesstan'la konuşabilir, ona hayatımı anlatabilir ve iletişimi açması için onu cesaretlendirmeye çalışabilirim. İşe yarayabilir."

Bakışları karardı, gözlerini önce gözlerine tehlikeli bir ifade girdi. "Sağlıklı düşünemiyorsun Vera. Üzgünüm ama bunu senin iyiliğin için yapıyorum."

Sağ elinin iki parmağını kaldırdı ve Hayes'in okunu geri çekip bırakmasını dehşet içinde izledi.

Bölüm 25

VERA

Jaren'ın refleksleri kalbine gelen darbeyi önleyecek kadar hızlıydı ama tamamen saptıracak kadar hızlı değildi. Omzuna isabet eden ok sendelemesine neden oldu. Vera, sırtından fırlayan okun ucunu görünce elleri ağzına doğru uçarak haykırdı.

Ani hareketi canını yaktı, garip bir acı omzundan koluna doğru yayıldı. "Eithan, dur! Lütfen!" Adam onun yalvarışına cevap vermedi. Ona bakmadı bile.

Ayağa kalkan Jaren hançerlerini oku kavrayıp kıracak kadar uzun süre kınına soktu ve hırladı. Ardından vücudunun etrafına uzandı ve kalan parçayı yavaşça çekerek yere fırlattı. "Beni alt etmek istiyorsan bundan daha iyisini yapmalısın."

Hayes bir ok daha yerleştirdi ama Jaren irkilmedi bile. Dimdik duruyordu ama Vera gözlerindeki gerginliği, göğsünün nasıl kabardığını ve ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyordu.

Onun lekeden ne kadar etkilendiğini bilmiyordu. Hem tepkilerini güçlendirecek hem de yarayı iyileştirecek enerjiye sahip olup olmadığını da bilmiyordu. Onun gözleriyle karşılaştı ve o anda, kendini iyileştirmek yerine onu savunmayı seçeceğini biliyordu.

Gözleri Eithan'a kayarak onun parmaklarının ikinci kez yükseldiğini gördü ve dünyası durdu. Bu sefer gücünün içine dalmak yoktu. Uzanmak ya da ikna etmek yoktu. Bilinçli bir düşünce olmadan, dehşetine cevap vererek ona doğru koştu. Hayes'in oku daha yayından çıkmadan, kadın hareket etmeye başlamıştı. Bacaklarına odaklanıp hamle yaparken içinden geçen girdaba alışık olmayan bedeni çığlık attı.

Bir saniye önce birkaç metre ötede dururken, bir saniye sonra Jaren'a doğru bir yıldız kayması hızıyla ilerliyordu. Jaren'ın hançerinin böğrüne battığını hissetti ve onu uçurdu. Ama dudaklarından acı dolu bir çığlık koparan göğsünü delen ok oldu. Kalbini kıl payı ıskalamıştı.

Dizlerinin yere çarpma sesi kulaklarında yankılandı ama Jaren'ı bulmak için vücudundan çıkan şaftı görmezden gelmeye kendini zorladı. Yerde sürünerek ona doğru geliyordu, göğsünü tutuyordu, gözleri acıyla doluydu.

Sonunda yerden kalkacak gücü bulmuştu ki, çizmeli bir ayak onu tekrar yere itti, bir kılıç boğazına dayanmıştı. Hayes onun üzerinde duruyordu, anlaşılan oklarının hedefini bulamamasından bıkmıştı. Jaren'ın hayatına son vermek için izin isteyen Eithan'a dönüp baktı, çukurlu yüzünde bir sırıtış vardı.

Vera ayağa kalkmaya, ona ulaşmaya çalıştı ama birden görüşü karardı. Gözlerini kırpıştırdı, dehşet ve şaşkınlık içinde başını çevirdi.

Artık Aleron'da değildi.

Karanlık bir koridordaydı, taş bir zeminde diz çökmüştü. Soğuk, giysilerinin içine işliyordu ve havadaki metalik kan kokusunu alabiliyordu. Kafasını kaldırdığında, iri yarı bir erkeğin bir çocuğu kılıç ucunda tuttuğunu dehşet içinde izledi.

Bağırması boğazında düğümlendi. Bu Jaren'dı. Bir çocuktan biraz daha fazlasıydı ama oydu. O tanıdık gözlere baktı, korkuyla genişledi ve elini ruhları arasında bir cankurtaran halatı gibi ona doğru uzattı. Tek bildiği onun kendisine ihtiyacı olduğuydu.

Ve ona ihtiyacı vardı.

Görüntü geldiği gibi hızla kayboldu ama bir parazit gibi zihnine kazınmaya devam etti. Göğsünde bir şey gerildi ve uğuldadı ve sonra ayağa fırlarken yanıyor ve alevleniyordu.

Doğruca Hayes'e bakarak parmaklarını okun etrafına doladı ve göğsünden çıkardı, kan tuniğini ıslatırken acı dolu kükremesi yankılandı. Hayes'in başı döndü, bakışlarıyla karşılaştığında gözleri korkuyla irileşti.

Çünkü o anda Vera gitmişti. İçinde karanlık bir şey bükülmüştü ve öfke ve şiddetten başka bir şey kalmamıştı, onun canını yakmasını istiyordu. Hepsinin canını yakmasını. Tanrılara yemin etti, eğer kıpırdarsa onu öldürecekti. "*Sphe zhimb praÿ bra, ÿu te a tsha dupye tseb, te* adeż *mbi zab*."

Niyetini anlamak için onu anlamasına gerek yoktu. Bu yayılıyordu dalgalar halinde onu terk etti. Yaptığı hata, emir almak için prensine bakmasıydı. Gözlerini kırpıştırdığı anda üzerine atılmış, yumruğu yüzüne temas ettiğinde kıkırdağın kırılma hissinin tadını çıkarmıştı.

Arkasında çarpışma sesleri duyabiliyordu ama Hayes'ten başını çevirmeye cesaret edemedi. Elinin tersini burnunun altına sildi, yanağına kan bulaştı ve kadın gülümsedi, ifadesi manikti.

Öfkelenen adam kıza saldırdı ama kız onun savurduğu yumruktan kaçarak dengesini bozdu. Adam küfrederek tekrar tekrar üzerine yürüdü ama kız onun acınası hamlelerini atlatarak darbe üstüne darbe indirdi ve kaç kaburgasını kırabileceğini görmeye çalışırken adamın acı dolu homurtularından zevk aldı.

Eithan'ın etrafında döndü, yeni açı Jaren'ın dikkati dağılmışken onu hedef alan üç muhafızı savuşturduğunu görmesini sağladı. Coleman ve Trey de dahil olmak üzere muhafızların çoğu Eithan'ın etrafında geri çekilmiş olsa da birkaçı daha ilerlemeye başlamıştı.

Kırmızıyı gördü ve ondan kaçan ses insandan başka her şeydi. Oyun mu oynamak istiyorlardı? İyi o zaman. O da oynayacaktı. Hayes'in bir sonraki hamlesini savuşturdu, döndü ve doğrudan göğsüne vurdu. Adam geriye doğru uçtu, kafası yere çarptı ve bir daha kalkmadı.

Kılıcını düşürdüğü yerden alıp yerden en yakın taşı kaptı ve özellikle çirkin bir muhafızı hedef alarak gücünü odakladı ve fırlattı. Sevindirici bir *gümbürtüyle* hedefine ulaştı. Adamın yere yığılırken gözlerinin geri yuvarlanışını, aralarından kan akışını izledi.

Jaren'a baktığında, kendisine saldıran üç kişiden ikisini indirdiğini gördü. Ağır ağır nefes alıyordu ama rahatlayarak iyi göründüğünü gördü. Çalıntı kılıcını kaldırdı ve dikkati hâlâ Jaren'ın üzerinde olan üçüncü adama doğru yaklaştı.

Diğer muhafızlardan biri bir uyarıda bulundu ve avı ona doğru döndü ama artık çok geçti. Ele geçirilmiş bir kadın gibi üzerine atladı. Adam şaşkınlıkla kılıcını düşürdü ve kadın hiç vakit kaybetmeden üzerine atlayıp bıçağını boğazına dayadı.

"Biri hareket ederse ölür." Başını kaldırıp yanında duran Jaren'a baktı, teri teninde parlıyordu. Kendini iyileştirmeyi seçtiği için ürpererek rahatladı. Aslında o da artık acı hissetmiyordu. Farkında bile olmadan kendini iyileştirmişti.

"Yerinde olsam *aitantamı* dinlerdim, prensim."

Vera bakışlarını Eithan'a çevirdi, muhafız duvarının ardında zar zor görülebiliyordu, hepsi eşit ölçüde şaşkın ve dehşete düşmüş görünüyordu. Arkasında duran, kollarını kavuşturmuş, kılıcı hâlâ kınında olan Trey hariç hepsi.

Eithan ellerini kaldırarak, "Onu incitmek istemezsin, Vera," diye yatıştırmaya çalıştı.

"Aslında biliyorum." Dişlerini gösterdi ve muhafızın boynuna bir kan çizgisi çizecek kadar baskı uyguladı, üzerindeki korku kokusundan duyduğu memnuniyetle hırladı.

"Sanırım Elric'le yaptığınız onca bağdan sonra benim biraz sinirli olduğumu söylemeyi unuttu. Gördüğünüz gibi, insanların eşyalarıma dokunmasından hoşlanmıyorum ve o," dedi başını Jaren'a doğru eğerek, "o *benim*."

Göğsünde küçük bir sıcaklık nabzı hissetti, saf bir neşenin çırpınışı gibiydi ve şu anda hissettikleriyle o kadar çelişiyordu ki dikkatini dağıttı, onu öfkesinden çekip çıkardı. Hissettiği şey karşısında kafası karışarak kaşlarını çattı ve Jaren'ın hınzırca gülümsediğini görmek için arkasına baktı.

Kendini daha sakin ve daha kendisi gibi hissederek ona "İyi misin?" diye sordu. Tek cevabı göğsünden gelen bir gümbürtü oldu.

İç çekerek, kılıcın kabzasını adamın şakağına saplayıp onu bayıltmadan önce altındaki adama bakma zahmetine bile girmedi. Silahı ulaşamayacağı bir yere fırlattı ve hafifçe sallanarak ayağa kalktı. Birden başının döndüğünü hissetti.

"Savaşmaya devam etmek istemiyorum, Eithan. Ama devam edeceğim. Eğer beni dinlemiş olsaydın tüm bunlar önlenebilirdi. Geri dönmeyeceğim." Eithan'a baktı.

Her geçen saniye daha da tükenmiş ve bitkin hissediyordu. "Ama yemin ederim, tüm bunlardan sonra bile Kral Vesstan'la konuşacağım. Herkesin yararına olabilecek bir ittifaka sırf inat olsun diye yardım etmeyi reddetmeyeceğim."

Jaren ellerini birleştirmek için hançerini kınına soktu. Gruba yan gözle bakarak onu, heyecanla birkaç metre uzağa kaçan atlardan birine doğru götürdü ve bu sırada çantalarını kaptı. Eithan'ın onları durdurmaya çalışmasını bekleyerek gerildi ama hiçbiri harekete geçmedi.

"İşlerin bu şekilde sonuçlanmaması gerekiyordu." Eithan'ın sözlerini kaplayan öfke, yüzündeki kontrollü maskeyle çatışıyordu.

"Biliyorum. İster inan ister inanma, senden nefret etmiyorum." Arkasına baktı ve Trey ile göz teması kurdu, sonraki sözleri daha çok arkadaşı içindi, "Emirlere uymak zorunda kalmanı anlıyorum."

Trey kalbi kırık görünüyordu, sanki onu bir daha görmeyi ummuyormuş gibiydi. Bir elini kalbinin üzerine koydu, tuniğindeki yapışkan yırtığı görmezden geldi ve söyleyemediklerini duyması için dua etti. Adamın ağzının kenarı kalktı ve başını eğdi.

Jaren'ın ellerinin belinde gezindiğini hissederek sonunda döndü ve bir kez olsun ata binmek için onun yardımını kabul etti. Jaren dizginlere uzanıp atı dörtnala mahmuzladığında vücudu onunkinin etrafında neredeyse hiç kıvrılmamıştı.

JAREN

İki saate yakın bir süre sessizlik içinde yolculuk ettikten sonra sonunda gerginliği üzerinden attı. Veralie'nin zihninin olan bitenler yüzünden allak bullak olduğunu biliyordu. Kahretsin, onun ne kadar endişeli ve kızgın olduğunu *hissedebiliyordu*, sanki ruhunun bir parçası kendisininkinin yanına yerleşmişti. Aralarındaki bağ tamamlanmaya o kadar yakındı ki, beklentiden delireceğini düşündü.

"Sana ailenden bahsetmeliydim."

"Evet, yapmalıydın." Sözleri kesik kesikti ve yüzü öne dönüktü.

"Sebeplerim bencilceydi. Bir Matherin Prensesi olmak konusunda ne hissettiğini biliyordum ve Bhasura'*nın Nlem Snadzend*'i olmak konusunda da aynı şeyi hissedip fikrini değiştirmenden korktum." Duruşu biraz gevşedi ama hâlâ dönmedi.

"Yaşayan bir ailem olmadığına inanmama izin verdin Jaren. Evet, annem için üzgünüm ama onun isyan sırasında öldüğünü zaten biliyordum. Kısmen suçlu olduğumu öğrenmek acı verici, ama babamın hayatta olduğunu bilmekten duyduğum sevinç?" Başını salladı, "Sanırım bunu açıklamama gerek yok. Sanırım, belki sen de hissedebilirsin."

Tereddüt etti. "Yapabilirim."

"Sanırım seni daha önce hissettim. Tuhaftı, sanki aynı anda iki farklı duyguyu birden hissediyor gibiydim. Bağ tamamlandı mı?"

Tanrılar, bunu dilemiş miydi? "Hayır, ama son adımı atmadan olabileceği kadar yakın."

Başını eğdi, "Ne değişti? Atılacak hangi adım kaldı?"

"Bir ruh bağı kaderdir ve iki Magyki istese de istemese de vardır, ancak biri veya her ikisi de onu tanımayı reddederse... reddedilebilir. Kabul edilse bile, aynı zamanda kabul edilmediği sürece sağlamlaşmaz. Sana bağlandığımızı söylediğimde, bedenin bunun varlığını anında kabul etti ve aramızdaki çekimi güçlendirdi, ancak bunun ne anlama geldiğini kabul etmedin."

"Yani bugün..."

Jaren onun ellerini kucağından çekip parmaklarını birleştirdi ve ona sarılma ihtiyacına karşı koyamadı. İç çekerek ona doğru gevşedi. "Ruhun benimkini tamamen kabul etti."

Başını geriye doğru eğerek ona bakan Veralie'nin gümüş rengi gözleri anlayışla parlayarak yüzünde gezindi. "Seni sahiplendim."

İçini bir heyecan kapladı. "Başardın, küçük yıldız." Burnunu onunkinin üzerinde gezdirerek kokusunun tadını çıkardı. "Seni sahiplendiğimde aramızdaki bağ tamamlanmış olacak."

Kendisine ait olmayan bir duygu içinde titreşti. Oradaydı ve bir anda yok oldu, ama hissetmişti -şaşkınlık ve...acı.

Yüzünü öne çevirmeye çalıştı ama adam çenesini tutarak onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Beni yanlış anladınız. İlk günden beri seni sahiplenmek istiyorum.

Yıldız ateşi kokun duyularımı ve hayatımı işgal ettiği an. Ama bunu yapmadan önce senin her parçanı istiyorum."

Eğildi ve onun alnını öperken gözlerinin kapanışını izledi. "Düşüncelerini istiyorum," dudaklarını onun göz kapaklarına indirdi. "Bedenini istiyorum," dudaklarının kenarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Ruhunu istiyorum," nefesinin kulağında gezinmesine izin verdi. "Ama en çok kalbini istiyorum." Boynunun sütununa ağzı açık bir öpücük kondurdu ve köpek dişleri ona sürtündüğünde teninin tüylerinin diken diken olmasını izledi.

"*Hepinize* sahip olmak istiyorum, tercihen içinizin derinliklerine gömülürken."

Kadın başını eğerek boynunu ona daha fazla gösterdi ve adam neredeyse aklını kaybedecekti. Elini kadının boğazına dolayan adam, diğer elini kadının kalçalarının arasına kaydırdı. Veralie'nin vücudu titremeye başlarken, adam ustalıkla pantolonunu indirdi ve parmak uçlarını yavaşça içeri soktu. Elini sonuna kadar sokma arzusunu bastırdı, bunun yerine alaycı vuruşlarla tenini okşayarak aşağıya doğru indi.

Çenesini sıktı, parmakları nihayet hedefine ulaştığında bir laneti ısırarak geri çekti; aleti, kızın ne kadar hazır olduğundan neredeyse acı verici bir şekilde sertleşiyordu. Sadece kokusu bile onu erken bir mezara gönderebilirdi.

"Benim için çok ıslaksın, *aitanta*."

Dikkatini klitorisine odaklamadan önce onları sabit tutmak için duruşunu ayarladı, aşağı bastırdı ve inlemesine ve ona karşı eğilmesine neden oldu.

Parmaklarını sıkı daireler çizerek döndürdü, hareketleri sert ve talepkârdı. Kızın başı geriye düştü ve çıkardığı inilti tam bir coşkuydu. Sabit bir ritim tutturdu, bunu yaparken boynunu ve kulağını öptü ve yaladı.

Adamın kalçalarını kavradı, nefesi kesilirken tırnakları kumaşı ısırıyordu. Yer değiştirerek umutsuzca adamın parmaklarına sürtünmeye çalıştı ama içinde bulundukları durum bunu engellediğinde sinir bozucu bir miyavlama çıkardı. Adam kıkırdadı ve hızını artırdı, boynunun ve omzunun lekesiz tenine baktı.

Ondaki her ince değişikliğe uyum sağlayarak, ne zaman kırılmak üzere olduğunu hissetti. Dürtüsünü kontrol edemeyerek saldırdı ve dişlerini omzunun etine geçirdi. Adının dudaklarındaki sesi, orgazmı içine çarptığında bir çığlığa dönüştü ve yükünü atmamak için savaştı.

Sona erdiğinde, kadının kasları gevşedi, ama adam tutuşunu sıkılaştırdı, son titreme vücudunu terk edene kadar ne elini ne de ağzını hareket ettirmeyi reddetti.

Kızın saç örgüsüne bir yumruk atarak yüzünü kendi yüzüne çevirdi, kızın ağzını kendi ağzıyla kavradı ve susuzluktan ölmek üzere olan bir erkek gibi kızın zevkini içine çekti.

"İyileşme."

Veralie nefes almak için mücadele ederek ona baktı, "Ne?"

"İşaretim. Onu iyileştirme."

Elini omzundaki küçük deliklere doğru kaldırdı, "İşaretin mi?"

"Eve döndüğümüzde, *pizlath* ya da *zhu*, kimsenin seninle konuşulduğunu sorgulamasını istemiyorum." Ev kelimesini söylediğinde kızın gözlerindeki heyecan parıltısını kaçırmamıştı ama kız hemen gözlerini kapatarak gözlerini kısmıştı.

"Bu oldukça ."

Ellerini tekrar dizginlere götürerek onu serbest bıraktı. "Hiçbir şey sanmıyorum. Senin için konuşuldu."

Gözleri parladı. "Belki daha *az kibirli* birkaç seçenekle tanışma fırsatı bulduğumda fikrimi değiştiririm."

Kaşlarını kaldırdı, "Daha az kibirli

mi?" "Ve kesinlikle daha az şiddet

yanlısı."

"Şiddet. Hm. Söyle bana küçük yıldız, seni bir adamın kafasını taşla yararken gördüm mü, görmedim mi?"

Kızardı, yüzü öne dönüktü. Adam güldü, sonra renk yoğunlaştığında daha güldü. Onu görmezden gelerek duruşunu düzeltti ve istemeden ona sürtündü. Adam tıslayarak bir nefes verdi ve kadın dondu kaldı. Adam hâlâ çok sertti ve boynunda görünen taze iz hiç de yardımcı olmuyordu.

"Jaren-"

"Sadece dinlen, küçük yıldız. Eastshore'a varmadan önce daha birkaç günlük uzun bir var."

Kızın kokusu derinleşti ve Tanrılar eğer kızın ona verdiği tepkiyi sevmiyorsa. "Ya sana dokunmak istersem?"

İnleyerek tutuşunu sıkılaştırdı. "*Pha*. Mükemmel bir pantolonu mahvetmekten bir dokunuş uzaktayım."

Ürperdi, uyarılmışlığı bir kez daha alevlendi. "Dinlen, Veralie. Dünya kadar vaktimiz var."

Vücudu kaskatı kesildi ve göğsünde ani bir belirsizlik duygusu titreşti. "Öyle mi?"

Üzerine bir kova soğuk su da dökebilirdi. Lanet *olası chinbi srol*. Onu geleceğinden korkuttuğu için dilini koparması gerekirdi.

"Kıskanç bir adamın aceleci sözlerinin yüreğinize korku salmasına izin vermeyin. Kraliçeler hakkındaki gerçeği bilmiyoruz."

"Söz veriyor musun?"

Utanç içinde kayıyordu. "Evet."

"Bence bu doğru. Başka bir şey olamayacak kadar tesadüfi. Bence hepsi birbiriyle bağlantılı, onların soyu, benim soyum ve leke. Ya buna onlar sebep oldu ya da bunu engelleyen onlardı. Bence onları öldüren şey bu."

Kahretsin, bu samimi anları nasıl birdenbire bu kadar karanlığa dönüşmüştü? Jaren hasta olacakmış gibi hissetti. Zaten aynı şeyden korkuyordu ama onun sesini duymak dehşet vericiydi. Onu kaybedemezdi, ne şimdi, ne on yıl sonra, hatta ne de yüz yıl sonra.

İçini çekti, açık araziye baktı ve rüzgârda uçuşan birkaç buklesini yaralı kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "İronik, değil mi?"

"*Rab?*"

"Geriye kalan tek lekesiz Magyki olduğum için Bhasura'ya yardım edebileceğimi düşünmüştünüz ama bu hiç de doğru çıkmadı. Muhtemelen hepsinden daha fazla lekelenmiş durumdayım."

"Bunu birlikte çözeceğiz, küçük yıldız." Ve çözeceklerdi de. Prens yanılıyordu. Jaren herhangi birinin ya da *bir şeyin* ona zarar vermesine izin vermektense tüm adayı feda ederdi. Onu korumak onun göreviydi. Gerekirse tanrıların kendisiyle bile savaşırdı.

Sonsöz

EITHAN

Vera'yı elde edemeyeli bir hafta olmuştu ve hâlâ öfke içindeydi. Magyki denen o pislik onu ele geçirmiş ve aklını öyle bir karıştırmıştı ki ne söylediği ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Vera *onun* için kurtarılmış ve saklanmıştı, onu istediğine karar veren sivri kulaklı bir piç için değil. Eithan yumruklarını sıktı ve burnundan derin derin nefes alarak duvarı yumruklama isteğiyle savaştı.

Eğer işler olması gerektiği gibi gitseydi, Magyki'yi saray zindanlarına sürükleyecek ve Hayes'in ona uygun bir karşılama yapmasına izin verecekti.

Eithan nişanlısını kucağına alır ve erkeğin çabucak ve acısız bir şekilde öldüğüne yemin ederdi ama yalan söylemiş olurdu. Cesedi tavana asar ve acele etmez, derisini şeritler halinde soyar, acı dolu çığlıklarının tadını çıkarırdı.

O zaman Eithan Vera'ya zaman ayırabilir, ona kur yapabilir ve güvenini kazanabilirdi. Vera'nın hem elini hem de vücudunu ele geçirecek, onun da çığlık atmasını sağlayacaktı ama çok farklı becerilerle. Mükemmel olurdu.

Şimdi, onu zorlamak için iki kat daha fazla çalışması ve kirli oynaması gerekecekti. Çok güçlenmişti. Midpath yakınlarındaki gösterisi bunu kesinlikle kanıtlamıştı, görünüşü zaten kanıtlamamış olsa bile. Artık onu fiziksel olarak herhangi bir şeye zorlayabileceğine inanacak kadar kibirli değildi. Kendi özgür iradesiyle geri dönmek zorundaydı ve şansına, elinde mükemmel bir koz vardı.

Koridorda arka hücrelere doğru ilerlerken derin bir nefes daha aldı, acı ve ıstırap seslerinin tadını çıkarıyordu. Eithan burayı çok seviyordu. Yukarıda, mükemmel bir prens olmak zorundaydı. Piç babasına itaat ve her türlü duygu ve arzusunu bastırmalıydı. Adamlarının dostu olmalı, halkına gülümsemeli ve tüm doğru şeyleri söylemeliydi. Tek yapmak istediği almak, almak, *almakken* sabırlı olmalı ve Vera'yı beklemeliydi.

Burası onun sığınağıydı, gerçek benliğinin vahşi ve özgürce koşabileceği tek yerdi. Karanlığın dışarı çıkmasına izin veren, içinde kaynayan, zehirli kötü niyete kucak açan tek yer. Burada olmak neredeyse seksten daha iyiydi.

Son hücreye yaklaştığında, taşların üzerinde sürüklenen zincirlerin çıkardığı sesleri duydu ve beklentiyle ürperdi. Parmaklıklara yaklaştı ve içerideki iki adama baktı. Pislik içindeydiler ve ikisi de iyi uyuyor gibi görünmüyordu ama bunun dışında gayet iyi görünüyorlardı.

"İyi günler beyler. Sanırım şimdiye kadar size hikâyelerinizi paylaşmanız için bolca zaman vermişimdir." Gülümseyerek onların huzursuzca yer değiştirmelerini izledi ama ikisi de bir şey söylemedi.

Parmaklarını parmaklıklara vuran Eithan gülümsemesinin azalmasına izin verdi. "İkiniz de majestelerine karşı ihanetle suçlanıyorsunuz. Ancak Sulian'ı cezalarınızı ertelemeye ikna ettim. En azından şimdilik."

Her iki adam da birbirlerine baktı ama sonunda Silah Ustası mırıldanarak cevap verdi: "Alaycı hoşgörünüz benim için boşa gitti. Suçumu zaten kabul ettim. Hem Vera'yla hem de onun yetenekleriyle gurur duyuyorum. Beni idam edin. Onu geri getirmenize yardım etmeyeceğim."

"Görüyorsun ya Lesta, işin güzelliği de burada. İstesen de de bana yardım edeceksin. Söyle bana, sence Vera senin nerede olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verecek? *Onun* nerede olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verecek?"

Lesta'nın yüzü düştü ve yüzündeki soğukkanlı ifadenin dehşete dönüşmesi Eithan'ın ihtiyacı olan tek şeydi. Vera onları güvende tutmak için her şeyi yapardı. Bunu o gün eğitim alanında akıl hocasını savunduğunda zaten kanıtlamıştı.

Dikkatini ikinci adama çevirdi, akılsızca vurmaya devam etti ve bunun Gibson'ın gözlerini seğirtmesinden zevk aldı. Dudaklarını büzdü. İki göz çok fazla.

"Merak etme Lesta, yerine birini bulana kadar adamlarımızı eğitmeye devam edeceğin sözüyle serbest bırakılacaksın." Bakışlarını birlikte güldüğü ve güvendiği genç muhafıza çevirdi. "Ancak sen benim hoşgörümü hak etmiyorsun. Vera'yı koruma yeminini bozmakla kalmadın, aynı zamanda bana yalan söyledin."

"Ben yapmadım-"

"*Bunu inkâr ederek beni daha fazla aşağılama!*" Eithan yumruklarını hücrenin parmaklıklarına vurarak parmak eklemlerinin derisini kırdı. "Vera'nın Magyki üzerindeki iğrenç gösterisi, tüm sonucu değiştirebilecek bazı hayati bilgileri atladığına dair yeterince kanıttı."

Gibson sertçe yutkundu, sinirleri onu ele veriyordu ve Eithan gülümsedi. Yukarıda vermesi gereken mükemmel, prensçe bir gülümseme değildi, ama içindeki karanlığı gösteren bir gülümsemeydi.

"Seni henüz öldürmeyeceğim. Habercimizin dönmesini beklerken senin için çok daha iyi bir işim var." Parmaklıkları açtı ve Lesta zincirlerine vurup küfrederken güldü, yıpranmış yüz hatlarında bir farkındalık belirmişti.

Hücreye doğru birkaç adım atarken acele etmedi, korkularının ona verdiği gücü içine çekti. Bir zamanlar bu adamlara güvenmişti ama şimdi ayaklarının altında parçalandıklarını görmekten başka bir şey istemiyordu.

Gibson'ın zincirlerini kaptığı gibi duvardan çözdü ve onu sürükleyerek hücreden çıkardı. Öfkesini dindirecek ve Vera'nın neden yeni tanıştığı bir erkek için hayatını terk etmeye bu kadar istekli olduğunu öğrenecekti.

Henüz kabul etmemiş olabilir ama ona aitti. Onu kendisine bağlayacak ve sonra da Matherin'in zavallı imparator bahanesini, umutsuzca sarıldığı tahtından söküp atacaktı. Bu düşünce bile damarlarında adrenalin salgılamasına neden oldu.

Sonra Gibson'ın çığlıkları başladı. Gün şimdiden daha iyi görünüyordu.

Thyabathi Sözlüğü

A aprenza - Benim adım
Aitanta - Ruh eşim *B'u mod* -
Küçük yıldız
Chinbi srol - Bebek kral/princeling
Dodz watsrang - İyi iş *Dunduwaw* -
Aşıklar
Dupye - Gods
Dusing - Dresses
Duwabi - Thief
Ga - Fuck *Kültha*
- Hello *Laskas* -
Crystal *Luzh* -
Power
Nlem snadzend - Tahtın kızı
Pha - Hayır
Pizlath - Erkek
Rab - Ne
Shuthish - Soldier
Tha - Dog/mutt
Thyip - Focus *Tsiw*
- Pathetic
Wushech - Hamam
Ÿe - Evet
Yinlanem dupye - Kutsal lanet tanrılar
Zhu - Magyki dişi
Zhumo dzind - Aptal budala

Teşekkür

İlk ve en içten teşekkürlerimi anneme sunuyorum. O sadece benim en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda şimdiye kadar tanıdığım en muhteşem kadın. Hayatımda kaç kez hata yapmış ya da yanlış bir yola olursam olayım, beni tekrar ayağa kaldırdı ve ışığa doğru yönlendirdi. O olmasaydı bugün olduğum kişi olamazdım.

Okuma sevgimizi her zaman paylaştık. Şimdi bile, otuz yaşındayken, kitaplar hakkında konuşmak için onu *en az* haftada bir arıyorum. Olay örgüsü teorileri hakkında dedikodu yapar, baharatlı sahnelere ve kurgusal erkek arkadaşlara yaltaklanır ve gerçek insanlarmış gibi karakter ölümlerinin yasını tutarız. Hayatımda olduğu için gerçekten çok şanslıyım.

İkinci olarak, vizyonumu gerçeğe dönüştürmeme yardımcı herkese teşekkür etmek istiyorum. Bana harika ve dürüst geri bildirimler veren beta okuyucularıma ve taslağımı alıp mükemmelleştirmeme yardımcı olan editörüm Paige Lawson'a teşekkür etmek istiyorum.

Daha sonra, muhteşem kapak tasarımım için yetenekli Murphy Rae'ye, muhteşem karakter çizimleri için sanatçı Kudriaken'e, bu hikaye için nefes kesici müzikler yarattığı için müzisyen Whitnie Means'e ve kendi kişisel amigo kızım olduğu ve her zaman yayıncılık veya sadece annelik hayatı hakkında beni dinlediği için sevgili arkadaşım Angie Bullock'a teşekkür etmek istiyorum. Her biri olmasaydı bu kitap bu kadar inanılmaz ve fantastik olmazdı!

Sonunda, inek, seksi, çalışkan kocama teşekkür etmeliyim. Bu adam beni herhangi bir kitap sevgilisinin sevebileceğinden daha çok seviyor. Sürekli benden haberdar ve her söylediğimi biliyor. Ne zaman bir molaya ihtiyacım olduğunu, ne zaman yorulduğumu, başımın beni gizlice öldürdüğünü ya da ne zaman umutsuzca bir masaja ihtiyacım olduğunu biliyor.

Ayrıca hayatımdaki en destekleyici kişidir. Ona bir kitap yayınlamak istediğimi söylediğimde bana gülebilirdi. Evde ikisi evde eğitim gören ve üçüncüsü henüz iki yaşında olan üç çocuğum olduğunu söyleyebilirdi. Bana bunun aptalca bir hayal olduğunu söyleyebilirdi. Ama söylemedi.

Sahtekârlık sendromu yüzüme çarptığında, bana harika olduğumu söylemek için yanımdaydı. Ön siparişleri ve haber bültenlerini planlamanın stresi beni boğuluyormuşum gibi hissettirdiğinde, bana bunu söylemek için oradaydı

Bu şeyler kitabımı daha az başarılı yapmadı. Kimse okumasa bile, yine de harikaydı. Hiç yayınlanmasa bile, yine de harikaydım.

O adam yanımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu fark etmediğim bir gün bile geçmiyor. Çocuklarımla evde kalıp yazabileyim diye başımızı sokacak bir çatı sağlamak için her gün bu kadar çok çalışmasaydı bu kitabı asla yazamazdım.

Okuduğumuz aşk hikayeleri mi? Bende var.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.